

СТИВЪН КИНГ

БУРЯТА
НА ВЕКА

СТИВЪН КИНГ БУРЯТА НА ВЕКА

Превод: Адриан Лазаровски

chitanka.info

Пиша за малки градчета навярно защото и аз самият съм израснал в малко градче, и почти всичките ми истории за малки градчета — като Джирусълъмс Лот, Касъл Рок или Дери — дължат много на Марк Твен („Човекът, който поквари Хадлибърг“) и Натаниел Хоторн („Младият стопанин Браун“). Никъде другаде в Америка обаче няма тъй тясно обвързани и сплотени общества като тези от крайбрежните островчета на щата Мейн. Хората там са свързани помежду си от традиции, ситуации, общи интереси, религиозни обичаи и работа — винаги тежка и понякога опасна. Но дали сплотяването всеки път води до всеобщото благо? Дали идеята за „обединената общност“ винаги сгрява сърцата... или се случва и да вледени кръвта?

Стивън Кинг

„Бурята на века“ нагледно демонстрира и извежда на преден план една от най-силните страни на Кинг като разказвач — драматургичното му майсторство. Талантът му блести най-силно в пресъздаването на човешките взаимоотношения в сравнително затворени общности, където Краля подлага на безжалостна дисекция междуличностните отношения и добавя уникално социалнопсихологическо измерение към жанра на свръхестествения ужас.

За първи и единствен път в забележителната си кариера Стивън Кинг ни представя история, създадена специално за телевизията. Но както самият Майстор споделя: „БУРЯТА НА ВЕКА не е нито тв драма, нито минисериал. Това е истински, пълнокръвен роман, реализиран в малко по-различна форма“.

Добре дошъл на остров Литъл Тол, верни читателю. Бил си тук и преди. Помниш Долорес Клейборн... и какво се случи по време на онова слънчево затъмнение, нали? Сега обаче ме е лято, а зима... а

зимите на острова не са като на континента. Тук яростта на стихииите е невъобразима, а ветровете са ураганни. Задава се страшна буря — синоптиците я наричат бурята на века, — която напълно ще изолира Литъл Тол от материка, оставяйки го без чужда помощ в съдбовния момент. Снегът е красив; снегът е смъртоносен; снегът е като призрачен воал, под който дебнат ужасяващи тайни... Снегът обаче ще се окаже най-малкият проблем на островните жители, защото в разгара на бурята при тях ще се яви зловещ странник. Пришествието му е белязано от брутално убийство; той знае най-мрачните им тайни; пробужда звяра в изтерзаните им души... и ги изправя пред чудовищен избор, който трябва да направят съвсем сами. Избор, след който никой вече няма да е същият.

И критици, и фенове са единодушни, че „Бурята на века“ е една от най-добрите екранизации на Стивън Кинг. Време е да се уверите, че книгата е още по-добра. Прочетете я и се насладете на историята в пълния ѝ блясък — във вида, в който е била първоначално замислена от Краля, обогатена от всички онези детайли, които по една или друга причина не са намерили място във филма.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

С думата „пролив“ крайбрежните жители на Нова Англия наричат водната ивица, отделяща острова от континента. Заливът например е отворен само от едната страна, а проливът — и от двете. Проливът между островите Литъл Тол (измислен от мен) и Мачаяс (реално съществуващ) е широк около три километра.

ВЪВЕДЕНИЕ

В повечето случаи — да кажем, в три или четири от пет — прекрасно си спомням къде съм бил, когато ми е хрумнала идеята за дадена книга, както и какво съчетание от събития (обикновено съвсем тривиални) е задвижило сюжета в главата ми. Вдъхновението за „То“ например ме връхлетя, докато прекосях един дървен мост, заслушан в глухия екот от стъпките ми и замислен за „Трите сърдити козлета“^[1]. В основата на „Куджо“ стои истинската ми среща с един необичайно агресивен санбернар. „Гробиштите за думашни любимци“^[2] пък израсна от мъката на дъщеря ми, когато любимото ѝ котенце Смаки бе прегазено на шосето, минаващо недалече от къщата ни.

Понякога обаче просто не мога да си спомня как се е зародил този или онзи роман или разказ. В този случай семето, от което покълва по-нататъшната история, се оказва по-скоро образ, отколкото идея — нещо като ментална снимка с неустойима притегателна сила, която повлича подире си персонажи и събития, досущ както ултразвуковата свирка събира всички кучета от квартала. А най-голямата загадка в творчеството са историите, които изникват изневиделица, без да са предхождани от каквото и да било. „Зеленият път“ например започна с образа на огромен чернокож, който стои в затворническата килия и гледа как към него се приближава проскърцващата метална количка на продавача на вафли и цигари. „Бурята на века“ също се зароди от образ, свързан със затворническата тематика — видях мъж (този път бял, а не цветнокож), който седи на нара в килията си с опрян в стената гръб, отпуснати върху коленете ръце и немигащи очи. Това обаче не беше добър човек като Джон Кофи от „Зеленият път“, а извънредно зъл човек. Или изобщо не бе човек. Всеки път, когато мислите ми се връщаха към него (докато шофирах, докато седях в кабинета на очния лекар в очакване зениците ми да се разширят, или най-лошото — докато лежах нощем в леглото си, измъчван от безсъние) — той ми изглеждаше все по-страшен. И въпреки че само си седеше на нара, без дори да помръдне... всеки път

беше по-страшен от преди. И все по-малко приличаше на човек, и все повече на... да кажем, на онова, което се криеше под външния му облик.

Постепенно историята започна да се завърта около този човек... или каквото там представляваше. Той все тъй си седеше на своя нар. Килията, където бе затворен, всъщност се намираше в задната част на универсалния магазин на остров Литъл Тол, който понякога мислено наричах Острова на Долорес Клейборн. Защо в универсален магазин? Защото на толкова малка общност като Литъл Тол полицейски участък не ѝ трябва — достатъчно е да има някой, който да изпълнява по съвместителство и полицейските задължения (които най-често се свеждат до озаптяването на по-буйните пияници или до укротяването на някой избухлив рибар, посегнал на жена си). Но кой би бил човекът, отговорен за тази полицейска работа? Естествено, Майк Андерсън — собственик и служител в „Универсалния магазин на Андерсън“. Свестен и симпатичен мъж, който без особени затруднения се справя с местните подпийнали рибари... ала как ли би постъпил, ако се сблъска с нещо наистина зло? Зло като онзи древен демон, обсебил малката Регън от „Заклинателят“? Когато се появи нещо, което просто си седи в импровизираната килия на Майк Андерсън, вира се в мрака и чака...

Какво?

Бурята, естествено. Бурята на века. Онази буря, която напълно ще изолира остров Литъл Тол от континента, оставяйки го без чужда помощ в тежкия момент. Снегът е красив; снегът е смъртоносен; снегът е като воал, с който илюзионистът прикрива поразителната ловкост на ръцете си. Отрязан от света и дебнещ под снега, моят страховит човек демон (по това време вече знаех и името му — Андре Линож) би могъл да причини големи злини. При това, без даже да напуска килията, където седи в неизменната си поза — с крака на ръба на нара и отпуснати върху коленете си ръце.

Някъде към октомври-ноември 1996 г. картината започна да се избистря — лош човек (или може би чудовище, замаскирано под човешки облик) в затворническа килия, свирепа буря (по-силна от онази, която напълно бе парализирала североизточния коридор в средата на седемдесетте) и неголяма общност, принудена да разчита единствено на собствените си сили. Честно казано, предизвикателството да възсъздам градче с такава участ малко ме

плашеше (въпреки че бях правил нещо подобно в романите си „Сейлъмс Лот“ и „Неизживени спомени“), но и в същото време ме изкушаваше. Давах си сметка и че съм стигнал до онази критична точка, в която или трябваше да се захващам за работа, или да пропиляя този шанс. Онези идеи, които ме осеняват в по-завършен вид — както се случва в повечето пъти — може да „отлежават“ и по-дълго време, ала сюжетите, възникнали от един-единствен образ (чийто потенциал е едва-едва загатнат), са несравнимо по-крехки и нетрайни.

И тъй, с ясното съзнание, че рискът „Бурята на века“ да рухне под собствената си тежест е твърде голям, през декември 1996 година аз започнах да работя над историята. За последен тласък ми послужи мисълта, че тъй като действието се развиваше на остров Литъл Тол, щях да получа възможността да кажа нещо интересно и провокативно за самата същност на малкото градче... защото никъде другаде в Америка няма тъй тясно обвързани и сплотени общества като тези от крайбрежните островчета на щата Мейн. Хората там са свързани помежду си от традиции, ситуации, общи интереси, религиозни обичаи и работа — винаги тежка и понякога опасна. Кръвните връзки са толкова преплетени, че населението на повечето острови се състои от горе-долу седем-осем фамилии, които често се припокриват една друга в най-различни роднински отношения.^[3] Ако сте турист (или изобщо някой от „голямата земя“), може би ще се отнесат дружелюбно към вас, но не се надявайте да надникнете в сърцевината на живота им. Ще се върнете в континенталния си дом, чиито прозорци гледат към пролива, и въпреки че живеете от шейсет години тук, за островитяните пак ще си останете пришълец. Защото на острова животът е различен.

Пиша за малки градчета навярно защото и аз самият съм израснал в малко градче (но бързам да добавя, че когато пиша за Литъл Тол, пиша като страничен наблюдател), и почти всичките ми истории за малки градчета — като Джирусълъмс Лот, Касъл Рок или Дери — дължат много на Марк Твен („Човекът, който поквари Хадлибърг“) и Натаниел Хоторн („Младият стопанин Браун“). Същевременно всички тези истории, както ми се струва, са изградени върху един недоказан постулат — че нахлуването на нещо зло отвън неизменно разтърсва общността, разединява хората и ги превръща във врагове. Тук обаче се касае по-скоро за читателския ми опит, отколкото за уроците от истинския живот; като част от подобно общество, лично се убедих, че

бедствията всъщност действат сплотяващо и обединяващо на населението на малките градчета.^[4]

Мен обаче продължаваше да ме гложди един въпрос — дали сплотяването всеки път води до всеобщото благо? Дали идеята за „обединената общност“ винаги сгръбва сърцата, или понякога се случва и да вледени кръвта? В този момент си представих как съпругата на Майк Андерсън го прегръща и в същото време му прошепва в ухото: *Нека (Линож) да претърпи злополука*. Не можете да си представите как потреперих при тази мисъл! Но вече знаех, че нямам избор — бях длъжен да дам шанс на тази история.

Оставаше само да се реши въпросът за формата. По принцип той почти никога не ме безпокои — също като въпроса за гледната точка към историята. Разказвачът (обикновено в трето лице, понякога в първо) си върви в комплект с повествованието. Както и формата, в която се излива осенилата ме идея. Признавам, че се чувствам най-комфортно, докато пиша романи, но изпод перото ми излизат и разкази, сценарии, даже стихове... Формата неизменно се диктува от идеята. Не можеш да накараш един роман да се превърне в разказ, нито пък можеш да спреш разказ, който иска да се разгърне в роман (освен ако не го убиеш, естествено).

Предполагах, че ако напиша „Бурята на века“, тя ще представлява роман. Но докато се подготвях за работа, идеята всячески ми показваше, че иска да бъде филм, а не роман. Всеки образ от историята приличаше на излязъл не толкова от книга, колкото от филм: жълтите ръкавици на убиеца, окървавената баскетболна топка на Дейви Хоупуел, летящите с господин Линож деца, шепотът на Моли Андерсън („Нека да претърпи злополука“) и най-вече Линож в килията, седнал на своя нар — диригентът на целия оркестър.

Още тогава виждах, че историята е твърде голяма за кинопродукция, ала си казах, че има начин да заобиколя тази пречка. През последните години бях развил чудесни делови отношения с телевизия Ей Би Си, предоставяйки им материал (а понякога и телесценарии) за половин дузина така наречени „минисериали“ с доста приличен рейтинг. Ето защо се свързах с Марк Карлиньор (който бе продуцирал новата версия на „Сиянието“) и Маура Дънбар (която работеше с мен от Ей Би Си още от началото на деветдесетте). Попитах ги дали някой от тях проявява интерес към *истински* роман за

телевизията — такъв, който съществува сам по себе си, а не е базиран върху написан вече книжен роман?

И двамата ми отговориха с „да“, без да се замислят, и когато завърших трите двучасови скрипта, които следват след това въведение, проектът влезе в предварителна продукция, а после и в снимачна фаза, при това без никакви творчески разногласия и административни спънки. Сега е модерно (особено ако си интелектуалец) да презираш телевизията (не дай си боже да споделите, че гледате „Фрейзър“, да не говорим за „Шоуто на Джери Спрингър“^[5]), но аз съм работил като сценарист и за телевизията, и за киното и мога да ви заявя, че в Холивуд телевизионерите правят филми, а кинаджиите — резервации за обяд. Не го казвам, защото „гроздето е кисело“ — киноиндустрията винаги е била благосклонна към мен (изключвам недоразумения като „Гробарска смяна“ и „Сребърният куршум“). В телевизията обаче ти позволяват да работиш... а ако си се доказал с филмите в няколко части, ти позволяват и да излезеш извън рамките. А аз обичам да излизам извън рамките. Невероятно е. Ей Би Си инвестираха трийсет и три милиона долара в този проект... и то само след като се запознах с трите първоначални скрипта, които така и не претърпяха съществени промени. Това също е невероятно.

* * *

Написах „Бурята на века“ по същия начин, както бих я написал, ако беше роман — със списък с героите пред себе си (но без каквито и да било други бележки), като работех по три-четири часа всеки ден. Не се разделях с лаптопа си „Мак Пауърбук“ дори когато със съпругата ми пътувахме из щатите, за да гледаме мачовете на женския баскетболен отбор на Мейн в Бостън, Ню Йорк, Филадельфия... Пишех по хотелските стаи, използвайки текстообработващата програма „Файнъл Драфт“ вместо „Уърд 6“, както правя обикновено (сякаш напук, тази проклетата програма редовно забиваше и екранът на лаптопа ми замръзваше, но бързам да ви уверя, че новата ѝ версия вече е изчистена от бъговете и функционира перфектно). Искам да уточня и още нещо — произведението, което следва, не е нито ТВ драма, нито

минисериал. Това е истински, пълнокръвен роман, реализиран в малко по-различна форма.

Разбира се, работата ми не бе напълно лишена от проблеми. Основната трудност в създаването на продукти за телевизията е въпросът с цензурата (Ей Би Си е от малкото големи телевизионни мрежи, които поддържат действително работещ, а не фиктивен отдел „Стандарти и практики“; там четат сценария ти и ти казват кое в никакъв случай не може да бъде показано в холовете на Америка). Сблъсках се с този проблем още по време на създаването на телевизионните адаптации на „Сблъсък“ (населението на Земята се задушава в собствените си сопони) и „Сиянието“ (където талантливият, но явно умопомрачен млад писател убива жена си с чук за крокет, след което се опитва да види и сметката на сина си със същия предмет). Това беше и най-мъчителната част на процеса — творческият еквивалент на китайското „пристягане на стъпалата“^[6].

За мое щастие (и за нещастие на самозваните пазители на американската нравственост), телевизионните мрежи бяха разширили малко границите на приемливото, откакто на продуцентите на „Дик вай Дайк“^[7] им беше забранено да показват двойно легло в семейната спалня. (Мили боже, ами ако младежта започне да си представя как Дик и Мери лежат там нощем и краката им се допират?) През последните десетина години промените си бяха отвоювали още по-голяма територия. Част от тях се бяха случили благодарение на революцията, осъществена от кабелната телевизия, ала много други възникнаха в резултат на отегчаването на зрителите, особено в една от най-желаните таргет групи — тази между осемнайсет и двайсет и пет годишна възраст.

Питаха ме защо изобщо се захващам с телевизионната мрежа, при положение че има кабелни канали като „Хоум Бокс Офис“ (НВО) и „Шоутайм“, където проблеми с цензурата почти не съществуват. Причините са две. Първата е, че въпреки хвалебствията, с които специализираната критика обсипа оригиналните продукции „Оз“ и „Истинският свят“^[8], потенциалните зрители на кабелните канали все още не са твърде многобройни. Да направиш минисериал по НВО, е, като да публикуваш голям роман в малко издателство. Нямам нищо против малките издателства, нито против кабелните телевизии, ала след продължителна и напрегната работа бих искал да достигна до

възможно най-широка аудитория. Естествено, част от тази аудитория може да превключи на „Спешно отделение“ в четвъртък вечерта, но си заслужава да поемеш този риск. Ако съм си свършил добре работата и хората поискат да разберат какво ще стане по-нататък, ще си запишат поредния епизод на „Спешно отделение“ на видеокасата и ще останат с мен. *Най-интересно е да имаш с кого да се съревноваваш*, обичаше да казва майка ми.

Втората причина да избира големите ТВ мрежи се състои в това, че понякога малко пристягане на стъпалата може да се окаже полезно. Когато знаеш, че историята ти ще бъде проверявана от комисия, която следи за мъртъвци с отворени очи (забранено!), ругаещи деца (забранено!) и огромни количества пролята кръв (*строго* забранено!), започваш да търсиш алтернативни начини да изразиш онова, което искаш да кажеш. В жанровете хорър и съспенс писателският мързел често се проявява под формата на множество живописни клишета: извадена очна ябълка, разкъсано гърло, разложено зомби... Ала щом телевизионният цензор премахне тези елементарни образи, започваш да търсиш други пътища за достигането на желаната от теб цел. Създателят на филми трябва да действа по-дискретно и изтънчено; може би тъкмо поради тази причина филмите на Вал Лютън^[9] („Хората котки“) са толкова изящни.

Всички тези думи навярно ще прозвучат като оправдание за някои, обаче ви гарантирам, че ни най-малко не се оправдавам. В края на краищата — ако не сте забравили! — аз съм същият онзи тип, който беше казал, че преди всичко иска да ви уплаши, но ако не може да ви уплаши, ще ви ужаси... а ако не може да ви ужаси, ще направи всичко възможно да ви отврати^[10]. Е, какво пък? Не съм горделив. По един или друг начин, телевизионната мрежа ми отне тази възможност.

В „Бурята на века“ има някои доста натуралистични моменти (Лойд Уишман с брадвата и Питър Годсоу с въжето са само два от примерите, които ми идват на ума), но ми се налагаше ревностно да отстоявам всеки един от тях и някои (като онзи, където петгодишната Пипа забива нокти в лицето на майка си и крещи: *Пусни ме, кучко!*) все още са предмет на разпалена дискусия. Напоследък не съм сред най-обичаните хора в отдела „Стандарти и практики“ — звъня им, роптая и заплашвам да се оплача на батко си, ако не спрат да ме дразнят (в този случай ролята на по-големия ми брат се играе от Боб Айгър^[11], който

де факто е шефът на Ей Би Си). Според мен да се работи със „Стандарти и практики“ на такова ниво е напълно приемливо; да си имам вземане-даване с тях, ме караше да се чувствам като „токийска роза“^[12]. Ако ви е любопитно кой по-често е печелил битките, сравнете оригиналния сценарий (който е напечатан между кориците на тази книга) и завършения трисериен филм.

Обаче имайте предвид, че не всички различия между оригиналния сценарий и завършения филм се дължат на желание за компромис с хората от отдела „Стандарти и практики“. С тях може дълго да се спори, но безмилостният телевизионен график не подлежи на дискутиране. Всеки готов сегмент трябва да бъде с продължителност точно деветдесет и една минути, плюс-минус няколко секунди, и да бъде разделен на седем „действия“, за да има достатъчно място за всички тези чудесни реклами, които плащат сметката. Има някои трикове, които ти позволяват да спечелиш малко време (един от тях е електронната компресия, която така и не ми се изясни), ала най-често се налага да дялкаш пръчката, докато не стане достатъчно тънка, че да успееш да я натикаш в дупката. Досадна работа, но в интерес на истината, не чак толкова; все едно да си задължен да ходиш с униформа на училище или с вратовръзка на работа.

Борбата с авторитарните правила на телевизионните мрежи често беше уморителна, а понякога и обезсърчаваща — не искам да си спомням какво беше покрай „Сблъсък“ и „Сиянието“ (а през какво са минали продуцентите на „То“, не смея и да си помисля — защото едно от най-строгите правила на „Стандарти и практики“ се състои в изискването сюжетът в никакъв случай да не се гради върху попадане на малолетни в смъртна опасност, да не говорим за убийства на деца), а и двата романа бяха написани без никакво съблюдаване на телевизионните правила за благоприличие. Както и *трябва* да се пишат истинските романи, дявол да го вземе. Когато ме питат дали пиша своите книги с идеята за бъдещите филми, които ще бъдат заснети по тях, винаги се изнервям лекичко... а понякога дори се чувствам засегнат. Естествено, това не е, като да попиташ някое момиче: „Правиш ли го за пари?“, макар че навремето поне аз не виждах разлика; в самия въпрос е заложено предположение за сметкаджийство, от което не ми става приятно. Такъв „счетоводен“

начин на мислене няма нищо общо с работата на писателя. Да пишеш — това значи просто да пишеш. И нищо друго. Бизнесът и финансовите въпроси идват впоследствие и най-добре да бъдат оставени на онези, които разбират от тези неща.

Същото отношение запазих и по време на работата си над „Бурята на века“. Написах я под формата на телевизионен сценарий, защото самата история *поиска* да бъде написана по този начин... но без никакви задни мисли или очаквания, че действително ще се *появи* на малкия екран. Към декември 1996-а вече знаех достатъчно за филмопроизводството, за да си дам сметка, че включвам в текста си кошмарен специален ефект — снежна буря, по-страшна от всички, показвани по телевизията досега. Бях създал и недопустимо дълъг списък с персонажи — ала щом писателят си свърши работата и започне същинският процес по създаването на филма, героите на автора се превръщат в говорещи роли за режисьора, всяка от които трябва да получи хонорар за участието си. Въпреки това обаче продължих да развивам историята си, защото когато пишеш книга, не мислиш за такива неща като бюджет. Бюджетът не е твоя грижа. Ако текстът ти е достатъчно добър, любовта ще намери начин. Както става винаги.^[13] А понеже „Бурята на века“ бе написана като минисериал за телевизията, се оказа, че мога да си позволя някои експерименти. Мисля, че това е най-страховитата история, която съм писал за телевизията и киното, и в повечето случаи успях да вграждам в нея нови и нови ужаси, без хората от „Стандарти и практики“ да вдигнат шум до небесата.^[14]

* * *

До този момент съм работил три пъти с режисьора Мик Гарис — първо над кинопродукцията „Сомнамбули“, а после над минисериалите „Сблъсък“ и „Сиянието“. Понякога се шегувам, че ни грози опасността да се превърнем в Били Уайлдър и И. А. Л. Дайъмънд^[15] на хоръра. Мик беше първият ми избор за режисьор на „Бурята на века“, защото го харесвам, уважавам и знам на какво е способен. Той обаче имаше друг ангажимент (колко по-лесен би бил животът, ако хората просто зарязваха всичко и хукваха презглава,

когато ми потрябват), ето защо двамата с Марк Карлинър тръгнахме на лов за режисьори.

Някъде по това време във видеотека на моята улица попаднах на филма „Мъжът от сенките“. Не бях чувал нищо за него, но оформлението на обложката изглеждаше обещаващо, а главната роля се изпълняваше от железния Дийн Стокуел. Идеален начин за запълване на предстоящата вечер. Взех си още и „Рамбо“ (проверена стока, в случай че „Мъжът от сенките“ се окаже слаб), но този вторник „Рамбо“ така и не излезе от кутията си. „Мъжът от сенките“ се оказва нискобюджетна продукция (както разбрах впоследствие, бил е заснет за кабелната мрежа „Старц“), ала това никак не му бе попречило да е дяволски добър. Освен Дийн Стокуел, във филма играеше и Тим Матисън; изпълнението му блестеше с качества, които се надявах да видя и у Майк Андерсън в „Бурята на века“: доброта, порядъчност... но и усещане за някакво стаено, дремещо насилие, пронизващо характера му като стоманена нишка. Дийн Стокуел, от своя страна, прекрасно се бе превъплътил в образа на фанатично отдаден и изобретателен злодей — вежлив южняк с мек говор, който използваше компютърните си умения, за да разруши живота на един непознат човек... и то само защото непознатият го бе помолил да загаси цигарата си.

Синкавото осветление създаваше уникална атмосфера, компютърните трикове бяха на ниво, темпото на повествованието беше точно премерено, а качеството на актьорската игра беше доста високо. Превъртах назад лентата и запомних името на режисьора: Крейг Р. Баксли. Познавах работата му от две предишни заглавия: чудесен филм за Бригъм Йънг^[16] с Чарлтън Хестън в ролята на Йънг и „Идвам с мир“ — не толкова сполучлива научнофантастична продукция с Долф Лундгрен. (Най-запомнящото се нещо в нея беше финалната реплика, адресирана към злия киборг: „Но ще си идеш на парчета!“^[17].)

Поговорих си с Марк Карлинър, който беше гледал „Мъжът от сенките“ и също го беше харесал. Щом научихме, че Баксли е свободен, му позвъних и му изпратих обемилия сценарий (надхвърлящ триста страници) на „Бурята на века“. Не след дълго Крейг ми се обади, преливащ от идеи и ентусиазъм. Идеите му ми харесаха, ентусиазмът също, но най-много ми хареса това, че не бе изплашен от мащабите на проекта. Тримата се срещнахме в Портланд,

щата Мейн, през февруари 1997-а, обядвахме в ресторанта на дъщеря ми и почти финализирахме преговорите.

Крейг Баксли е висок и симпатичен широкоплещест мъж, привързан към хавайските ризи, който изглежда, доколкото мога да преценя, с няколко години по-млад от истинската си възраст (на вид е на четирийсет, ала понеже първата му работа е „Екшън Джексън“ (1988) с Карл Уедърс, би трябвало да е по-стар). Излъчва онова спокойно, непукистко (тип „няма проблеми, човече“) отношение към света, характерно за калифорнийските сърфисти, а чувството му за хумор е по-грубо и от това на филм за Чуждестранния легион с Ерол Флин. Тази небрежна поза и многобройните му закачки („Не се впрягайте, момчета, само се ебавам с вас“) обаче някак си затъмняват и прикриват истинския Крайг Баксли, който се оказа изключително целеустремен, съсредоточен, иновативен и авторитарен режисьор (покажете ми режисьор, в когото няма нещичко от Сталин, и аз ще ви покажа лош режисьор). Откакто „Бурята“ пое по дългия си снимачен път през февруари 1998 година, най-много от всичко ме поразиха моментите, когато Крейг крещеше: „Край! Край на снимките!“. Щом го чуех, направо изтръпвах... или поне в началото, защото после осъзнах, че той всъщност прави онова, на което само най-талантливите и режисьорите визионери са способни: монтира директно в камерата. По времето, когато пиша тези редове, вече ми показаха част от заснетия материал и мога да заявя, че — благодарение на режисурата на Крейг — големият пъзел на филма започва да придобива впечатляващ вид. Естествено, на толкова ранен етап е рисковано да се възлагат прекадено много надежди (спомнете си старото вестникарско заглавие „Дюи побеждава Труман“^[18]), ала, съдейки по видяното, ще рискувам и ще ви кажа, че произведението, което ще прочетете, носи невероятно сходство с филма, който Ей Би Си ще излъчи. Даже си мисля, че филмът може да се окаже изключителен... макар че най-добре да си остана реалист. Толкова много труд отива за създаването на филмите — в това число и телевизионните — но за съвсем малка част от тях може да се каже, че са изключителни. И като се има предвид колко народ участва в цялата тази работа, си е цяло чудо, че изобщо се получава нещо. Но няма да ме разстреляте, задето се надявам, нали?

* * *

Телевизионният сценарий на „Бурята“ бе написан между декември 1996-а и февруари 1997-а. Някъде през март на 1997-а тримата с Марк и Крейг обядвахме в ресторанта на дъщеря ми Наоми (който вече е затворен; в момента тя учи за свещеник). През юни се взирах в скиците на вълчата глава, увенчаваща бастуна на Андре Линож, а през юли вече разглеждах готовия сториборд. Сега разбирате ли какво имах предвид, когато ви казах, че телевизионерите правят филми, а не резервации за обяд?

Снимките на открито бяха направени в Саутуест Харбър, щата Мейн, и в Сан Франциско. Имаше снимки и в Канада — на трийсетина километра северно от Торонто, където остров Литъл Тол бе пресъздаден наред останките от един изоставен завод за рафиниране на захар. В продължение на месец-два тази запустяла фабрика в околностите на град Ошава се превърна в една от най-големите снимачни площадки в света. Главната улица на Литъл Тол премина през три прецизно проектирани степени на заснеженост — от няколкосантиметрова покривка до тотално затрупване^[19]. Когато група местни жители посетиха снимачната ни площадка, останаха буквално зашеметени от видяното. Все едно да си далеч от къщи и изведнъж, за едно мигване на окото, да се озовеш у дома. По време на снимките имаше дни, изпълнени с неизразимото обаяние на пъстър селски панаир... както и такива, в които магията ставаше толкова силна, че направо ти се завиваше свят. Денят, в който жителите на Саутуест Харбър минаха през високите метални порти на изоставения захарен завод, беше именно такъв ден.

Снимките започнаха в края на февруари 1998-а — в един снежен ден в Югоизточен Мейн — и завършиха в Сан Франциско след осемдесетина снимачни дни. Докато пиша тези редове (в средата на юли), процесите по монтиране и редактиране — известни още като „постпродукция“ — вече текат с пълна сила. Визуалните и компютърните ефекти се наслагват един по един. Преглеждам заснетия материал с временни музикални тракове (повечето са взети от филма на Франк Дарабонт „Изкуплението Шоушенк“); същото прави и композиторът Гари Чанг, който ще създаде оригиналната партитура за

продукцията. Марк Карлинър се дуелира с Ей Би Си за датите на излъчването — в момента февруари 1999 година изглежда най-вероятният период, — а аз гледам монтираните сцени с необичайно за мен задоволство.

Произведението, което следва, представлява една цялостна, завършена история, осеяна с всевъзможни ремарки — „сцени“, „фейдове“, „ретроспекции“ и така нататък — които показват на режисьора къде да реже цялото на части... защото (освен ако не сте Алфред Хичкок, който снима „Въжето“^[20]) филмите винаги се правят „на парче“. От март до юни Крейг Баксли филмира моя сценарий така, както се филмират сценариите — без да спазва определена последователност, с уморени от работата до среднощ актьори и неизменно под някакъв натиск — и накрая имаше цял кашон с дейлита — плодовете от снимките за деня. От мястото, където седя в момента, мога да се обърна и да ги видя: около шейсет касети в червени картонени кутии. Но — странна работа! — да сглобиш всички тези фрагменти в цялостен филм, не е като да сглобиш един пъзел например. Би трябвало да е така, ала не е; може би защото повечето филми, също като повечето книги, са живи същества, притежаващи свое собствено дихание и пулс. И сглобяването на отделните фрагменти обикновено дава по-малко от сумата на отделните части. В някои редки и изключителни случаи обаче дава повече. Мисля си, че този път ще е повече. Надявам се, че ще е повече.

* * *

И последно. Какво да кажа на хората, които смятат, че филмите (особено телевизионните) стоят несравнимо по-долу от книгите? Че са като кърпички за еднократна употреба? Е, в последно време нещата се промениха, не мислите ли? И този сценарий, благодарение на страхотните хора от издателство „Покет Букс“^[21], винаги ще ви бъде подръка, когато ви се прииска да го прелистите. Самият филм също ще се появи на видеокасета и DVD, също както много книги с твърди корици впоследствие се издават и с меки. И винаги ще можете да си го купите или да си го вземете под наем, когато (и ако) ви се прииска. Ще можете и да го „прелистите“ напред или назад и да се запознаете с

пропуснатото; единствената разлика с книгата е, че ще трябва да използвате бутона REWIND на дистанционното вместо пръста си. (А ако сте от онези ужасни хора, които изпитват неудържим импулс да зърнат края на историята, за вас има FAST FORWARD или SEARCH... макар че ви предупреждавам, че ще горите в ада за това.)

Няма да споря и да прилагам аргументи „за“ и „против“ тезата, че един роман за телевизията е равностоен на един литературен роман. Ще кажа само, че ако се махнат разсейващите моменти (като рекламите на дамски превръзки, пикапи, вестници и прочее), го считам за нещо напълно постижимо. И бих напомнил, че човекът, когото повечето студенти в литературните специалности смятат за най-великия английски писател на всички времена, е работил предимно в устния и визуалния жанр, а не (най-малкото не и на първо място) за печатните издания. Не се опитвам да се сравнявам с Шекспир — това би било смешно! — но си мисля, че ако живееше днес, по всяка вероятност щеше да работи за киното и телевизията, както и за Бродуей, разбира се. И сигурно редовно щеше да звъни в „Стандарти и практики“, опитвайки се да ги убеди, че насилието в петата сцена на „Юлий Цезар“ е напълно необходимо... да не говорим, че е написано майсторски и с вкус.

* * *

Обръщайки се към хората от „Покет Букс“, които се нагърбиха с издаването на тази книга, искам да изкажа особена благодарност към Чък Верил, който реализира този контракт и изпълняваше ролята на свързващо звено между „Покет Букс“ и телевизия Ей Би Си. От Ей Би Си бих искал да благодаря на Боб Айгър, който ми гласува такова огромно доверие, както и на Маура Дънбар, Джъд Паркин и Марк Педоунитц. Също и на служителите в отдела „Стандарти и практики“, които изобщо не са толкова лоши, колкото ги изкарвам (всъщност си мисля, че те свършиха чудесна работа над моя сценарий, която бих определил като „майката на всички работи“).

И накрая — благодаря на Крейг Баксли, задето се захвана с една от най-големите продукции, реализирани някога от телевизионните мрежи; както и на Марк Карлиньор и Том Бродек, които направиха

всичко това възможно. Марк, който получи за „Уолъс“^[22] почти всички съществуващи телевизионни награди, е невероятен професионалист, когото всеки иска да има в отбора си. Благодарен съм и на съпругата ми Таби, която винаги ме е подкрепяла през всичките тези години. И понеже също е писател, прекрасно разбира глупостите, които върша.

Стивън Кинг

Бангор, Мейн 04401
18 юли 1998 г.

[1] Норвежка приказка за три козлета, които трябва да прекосят дървено мостче, под което дебне страховит трол. — Б.пр. ↑

[2] Няма грешка — авторът умишлено е изписал заглавието на книгата по този начин. — Б.пр. ↑

[3] В Източен Мейн баскетболният турнир в края на сезона по традиция се провежда в Бангор и нормалният живот на практика замира, защото цялото местно население се залепя за телевизорите и радиоприемниците. Веднъж, когато женският отбор на Джонспорт-Бийлс играеше в категория D (малки селски училища), коментаторът използваше не фамилиите, а личните имена на състезателките. Просто нямаше друг избор, защото всички момичета бяха или сестри, или братовчедки, и всички до една носеха фамилията Бийлс. — Б.а. ↑

[4] Веднага се сецам за ледената виелица от януари 1998 година, когато някои селища останаха без електричество за две седмици, че дори и повече. — Б.а. ↑

[5] Таблоидно токшоу, което се излъчва от 1991 г., с водещ бившия американски политик Джери Спрингър. Засяга теми като изневяра, хомосексуализъм, сексуални отклонения и прочее. — Б.пр. ↑

[6] Става въпрос за хилядолетната китайска практика стъпалата на малките момиченца да се омотават в стегнати превръзки, което пречи на нормалния им растеж и води до болезнени деформации. — Б.пр. ↑

[7] Американски ситком, излъчван от 1961 до 1966 г., носител на 15 награди „Еми“ — Б.пр. ↑

[8] „Оз“ — първият сериал на канала НВО, излъчван от 1997 до 2003 г.; „Истинският свят“ — риалити шоу на MTV, излъчвано от 1992 г. до днес. — Б.пр. ↑

[9] Американски режисьор (1904–1951) с украински произход (рожденото му име е Владимир Иванович Левентон), създал редица култови филми на ужаса. — Б.пр. ↑

[10] И в други свои книги Стивън Кинг се е позовавал на своята „пирамида на ужасното“: „Най-отгоре е страхът, под него — ужасът, и най-отдолу — погнусата“. — Б.пр. ↑

[11] Робърт Айгър (1951) е изпълнителен директор на компанията „Уолт Дисни“ (собственик на Ей Би Си). Той е изпълнителният директор с най-висока годишна заплата в света (около 30 милиона долара с бонусите). Именно Айгър убеждава ръководството на телевизията да реализира сериала на Дейвид Линч „Туин Пийкс“ навремето. — Б.пр. ↑

[12] Наименование, с което през Втората световна война американските войници наричат говорителките на японските радиопредавания, излъчвани в САЩ. Обикновено те са владеели много добре английски, а началниците им са ги снабдявали с дезинформация, която те редовно пускали в ефир, за да създадат силно преувеличена представа за възможностите на японската армия. — Б.пр. ↑

[13] Помня как по едно време си казах — ами ако „Бурята на века“ никога не бъде реализирана, защото бюджетът ѝ е твърде голям? Голяма работа — щях да я превърна в роман. Мисълта да новелизирам свой собствен нереализиран сценарий ми се стори неустойчиво привлекателна. — Б.а. ↑

[14] Към края на работния процес от „Стандарти и практики“ вече надаваха вой с повод и без повод. В първата част на „Бурята на века“ един от героите например подмята, че задаващото се лошо време е „майката на всички бури“. От отдела настояваха да променя тази реплика, защото бяха абсолютно убедени, че под тази невинна фраза хитро съм замаскирал нещо мръснишко (от сорта на „такова майката на всички бури“), подривайки още повече американския морал, провокирайки още повече престрелки в училищата и така нататък. Веднага им се обадох и започнах да роптая (както вече бях свикнал), изтъквайки, че изразът „майката на всички...“ е изречен за пръв път от Саддам Хюсеин и оттогава е навлязъл в повсеместна употреба. След дълъг и напоителен размисъл от „Стандарти и практики“ склониха репликата да остане — с изричното настояване „в диалога да не фигурират никакви неприлични и нецензурни фрази“. Тъй вярно.

Неприличният диалог в телевизионната мрежа е запазен за сериали от рода на „На гости на третата планета“ и „Дарма и Грег“ — Б.а. ↑

[15] И. А. Л. Дайъмънд (1920–1988) — американски сценарист, работил в тандем с режисьора Били Уайлдър (1906–2002), известен с редица кинокласики, сред които „Булевардът на залеза“ (1950). — Б.пр. ↑

[16] Бригъм Йънг (1801–1877) — наричан още Американският Мойсей, религиозен водач на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни и пръв губернатор на Юта; организатор на масовото преселение на 80 000 мормони в района на Голямото солено езеро и на строителството на град Солт Лейк Сити. — Б.пр. ↑

[17] Непреводима игра на думи — на английски думите „rease“ (мир) и „riese“ (парче) са омофони. — Б.пр. ↑

[18] На 3 ноември 1948 г. „Чикаго Трибюн“ излиза със заглавие на първа страница „Дюи побеждава Труман“, като погрешно обявява за победител в надпреварата за Белия дом губернатора на Ню Йорк Томас Дюи. Впоследствие гафът е обезсмъртен със снимка на президента Хари Труман, който триумфално показва вестника пред свои поддръжници след изборната си победа. — Б.пр. ↑

[19] Нашият сняг се състоеше от картофени люспи и миниатюрни пластмасови частици, раздухвани от гигантски вентилатори. Ефектът не беше абсолютен... но пък с ръка на сърцето ви казвам, че бе най-доброто, което съм виждал през всичките си години във филмовия бизнес. Разбира се, че трябваше да изглежда реалистично, мамка му — все пак изкуственият ни сняг струваше над два милиона долара! — Б.а. ↑

[20] Заснет през 1948 г., „Въжето“ е един от най-експерименталните филми на Хичкок. Конструиран изцяло от немонтирани десетминутни сцени, филмът е виртуозна демонстрация на техника, но липсата на монтаж забавя действието, принуждавайки камерата да се мести от герой на герой при диалозите. — Б.пр. ↑

[21] Американското издателство, което публикува първото издание на „Бурята на века“. — Б.пр. ↑

[22] „Джордж Уолъс“ (1997) — биографичен телевизионен филм за губернатора на щата Алабама Джордж Уолъс (1919–1998) с участието на Гари Синийз и Анджелина Джоли. Марк Карлинър е изпълнителен продуцент на филма. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ЛИНОЖ

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

ФЕЙД-ИН^[1]:

1 ЕКСТ^[2]. ГЛАВНАТА УЛИЦА НА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Сняг. Снежинките летят пред обектива на камерата — толкова бързо, че почти нищо не се вижда. Вятърът вие. Камерата бавно се премества напред и виждаме едва доловима, примигваща оранжева светлинка. Това е висящият светофар на ъгъла на главната улица и Атлантик Стрийт — единственото кръстовище на Литъл Тол. Светофарът лудешки танцува под бесните пориви на вятъра. И двете улици са пуссти, не се вижда жива душа... и в това няма нищо чудно. Виелицата е страховита. Ако се вгледаме по-внимателно, ще зърнем приглушени отблясъци в прозорците на къщите, но не и човешки същества. Снежните преспи пред магазините са толкова високи, че стигат чак до средата на витрините.

Вятърът утихва и чуваме гласа на Майк Андерсън, който говори с лек мейнски акцент.

МАЙК АНДЕРСЪН (глас зад кадър): Името ми е Майкъл Андерсън. Не съм от хората, които бихте нарекли „ерудити“, не си падам особено и по философията, но знам едно — всичко, което си сторил на този свят, си има своята цена. Солена, при това. Понякога трябва да се разделиш с всичко, което имаш. Мислех, че съм научил този урок преди девет години, по време на онази виелица, която местните наричат Бурята на века.

Светофарът угасва. Угасват и храбрите малки светлилки, които зърнахме да блещукат сред стихията. Няма нищо друго освен вятър и сняг.

МАЙК: Оказа се, че греша. По време на онази буря всъщност тепърва съм започвал да уча урока си... който приключи едва миналата седмица.

КАДЪРЪТ ПРЕЛИВА В:

2 ЕКСТ. СМЯНА НА ПЕЙЗАЖА. ГОРИТЕ НА МЕЙН ОТ ВЪЗДУХА (ЗАСНЕТИ ОТ ХЕЛИКОПТЕР) — ДЕН.

Зима е. Всички дървета (освен елите) са голи и клоните им са изпружени като пръсти към бялото небе. По земята също има сняг, но само на отделни места, подобно на купчинки мръсно пране. Камерата се носи над дърветата и от време на време гората се прекъсва от лъкатушещата черна змия на двулентово шосе или някое схлупено градче от Нова Англия.

МАЙК (глас зад кадър): Израснах в Мейн... но може да се каже, че никога не съм живял в Мейн. Мисля, че там, откъдето съм родом, всеки би казал същото.

Хеликоптерът увисва над крайбрежието, камерата обхожда края на сушата и казаното от Майк изведнъж се изпълва със смисъл. Горите внезапно изчезват и пред нас проблясва сиво-синкава вода, която бушува и се мята срещу скалите и полуостровите. Пред нас има вода, вода и само вода, докато...

КАДЪРЪТ ПРЕЛИВА В:

3 ЕКСТ. ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ (КАДРИ ОТ ХЕЛИКОПТЕР) — ДЕН.

Виждаме трескавата активност, която цари край кейовете. Рибарите завързват лодките за улов на омари или ги прибират в лодкарниците. По-малките плавателни съдове вече са извадени на сушата, натоварени са на колесарите и собствениците ги изтеглят с автомобилите си. На пристана момчета и млади мъже носят мрежи за улов на омари към продълговата, излющена от стихииите постройка с надпис ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ. Чуват се смях и оживени, възбудени разговори; от ръка на ръка се предават бутилки с нещо топло. Задава се буря. Хората винаги се вълнуват, когато се надига буря.

До сградата на Годсоу се вижда спретнатата къщичка на местната доброволческа пожарна, както и две пожарни коли. Лойд Уишман и Фърд Андрюс тъкмо мият едната.

Атлантик Стрийт започва от кейовете и пълзи нагоре из градчето. Хълмовете са осеяни с кокетните малки къщички, характерни за тази част от Нова Англия. Южно от пристана се откроява горист, вдаден в океана нос, по който на зигзаг се вие разнебитена дървена стълба, спускаща се до самата вода. На север, покрай брега, се виждат домовете на по-заможните местни жители. В най-далечния му северен край се издига кулата на фара, висока около дванайсетина метра. Той периодично светва и гасне, и макар и бледа, светлината му се вижда и денем. На върха му стърчи дълга радиоантена.

МАЙК (отново глас зад кадър): Хората от Литъл Тол плащат данъците си в Огъста — както и другите жители на Мейн. Също като тях, и ние имаме омар или гмурец^[3] на номерата на колите си... И викаме за отборите на Мейнския университет, особено за женския баскетболен тим — досущ като тях...

На палубата на рибарската гемия с надпис „Ескейп“^[4] Сони Бротиган тъкмо прибира мрежите и затваря люка. До него Алекс Хейбър завързва „Ескейп“ за пристана с дебело въже.

ДЖОНИ ХАРИМАН (глас зад кадър): Залости го добре, Сони! Синоптикът каза, че приближава.

Джони излиза от рубката, загледан в небето. Сони се обръща към него.

СОНИ БРОТИГАН: Виждал съм ги да приближават всяка зима, Джон. Фучат и беснеят, ама лятото винаги идва.

Сони изпробва люка и се обляга на леера, наблюдавайки как Алекс затяга последния възел. Зад тях до Джони се приближава Люсиен Фурние. Той се навежда над трюма и надзърта вътре.

АЛЕКС ХЕЙБЪР: Да, казват, че тази щяла да бъде много страшна.

Люсиен изважда един омар от трюма и го вдига над главата си.

ЛЮСИЕН ФУРНИЕ: Забравил си един, Сони!

СОНИ БРОТИГАН: Да си стои там за късмет!

ЛЮСИЕН ФУРНИЕ (*обръща се към омара*): Задава се Бурята на века, mon frere^[5] — току-що го казаха по радиото. (*Почуква по черупката на омара.*) Добре, че си имаш броня, нали?

Той хвърля омара обратно в трюма — плъос! Четиримата мъже напускат гемията и камерата тръгва подире им.

МАЙК (*отново глас зад кадър*): Но ние не сме еднакви. На островите животът е различен. Помагаме си, когато се наложи.

Сони, Джони, Алекс и Люсиен вече са на рампата и си прибират такъмите.

СОНИ БРОТИГАН: И тази буря ще мине и замине.

ДЖОНИ ХАРИМАН: Да, както винаги.

ЛЮСИЕН ФУРНИЕ: Не се тревожа за вълните, а за лодката.

АЛЕКС ХЕЙБЪР: Какво пък разбира французин като теб от тези неща?

Люсиен замахва шеговито към него. Всички се смеят. После продължават напред. Сони, Люсиен, Алекс и Джони влизат в постройката на Годсоу. Камерата се обръща и поема нагоре по Атлантик Стрийт, показвайки ни висящия светофар, който вече

видяхме. Оттам се насочва надясно. Това е деловата част на градчето. Натоварен сутрешен трафик.

МАЙК (отново глас зад кадър): И можем да пазим тайна, когато се налага. Тази, за която ще ви разкажа, ме връща в 1989 година. (Пауза.) Тукашните хора все още ревниво я пазят.

Влизаме в универсалния магазин на Андерсън. Непрекъснато влизат и излизат хора, които очевидно бързат. Появяват се три жени: Анджела Карвър, Госпожа Кингсбъри и Робърта Кош.

МАЙК (отново глас зад кадър): Знам го.

РОБЪРТА КОИН: Е, запасих се с консерви... Да връхлита тая пущина и да се свършва.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Само се моля да ме спре токът. Не мога да готвя на дървена печка. Даже вода не мога да стопля на нея. Голямата буря само за едно нещо става...

АНДЖЕЛА КАРВЪР: Аха, и моят Джак добре го знае.

Другите две я поглеждат смаяно. После и трите се кикотят като малки момиченца, преди да се отправят към колите си.

МАЙК (отново глас зад кадър): Все още поддържам връзка с някои от тях.

ЗА ЕКСТ. ПРЕДАДЕНА ОТ ПОЖАРНИТЕ КОЛИ.

Нечия ръка полира с кърпа лъскавата червена повърхност на возилото и излиза от кадър. Доволен от работата си, Лойд Уишман се взира в отражението на собственото си лице.

ФЪРД АНДРЮС (глас зад кадър): По радиото казаха, че ще вали страшен сняг.

Лойд се обръща и камерата ни показва облегналия се на вратата Фърд. Понесъл е половин дузина ботуши, които започва да нарежда по чифтове под кукичките, където висят униформите и шлемовете.

ФЪРД АНДРЮС: Загазим ли, винаги загазваме здравата.

Лойд се усмихва на по-младия си колега и продължава да лъска ламарината.

ЛОЙД УИШМАН Спокойно, Фърд. Само ще побелее тук-там. Знаеш, че бедите не минават през пролива — нали затова живеем на острова?

Съдейки по лицето му, Фърд не е толкова убеден. Излиза навън и поглежда нагоре към...

4 ЕКСТ. ПРИБЛИЖАВАЩИ СЕ БУРЕНОСНИ ОБЛАЦИ — ДЕН.

Камерата се задържа върху тях за секунда, след което се спуска надолу към една типична за Нова Англия къщичка — бяла и спретната. Къщата се намира на Атлантик Стрийт — горе-долу на половината път към билото на хълма, между кейовете и центъра на градчето. Има си дървена ограда, отделяща улицата от поразената от зимата морава (но там няма сняг; още не сме видели сняг в градчето), и портичката зее откrehната, приканвайки вътре всеки, който би си направил труда да поеме по стръмните стъпала, водещи до верандата. До портичката има пощенска кутия, забавно декорирана като розова крава. На нея пише: Кларъндън.

МАЙК (глас зад кадър): Марта Кларъндън беше първият човек от Литъл Тол, който зърна Андре Линож.

На преден план в кадъра изплува озъбен сребърен вълк. Това е глава на бастун.

5 ЕКСТ. ЛИНОЖ, КАМЕРАТА НИ ГО ПОКАЗВА В ГРЪБ — ДЕН.

Линож стои на тротоара, с гръб към нас, пред откrehнатата портичка — висок мъж с дънки, боти, полушуба и черна зимна шапка, нахлупена върху ушите му. Кожените му ръкавици са крециящо жълти — сякаш излъчват жлъчно презрение. Едната му ръка стиска вълчата муцуна, увенчала черния орехов ствол на бастуна. Главата му е отпусната между широките му рамене. Поза на мислител... но не само. В нея се долавя и нещо зловещо.

Той вдига бастуна си и почуква по единия край на портичката. Изчаква малко и почуква и по другия. Действията му приличат на загадъчен ритуал.

МАЙК (отново глас зад кадър): Линож беше и последният човек, когото тя видя.

Линож бавно пристъпва по градинската пътечка, поклащайки лениво бастуна си. Тананика си детска песничка: „Аз съм малко чайниче“.

6 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН.

В дома на Марта цари такъв ред, какъвто само образцовите стопани, прекарали целия си живот в една къща, могат да поддържат. Мебелите са стари и красиви, без да са овехтели. Стените са украсени с фотографии, голяма част от които датират още от двайсетте години на двайсети век. Вижда се пиано с пожълтели нотни листове, положени на пюпитъра. На най-удобното (или единственото удобно кресло в помещението) седи Марта Кларъндън — дама на осемдесет години с красиво фризирани бели коси. Загърнатата е в удобен домашен халат. От едната ѝ страна има масичка, върху която стоят чаша чай и чиния с курабийки, а от

другата — инвалидна проходилка за възрастни с големи велосипедни ръкохватки.

Единственият съвременен предмет в дневната е големият цветен телевизор с приемника за кабелната отгоре му. Марта гледа с интерес прогнозата за времето и отпива от чая си на малки глътки. На екрана се вижда красива синоптичка. Зад гърба ѝ има карта с две големи червени букви „L“^[6] в средата на двете обширни буреносни зони. Едната е покрила Пенсилвания, а другата е върху крайбрежната част на Ню Йорк. Синоптичката започва прогнозата си със западната зона.

СИНОПТИЧКА: Ето я бурята, която вече причини толкова нещастия... и отне живота на петнайсет души. Виждате как се насочва към Големите равнини и Средния запад. Над Големите езера тя отново насъбра предишната си сила и както виждате от траекторията ѝ...

Траекторията грейва на екрана в яркожълто (същият цвят като ръкавиците на Линож), показвайки ни бъдещия път на стихията през щатите Ню Йорк, Върмонт, Ню Хампшир и Мейн...

СИНОПТИЧКА (продължава): ... тя се приближава към нас с цялата си мощ. Сега погледнете насам, защото оттук се задава същинската беда.

Тя насочва вниманието си към крайбрежния циклон.

СИНОПТИЧКА (продължава): Това е необичайно силна буря, приличаща повече на зимен ураган — като онзи, който парализира цялото Източно крайбрежие и затрупа Бостън през 1976 година. От тогава насетне не се бяхме сблъскали с подобни бури... досега. Дали ще ни пощади и ще си остане в океана, както се случва понякога? За съжаление, нашият компютър казва „не“. Щатите на изток от Големите индиански води ще бъдат ударени от тази страна...

Тя посочва към първия ураган.

СИНОПТИЧКА (*продължава*): ... а тези от Средното атлантическо крайбрежие — от тази.

Тя се връща към крайбрежната стихия.

СИНОПТИЧКА (*продължава*): Що се отнася до жителите на Северна Нова Англия — ако нищо не се промени, тази вечер ги очаква жребият на загубилия. Погледнете... тук.

На екрана грейва втора яркожълта траектория. На север тя се извива към буреносната зона, задаваща се от щата Ню Йорк. Линията заобикаля Кейп Код, след което се насочва нагоре по крайбрежието, където се пресича с траекторията на първия ураган. Някой компютърен гений от телевизията, който явно си е нямал друга работа, е оцветил пресечната точка в алено — като изображение на адска експлозия.

СИНОПТИЧКА (*продължава*): Ако нито един от циклоните не промени курса си, те ще се сблъскат и ще се слоят над територията на щата Мейн. Лоши новини за зрителите ни от Земята на янките, но не това е най-лошото. Най-неприятният сценарий би бил тези циклони временно да се неутрализират един друг.

МАРТА (*отпивайки от чая си*): Мили боже!

СИНОПТИЧКА: Резултатът? Възникващ веднъж на сто години суперциклон, който може да се задържи за едно-две денонощия над Централен и Крайбрежен Мейн. Стигне ли се дотам, ще бъде страшно. Ураганни ветрове и феноменални количества сняг, каквито има само в арктическата тундра. Добавете към това и цели региони без електричество...

МАРТА: Мили боже!

СИНОПТИЧКА: Никой не иска да плаши зрителите, а аз — най-малко от всички. Но апелирам към населението на Нова Англия — особено жителите на крайбрежните и островните райони на Мейн —

да се отнесе към ситуацията с цялата ѝ сериозност. Досега по вашите краища почти не валя, но през идните два-три дни ще се изсипе сняг, колкото за цяла зима.

Звук: звънецът на входната врата.

Марта се оглежда. После отново се обръща към телевизора. Исква ѝ се да остане в креслото и да изгледа цялата прогноза, но въпреки това оставя чашата си, взема проходилката си и бавно се надига.

СИНОПТИЧКА: Понякога използваме твърде често израза „Бурята на века“, но ако тези два фронта се срещнат — както вероятно ще се случи, — това няма да е преувеличение. След малко Джъд Паркин ще ви даде ценни съвети за подготовката при буря — без паника, просто някои практични идеи, в които няма да е зле да се вслушате. Но първо да видим...

Започват рекламите — за поръчка по пощата на видеофилм със заглавие „Наказание свише“, а междувременно Марта се тътри с усилие през дневната към коридора. Възрастната жена куцука, вкопчена във велосипедните дръжки на своята проходилка, и си мърмори под носа.

МАРТА: Когато ти казват, че идва краят на света, всъщност искат да ти продадат овесена каша. Но кажат ли ти „без паника“, значи, положението е сериозно...

Звук: звънецът на входната врата.

МАРТА: Ида! По-бързо не мога!

7 ИНТ. АНТРЕТО И КОРИДОРЪТ В КЪЩАТА НА МАРТА — ДЕН.

Старицата се тътри бавно по коридора. На стената се виждат необичайни фотографии и рисунки, които показват как е

изглеждал Литъл Тол в началото на двайсети век. В края на коридора е затворената входна врата с претенциозно овално прозорче в горната си част. Закрито е с ефирно перденце — може би за да не избелее килимът от слънцето. Зад перденцето се очертава тъмен силует — главата и раменете на Линож.

МАРТА (пъшка): Момент... Идвам... Миналото лято си счупих бедрото и сега съм тромава като костенурка.

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): Жителите на Мейн и крайбрежните острови вероятно си спомнят страшната буря от януари осемдесет и седма, но тогава се касаеше за замръзнал дъжд. Сега се забърква съвсем различен коктейл. Не си и помисляйте да ринете собственоръчно снега, преди да са излезли снегорините.

Марта вече е до вратата. Гледа с любопитство тъмния силует зад прозорчето и отключва. На прага стои Линож. Чертите на лицето му са изваяни като на древногръцка статуя; той целият прилича на статуя. Очите му са затворени, а ръцете му са скръстени върху вълчата глава, увенчаваща ореховия му бастун.

СИНОПТИЧКА (отново глас зад кадър): Вече ви го казах, но ще го повторя още веднъж — няма никакви причини за паника. Населението от северните региони на Нова Англия са посрещали и ще посрещат множество свирепи бури. Но даже ветераните синоптици са впечатлени от грандиозния мащаб на двата приближаващи се циклона.

Марта е озадачена от вида на непознатия, но не е сериозно разтревожена. В крайна сметка се намира на острова, а на острова не се случват лоши неща, нали така? С изключение на някоя и друга виелица от време на време. Странното е, че човекът не ѝ е познат, а в Литъл Тол рядко можеш да срещнеш непознати след края на отлитащото за миг лято.

МАРТА: Мога ли да ви помогна с нещо?

ЛИНОЖ (със затворени очи): Родените в похот, станете на прах. Да дойдат при мене родените в грях.

МАРТА: Моля?

Линож отваря очи... но под клепачите му няма човешки очи. Няма зеници и ириса — целите му очи сякаш са изпълнени с чернота. Устните му се отдръпват и разкриват огромни закривени зъби — така децата рисуват зъбите на чудовищата.

СИНОПТИЧКА (отново глас зад кадър): И двете буреносни зони са с чудовищно ниско налягане. И приближават ли се една към друга? Да... Опасявам се, че е така.

Заинтригуваното любопитство на Марта се заменя от неподправен ужас. Тя отваря уста, за да изкрещи, и залита назад, изпускайки велосипедните ръкохватки на проходилката. Всеки момент ще рухне на земята.

Линож вдига бастуна си и озъбената вълча муцуна се стрелва напред. С другата си ръка сграбчва проходилката, която стои между него и старицата, и я хвърля през вратата зад себе си. Проходилката издрънчава върху стъпалата на верандата.

8 ИНТ. КОРИДОРЪТ В КЪЩАТА НА МАРТА.

Марта пада тежко по гръб и крещи, вдигнала ръце пред лицето си, вторачена в...

9 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МАРТА.

Озъбено изчадие, което не може да се нарече човек, с вдигнат бастун. Зад него се виждат верандата и бялото небе — предвестник на приближаващата буря.

10 ИНТ. МАРТА, ЛЕЖАЩА НА ПОДА.

МАРТА: Моля ви, не ме наранявайте!

11 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА.

На екрана вече е Джъд Паркин, който стои пред голяма маса. Върху нея са наредени: фенерче, батерии, свещи, кибрит, провизии, топли дрехи, портативно радио, мобилен телефон и други предмети. Редом с него е синоптичката, която с любопитство наблюдава целия този инвентар.

ДЖЪД: Една буря невинаги се превръща в бедствие, а едно бедствие невинаги се превръща в трагедия. В светлината на тази мъдра мисъл, си мисля, че можем да дадем на зрителите от Нова Англия няколко съвета, които ще им помогнат да се подготвят за опасността от евентуалния — както се очертава — метеорологичен катаклизъм.

СИНОПТИЧКА: Какво си ни приготвил тук, Джъд?

ДЖЪД: Преди всичко — топли дрехи. Това е най-важното. Не е зле и да си зададете въпроса: „Как съм с батериите? Ще ми стигнат ли за радиото? А за преносимия телевизор?“. Ако имате генератор, проверете запасите си от бензин (или каквото там го захранва — дизел или пропан) още сега, а не после. Не отлагайте! Ако се забавите, докато стане твърде късно...

По време на всичко това камерата бавно се отдалечава от телевизора, сякаш е изгубила интерес към предаването. Връщаме се в коридора, започваме да губим нишката на разговора и на негово място се възцаряват доста неприятни звуци — ритмичните равномерни удари от бастуна на Линож. После този шум секва. Настъпва тишина, последвана от стъпки. Съпътства ги някакъв непонятен звук — сякаш от влачене на табуретка ши стол по дървен паркет.

ДЖЪД (глас зад кадър): ... може да стане твърде късно.

Линож пристъпва по коридора. Не може да се каже, че очите му са обикновени — изглеждат някак далечни и неспокойно сини — но в тях вече я няма онази страшна черна пустота, която Марта видя. Скулите, веждите и носът му са покрити с множество миниатюрни капчици кръв. Той върви към нас и камерата го показва в екстремно близък план. Погледът му е концентриран върху нещо, което не виждаме. Чертите на лицето му се озаряват от някаква едва доловима заинтересуваност.

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): Благодаря ти, Джъд. Жителите на Нова Англия не за първи път слушат полезните ти съвети, но пред лицето на буря от такъв калибър няма нищо лошо в това, да ги повторим.

12 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА И ЛИНОЖ В ГРЪБ.

Вниманието му е приковано от телевизора.

СИНОПТИЧКА: Ще видите местната прогноза за времето веднага след рекламите.

Този път рекламата е на филма „Наказание свише 2“ — „изобилие от вулкани, пожари и земетресения на смешната цена от 19,95 долара“. Бавно, отново с гръб към нас, Линож прекосява дневната и пристъпва към креслото на Марта. Онзи звук от влачене се възобновява и когато се приближава до креслото, камерата се спуска надолу и ни показва долната част на бастуна, която оставя тънка кървава диря по килима. Още кръв струи изпод пръстите, стискащи вълчата глава в горната му част. С тази част на бастуна я е удрял — с озъбената муцуна на сребърния вълк — и ние не искаме да видим на какво прилича тя сега.

Линож стои, загледан в телевизора, където се вижда как цяла гора избухва в пламъци.

ЛИНОЖ (тананика си): „Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко... имам си и дръжчица, и чучурче гладко.“

Той сяда в креслото на Марта. Вдига чашата ѝ с окървавената си ръка и помирисва дръжката. Отпива. После си взема курабийка и си отхапва. Дъвче.

Линож се отпуска в креслото, обляга се назад и гледа как Джъд и Маура обсъждат наближаващата буря.

13 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА МАЙК АНДЕРСЪН — ДЕН.

Старомоден универсален магазин с просторна веранда отпред. Ако беше лято, там щеше да има люлеещи се столове с насядали в тях възрастни кореняци. В момента там са изложени снегопочистваща техника и лопати за ринене на сняг, над които се вижда ръчно изписан плакат: **СУПЕР-ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА СУПЕРБУРЯТА! ДА ПОГОВОРИМ ЗА ЦЕНАТА!**

От двете страни на стълбището са разположени кошове за омари, а под покрива на верандата висят още няколко. Виждат се и най-различни такъми за улов на миди. До вратата стои манекен с галоши, жълт дъждобран, очила и шапка с пропелер. Перките не се въртят. Някой шегаджия е пхнал възглавница под дъждобрана, създавайки впечатление за голямо шкембе. В едната пластмасова ръка на манекена се забелязва синият вимпел на Мейнския университет, а в другата — кенче с бира. На врата му виси плакат: **НАРОДЕ, ТУК СЕ ПРОДАВАТ ОРИГИНАЛНИТЕ ТАКЪМИ ЗА ЛОВ НА ОМАРИ НА СВЕТОВНОИЗВЕСТНАТА МАРКА „РОБИБИЙЛС“! НЯМА ЛЪЖА, НЯМА ИЗМАМА, ИЗГОДНА СДЕЛКА, ДАЛАВЕРА ГОЛЯМА!**

Витрините са обсипани с предложения за най-различни намаления — на цената на месото, на рибата, на видеокасетите („Три стари филма за един долар!“), забелязват се и обяви за църковни

обреди, както и за акцията на доброволческата пожарна команда по кръводаряване. Но най-големият надпис е на вратата. Той гласи: ЗАРАДИ НАСТЪПВАЩАТА БУРЯ В БЛИЗКИТЕ ТРИ ДНИ МОЖЕ ДА ИМА ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА ТРЕВОГА! СИГНАЛЪТ „ВСИЧКИ В УКРИТИЕТО!“ ЕДВА КЪСИ И ЕДИН ДЪЛЪГ. Над витрините се виждат предпазните жалузи против буря, които в момента са вдигнати. Над вратата е фирмената табелка — златни букви на черен фон: МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН * ПОЩЕНСКИ КЛОН * ПОЛИЦЕЙСКИ КАБИНЕТ.

В магазина влизат няколко жени, които се срещат на входа с други две — Октавия Годсоу и Джоана Станхоуп. Тавия (четирийсет и пет годишна) и Джоана (на около петдесет) тъкмо излизат, понесли пълни чанти с покупки, и водят оживен разговор. Тавия гледа манекена с жълтия дъждобран и сръчкава Джоана с лакът. Двете се смеят и слизат по стъпалата.

14 ИНТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — ДЕН.

Камерата ни показва универсалния магазин отвътре. Виждаме, че е чудесно зареден и по някакъв очарователен начин ни напомня за бакалница от петдесетте години. Подът е застлан с дървен паркет, който проскързва уютно под стъпките. Осветлението не идва от бездушни флуоресцентни лампи, а от големи глобуси, висящи от металния окачен таван. Но не всичко е старомодно, забелязват се и характерни за модерния свят нововъведения, като двата нови касови апарата, скенерите за баркодовете на стоките, с които касиерите маркират продуктите, стената с видеокасетите под наем и охранителните камери, монтирани високо под тавана в ъглите.

На заден план покрай цялото протежение на стената се вижда транжорната за месо. Вляво от нея, под изпъкналото огледало има врата, на която се мъдри простичък надпис: ГРАДСКИ ПОЛИЦАЙ.

Магазинът е пълен с народ. Всички се запасяват в очакване на бурята.

От вратата на транжорната (намираща се точно срещу щанда за месо) излиза Майк Андерсън. Той е приятен на вид мъж, на видима възраст трийсет и пет години. В момента изглежда забързан за някъде... но усмивката му — онази характерна за него усмивка — се забелязва в очите и ъгълчетата на устните му. Този човек обича живота, много го обича и почти винаги успява да намери нещо забавно и в най-трудната ситуация.

Майк носи бяла месарска престилка и бута пред себе си количка, натоварена догоре с разфасовано месо. Към него веднага се стрелват три жени и един мъж. Мъжът, който е облечен с червено спортно яке и черна риза със свещеническа якичка, го застига пръв.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: Майкъл, да не забравиш за църковната вечеря следващата сряда! Ще ми трябва всеки, способен да чете псалми!

МАЙК: Ще дойда... ако оцелеем през следващите три дни.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: Сигурен съм, че ще оцелеем. Господ винаги се грижи за стадото си.

Свещеникът си тръгва. Мястото му веднага се заема от Джил Робишо — пухкаво миньонче, което май не се уповава тъй силно на Господ. Тя се нахвърля на пакетите и започва да чете етикетите, преди още Майк да е успял да нареди разфасовките на щанда за месо.

ДЖИЛ: Защо няма свински пържоли, Майк? Как може да няма?

Той ѝ подава една разфасовка. Джил я поглежда и бързо я слага в напълнената си догоре количка. Другите две жени — Карла Брайт и Линда Сейнт-Пиер — вече се ровят из другите тарелки. Карла разглежда една и аха-аха, да я вземе, когато се отказва и я връща обратно.

КАРЛА: Каймата от говежда плешка е прекалено скъпа! Нямах ли обикновени бъргъри, Майкъл Андерсън?

МАЙК: Запо...

Карла изтръгва разфасовката от ръката му, преди да е успял да довърши.

МАЙК (продължава): ... вядай.

Прииждат още повече хора и всеки започва да граби месо от количката, докато Майк разпределя тарелките по хладилната витрина. Известно време той търпи поведението им, след което решава да им напомни и за другата си длъжност — тази на градския полицай. Или поне се опитва.

МАЙК: Хора, чуйте ме! Това е само една буря и нищо повече! Преживявали сме доста такива преди, ще преживеем доста такива и занапред! Успокойте се и не се дръжте като онези от континента!

Думите му имат въздействие. Народът се отдръпва и Майк продължава да нарежда месото по щанда.

ЛИНДА: Не се прави на умник, Майкъл Андерсън!

Проточва гласните, както е характерно за островитяните — „Мааайкъл“.

МАЙК (усмихва се): Изобщо не се правя на умник, госпожо Сейнт-Пиер.

Зад гърба му Алтън „Хач“ Хачър излиза от транжорната, бутайки втора количка с разфасовано месо. Хач е трийсетина годишен, симпатичен млад мъж с набита осанка. Той е първият помощник на Майк — и за магазина, и за полицейската работа. И той

носи бяла месарска престилка, а за да е пълна картината — и бяла шапчица. Върху нея има щампован надпис: „А. Хачър“.

КАТ *(гласът ѝ звучи по високоговорителите на магазина):*
Майк! Ей, Майк! Търсят те по телефона!

16 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЕДНА ОТ КАСИТЕ, С КАТРИНА „КАТ“ УИДЪРС.

Тя е на около деветнайсет, много привлекателна и работи като касиерка. Говори в микрофона и изобищо не обръща внимание на опашката от клиенти. В другата си ръка държи слушалката на телефона, монтиран на стената до късовълновата радиостанция.

КАТ: Жена ти се обаждат. Имало малък проблем в детската градина.

17 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК, ХАЧ И КЛИЕНТИТЕ ПРЕД ЩАНДА ЗА МЕСО.

Сред хората се наблюдава оживление и любопитство. Животът на острова е като сапунен сериал, където всички персонажи са ти до болка познати.

МАЙК: Много ли е възбудена?

18 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КАСИТЕ И КАТ.

КАТ: Откъде да знам дали е възбудена? Това си е твоята жена.

Усмивки и кикот от страна на клиентите. Хората са видимо развеселени от забавната двусмислица. Мъж в края на трийсетте се обръща към Майк.

КЪРК ФРИЙМАН: Най-добре отиди и виж какво става, Майк.

19 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК И ХАЧ ПРЕД ХЛАДИЛНАТА ВИТРИНА.

МАЙК: Хач, ще ме заместиш ли тук?

ХАЧ: А ти ще ми заемеш ли камшика си на звероукротител?

Майк се засмива, потупва го по бялата шапчица и закрачва бързо към касите, за да разбере защо го търси съпругата му.

20 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАСИТЕ.

Майк се приближава до Кат и взема слушалката. Започва да говори с жена си, сякаш забравил за наблюдаващата го с интерес публика.

МАЙК: Здравсти, Мол, какво има?

МОЛИ (глас по телефона): Имам един проблем тук... Можеш ли да дойдеш?

Майк обхожда с поглед претъркания с хора магазин.

МАЙК: И аз имам няколко проблема тук, скъпа. Какъв е твоят?

21 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПИПА ХАЧЪР В БЛИЗЪК ПЛАН.

Пипа е момиченце на три годинки. В момента целият екран е напълнен от плаещото ѝ ужасено лице, осеяно с червени петна. Отначало ги вземаме за кръв.

Камерата се отдръпва и виждаме какъв е проблемът. Пипа се е покатерила до средата на стълбището, пъхнала е главата си между две от вертикалните стойки на парапета и сега не може да я извади. Въпреки това обаче все още държи в ръчичката си начената филия с конфитюр и онова, което сме сметнали за кръв, всъщност е ягодово сладко.

В подножието на стълбите под нея стоят седем малки дечица на възраст от три до пет години. Едно от четиригодишните е Ралф Андерсън — синът на Майк и Моли. Макар и да не го забелязваме веднага (в момента се интересуваме най-вече от плачевното положение на Пипа), Ралфи има малка бенка на нослето. Тя не го загрозява, нито пък е нещо кой знае какво, но си е там — мъничко петънце с форма на седло в горната част на носа му.

РАЛФИ: Пипа, може ли да ти изям филията, ако ти няма да я ядеш?

ПИПА (крещи с пълно гърло): НЕ-ЕЕЕ-ЕЕ!

Тя се мята и се дърпа назад, мъчейки се да се освободи, но без да изпуска закуската си. Филията почти изчезва в малкото ѝ пухкаво юмруче и измежду пръстите ѝ струи ягодов конфитюр.

22 ИНТ. КОРИДОРЪТ И СТЪЛБИЩЕТО В КЪЩАТА НА АНДЕРСЪН.

Вижда се телефонът — върху малката масичка между стълбището и входната врата. По телефона говори Моли Андерсън — съпругата на Майк. Хубава жена на около трийсет години, в която страхът се бори с внезапните пристъпи на смях.

МОЛИ: Пипа, миличка, недей така! Стой спокойно!

МАЙК (глас по телефона): Пипа? Какво за Пипа?

23 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЩАНДА ЗА МЕСО И ХАЧ.

ЛИНДА СЕЙНТ-ПИЕР: Станало е нещо с Пипа!

Хач се обръща рязко.

24 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МОЛИ В КОРИДОРА В КЪЩАТА НА
АНДЕРСЪН.

МОЛИ: Тихо! Не искам Алтън Хачър да разбере!

25 ИНТ. ОТНОВО В МАГАЗИНА.

*Хач бърза по пътека номер три между рафтовете. От
лъчезарното му усмихнато изражение няма и помен. Пред нас е един
угрижен, разтревожен за детето си баща.*

МАЙК: Твърде късно, скъпа. Какво се е случило?

26 ИНТ. ОТНОВО В КОРИДОРА — С МОЛИ.

Тя затваря очи и въздиша тежко.

МОЛИ: Пипа си заклещи главата в парапета на стълбите. Нищо
сериозно... или поне така мисля, но няма да се справя с голяма буря и
луднал баща в един и същи ден. Ако Хач тръгне насам, ела с него.

Тя затваря и се обръща към парапета.

МОЛИ: Пипа, слънчице... не се дърпай така! Ще си разраниш
ушите.

27 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАСИТЕ НА МАГАЗИНА — С МАЙК, ХАЧ И КЛИЕНТИТЕ.

*Майк се взира в телефона и бавно поставя слушалката на
мястото ѝ. Междувременно Хач си пробива път през множеството и
идва при него. Има притеснен вид.*

ХАЧ: Пипа! Какво е станало с Пипа?

МАЙК: Доколкото разбрах, малката се е заклецила. Искаш ли да отидем при тях?

28 ЕКСТ. ГЛАВНАТА УЛИЦА ПРЕД МАГАЗИНА.

Пред магазина има паркинг. На най-удобното място се вижда зелен джип 4×4 с надпис „Островна служба“ на вратата и полицейски буркан на покрива.

Майк и Хач изскачат от магазина и се устремяват към офроудъра.

ХАЧ: Колко разстроена беше, Майк?

МАЙК: Моли ли? Около 5 по скалата от 1 до 10, не се безпокой.

Мощен порив на вятъра ги блъска в лицата, карайки ги да залитнат назад. Двамата поглеждат в посока към океана. Пие не го виждаме, но пък за сметка на това чудесно чуваме как вълните се блъскат в брега.

ХАЧ: Това все повече ми заприличва на майката на всички бури, а?

Майк не му отговаря. Не е и нужно. Влизат в джипа и потеглят.

29 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАНЕКЕНА НА ВЕРАНДАТА ПРЕД МАГАЗИНА.

Нов порив на вятъра. Висящите кошове за лов на омари се люлеят и се блъскат един в друг... а пропелерът върху шапката на манекена бавно започва да се върти.

30 ИНТ. СТЫЛБИЩЕТО В КЪЩАТА НА АНДЕРСЪН.

Пипа все още е заклещена между стойките на парапета, но до нея на стълбите седи Моли и момиченцето се е поуспокоило. Децата продължават да се тълпят пред Пипа и да я гледат. Моли я глади по косичката с едната си ръка. В другата си ръка държи филията с ягодово сладко на детенцето.

МОЛИ: Всичко ще бъде наред, Пипа. Майк и баща ти идват насам и Майк ще те измъкне.

ПИПА: И как ще ме измъкне?

МОЛИ: Не знам. Може би с магия!

ПИПА: Гладна съм!

Моли пъха ръка между стойките и поднася филията към устата на Пипа. Момиченцето яде. Другите деца ги наблюдават със затаен дъх. Едно от хлапетата е петгодишният син на Джил Робишо.

ХАРИ РОБИШО: Може ли да я нахраня, госпожо Андерсън? Веднъж на панаира в Бангор храних една маймуна.

Другите деца се смеят, но на Пипа не ѝ е смешно.

ПИПА: Аз не съм маймуна, Хари! Аз съм момиче, а не маймуна!

ДОН БИЙЛС: Вижте ме, аз съм маймуна!

И Дон започва да скача в подножието на стълбата, като се чеше под мишниците и се „прави на маймуна“ с такава отдаденост, на която е способен само четиригодишен малчуган. Другите деца тутакси започват да му подражават.

ПИПА: Аз не съм маймуна!

Пипа се разплаква. Моли я гали по косата, но този път не може да я утеши. Да се заклеещиш между стойките на парапета, си е неприятно, но да те нарекат „маймуна“, е сто пъти по-лошо.

МОЛИ: Деца, престанете! Това, което правите, не е хубаво! Наранявате чувствата на Пипа!

Всички, с изключение на Дон Бийлс, спират. Той обаче продължава да подскача и да се чеше.

МОЛИ: Дон, стига вече! Държиш се лошо!

РАЛФИ: Дон, престани! Мама каза, че се държиш лошо!

Ралфи се опитва да го удържи. Дон го отблъсква и крещи.

ДОН: Аз съм маймуна!

Дон удвоява усилията си — напук на Ралфи... и на майка му, естествено. Тогава вратата се отваря и вътре влизат Майк и Хач. Хач веднага вижда какъв е проблемът и реагира със смесица от страх и облекчение.

ПИПА: Татеее!

И отново започва да се мята, мъчейки се да се освободи.

ХАЧ: Пипа! Стой спокойно! Ще си откъснеш ушите!

РАЛФИ (обръща се към Майк): Татко! Пипа си заклеци главата, а Дон не спира да се прави на маймуна.

Ралфи се хвърля в обятията на баща си. Майк го вдига, а Хач се качва по стълбите при дъщеря си и приляква до нея. Моли гледа иззад раменете му към съпруга си, изпращайки му безмълвно съобщение с поглед: „Направи нещо, моля те!“.

Симпатично русокосо момиченце с две плитки дърпа белите „месарски“ панталони на Майк. Почти цялата ѝ порция ягодово сладко е размазана отпред по блузката ѝ.

САЛИ ГОДСОУ: Господин Андерсън? Аз престанах да се правя на маймуна. Веднага щом тя ми каза.

И Сали посочва към Моли. Майк внимателно я отдръпва от себе си. Четиригодишната Сали бързо пъха пръстче в устата си.

МАЙК: Браво, Сали! Трябва да те пусна, Ралфи!

Веднага щом го прави, Дон Бийлс блъска Ралф.

РАЛФИ: Ей! Защо ме блъсна?

ДОН БИЙЛС: Защото се правиш на умник!

Майк хваща Дон Бийлс и го вдига на нивото на очите си. Малкото грубиянче изобщо не изглежда уплашено.

ДОН БИЙЛС: Не ме е страх от теб! Баща ми е кмет на града! Той ти плаща заплатата!

Хлапакът изплезва език, издува бузи и издава неприличен звук с устните си право в лицето на Майк. Майк запазва самообладание и дори не трепва.

МАЙК: Ако се държиш лошо с другите, и с тебе ще се държат лошо! Запомни го добре, защото е самата истина. Държиш ли се зле с другите, и с теб ще се държат зле.

Дон не осъзнава смисъла на тези думи, но реагира на тона им. После пак ще започне да прави пакости, но поне за кратко са го сложили на мястото му. Майк го оставя на земята и се приближава до стълбата. Зад него се вижда открехната врата с надпис МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ. В стаята зад вратата се виждат малки

масички и столове. От тавана висят пъстроцветни хартиени фигурки. Това е класната стая на детската градина на Моли.

Хач се опитва да измъкне главата на дъщеря си. Не постига нищо и момиченцето отново изпада в паника, мислейки си, че завинаги ще си остане заклещено тук.

ХАЧ: Миличка, защо направи това?

ПИПА: Хайди Сейнт-Пиер ме накара.

Майк поставя ръце върху раменете на Хач и го отмества встрани. Хач го гледа с надежда.

31 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЕЦАТА В ПОДНОЖИЕТО НА СТЬЛБИТЕ.

Хайди Сейнт-Пиер, петгодишната дъщеря на Линда Сейнт-Пиер, е с червена коса и дебели очила.

ХАЙДИ СЕЙНТ-ПИЕР: Не съм.

ПИПА: Накара ме!

ХАЙДИ СЕЙНТ-ПИЕР: Опашата лъжа!

МОЛИ: Тихо, момичета!

МАЙК: Какво стана, миличка?

ПИПА: Стори ми се лесно да я провра, но сега не мога да я измъкна! Май от тази страна главата ми е по-голяма!

МАЙК: Така е... но аз ей сега ще я смаля. Знаеш ли как?

ПИПА (заинтригувано): Не... Как?

МАЙК: Ще натисна копчето ти за смаляване. Когато го направя, главата ти ще се смали и ти ще я измъкнеш на мига. Ще стане толкова лесно, както си я пъхнала. Представиш ли си?

Той говори с тих, успокояващ глас, и сам почти е изпаднал в хипнотично състояние.

ХАЧ: Що за...

МОЛИ: Шшш!

МАЙК: Сега ще натисна копчето. Готова ли си?

ПИПА: Да.

Майк се пресяга и натиска лекичко връхчето на носа ѝ с показалец.

МАЙК: Бийп! Затвори очи. Ето! Хоп, главата ти се смали! Бързо, Пипа, извади я, преди отново да е станала голяма!

И Пипа с лекота измъква главата си от капана. Децата пляскат с ръце и радостно кресят. Дон Бийлс отново се прави на маймуна. Един друг малчуган — Франк Брайт — също започва да подскача, но щом среща неодобрителния поглед на Ралфи, се спира.

Хач вдига дъщеря си и я притиска в обятията си. Пипа също го прегръща, като в същото време си отхапва от филията с ягодово сладко. Уплахата ѝ е отминала в мига, в който Майк я заговори. Моли отправя благодарствена усмивка на съпруга си и провира ръка между стойките, където се бе заклезило детето. Майк поема нежно ръката ѝ от другата страна и целува всеки един от пръстите ѝ. Хлапетата се кикотят. Едно от тях — петгодишното момченце Бъстър Карвър (последният малчуган от групата на Моли) — закрива очите си с длани.

БЪСТЪР: Цуни-гуни! О, не!

Моли се смее и отдръпва ръката си.

МОЛИ: Благодаря ти! Страшно съм ти признателна.

ХАЧ: И аз ти благодаря, шефе.

МАЙК: За нищо.

ПИПА: Тате, а сега главата ми малка ли е? Усетих я как се смалява, когато господин Андерсън натисна копчето. Още ли е малка?

ХАЧ: Не, миличка. Съвсем нормална си е.

Майк слиза по стълбите. Моли го пресреща и застава пред него. Ралфи също е тук. Майк го вдига и целува червеното петънце на носа му. Моли пък целува съпруга си по бузата.

МОЛИ: Извинявай, че те извиках в неподходящо време... Щом видях, че не може да си измъкне главата, направо... откачих.

МАЙК: Всичко е наред. И бездруго имах нужда от малко почивка.

МОЛИ: Толкова ли е тежко положението в магазина?

ХАЧ: Не е никак розово. Нали знаеш какво става, когато кажат, че се задава буря... особено такава като тази. (*Обръща се към Пипа.*) Трябва да се връщам на работа, слънчице. Да слушаш!

Дон отново издува бузи и издава неприличен звук.

МАЙК (*тихичко*): Синът на Роби много ме кефи!

Моли нищо не казва, само забелва очи в знак на съгласие.

МАЙК: Какво предлагаш, Хач?

ХАЧ: Викам да тръгваме, докато още можем. Ако синоптиците не грешат, идните три дни снегът ще ни разкаже играта. (Пауза.) Ще бъдем приклепени като Пипа.

Никой не се усмихва. В думите му има твърде много истина.

32 ЕКСТ. ДОМЪТ НА АНДЕРСЪН НА ГЛАВНАТА УЛИЦА — ДЕН.

Зеленият служебен джип е паркиран пред къщата. Пред двора се вижда табелка с надпис ДЕТСКА ГРАДИНА „МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ“. Тя виси на верижка и се поклаща под напорите на вятъра. Небето изглежда по-сиво и навъсено отвсякога. В далечината се вижда разбуненият океан, над който се стеле сивкава мъгла.

Вратата се отваря. Майк и Хач излизат и вдигат яките на шубите си, като придържат шапките си с ръце. По пътя към колата Майк се спира и поглежда нагоре. Да, задава се сериозна буря. Голяма буря. Угриженото лице на Майк показва, че той прекрасно го съзнава. Или си мисли, че го съзнава. Още никой не знае що за стихия ще връхлети остров Литъл Тол.

Майк сяда зад волана и маха на Моли, която стои на верандата, наметната с пуловера си. Хач също ѝ маха. Тя също им помахва. Офрудърът прави обратен завой и се насочва към магазина.

33 ИНТ. ВЪТРЕ В ДЖИПА — С МАЙК И ХАЧ.

ХАЧ: Бутон за смаляване, а?

МАЙК: Всеки си има такъв. Ще кажеш ли на Мелинда?

ХАЧ: Не... но Пипа, така или иначе, ще ѝ каже. Забеляза ли, че през цялото време нито за миг не изпусна от поглед филията с хляб?

Двамата се споглеждат и се усмихват.

34 ЕКСТ. АТЛАНТИК СТРИЙТ — ДЕН.

По улицата, равнодушно към наближаващата буря и силния вятър, върви момче на четиринайсет години — Дейви Хоупуел. Носи дебела шуба и ръкавици с изрязани пръсти — така по-лесно се борави с баскетболната топка. Той се накланя наляво и надясно, дриблира и същевременно води пряк репортаж.

ДЕЙВИ: *Дейви Хоупуел се стрелва напред... Избягва пресата... Стоктън се опитва да му вземе топката, но няма никакъв шанс... Съдбата на срещата е в ръцете му... Времето изтича... Дейви Хоупуел е последната надежда на „Селтик“... Той криволичи и се измъква от защитниците... Последни секунди до края на полувремето...*

Дейви Хоупуел изведнъж се спира. Хваща топката си и се взира в:

35 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КЪЩАТА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДЕЙВИ.

Входната врата е отворена — въпреки студа. Проходилката на възрастната жена лежи на стъпалата на верандата, където бе запратена от Линож.

36 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДЕЙВИ.

Момчето пъха топката под мишница и бавно пристъпва към портата на Марта. Спира се на прага за момент и забелязва нещо черно върху бялата боя. Там, където Линож бе почукал с бастуна си, са останали обгорени следи. Дейви докосва едно от петната с голите си пръсти (ръкавиците му са изрязани, нали си спомняте?) и тутакси ги отдръпва назад.

ДЕЙВИ: Аууу!

Петната още парят. Дейви обаче бързо забравя за тях, неспособен да откъсне очи от отворената врата и прекатурената проходилка — не е нормално вратата да е отворена, не и в такова време... Момчето върви по пътеката, изкачва стъпалата на верандата и се навежда, за да вдигне проходилката.

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): Що за роля играят подобни бури в теорията за глобалното затопляне? Уви, все още не знаем...

ДЕЙВИ (вика): Госпожо Кларъндън? Добре ли сте?

37 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА, С ЛИНОЖ.

По телевизията отново излъчват детайлна прогноза за времето. Графиките на двете бури са се приближили съвсем до точката на предстоящия им сблъсък. Линож седи в любимото кресло на Марта, а окървавеният му бастун лежи в скута му. Очите му са затворени. Изглежда така, сякаш медитира.

СИНОПТИЧКА: Едно знаем със сигурност — струйните течения са в типичното си за тази част от годината състояние, макар, че възходящият поток е по-силен от обичайното и това засилва още повече чудовищната сила на западната буря.

ДЕЙВИ (глас зад кадър): Госпожо Кларъндън? Това съм аз, Дейви! Дейви Хоупуел! Добре ли сте?

Линож отваря очи. Те отново са изцяло черни... но сред чернотата се открояват алени отблясъци, досуц като от пламък. Той се усмихва, показвайки страшните си зъби. Камерата се задържа върху тях, след което:

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ.

[1] Сценариен термин, обозначаващ бавно появяваща се на екрана сцена; обратното на „фейд-аут“, при който сцената бавно изчезва от екрана. — Б.пр. ↑

[2] ЕКСТ. (от „екстериор“) — действието се извършва под открито небе; ИНТ. (от „интериор“) — действието става в помещение. — Б.пр. ↑

[3] Водоплаваща птица. — Б.пр. ↑

[4] Бягство, спасение, избавление (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Братко мой (фр.). — Б.пр. ↑

[6] С този символ в метеорологичните прогнози в САЩ се обозначават зоните с ниска температура и (обикновено) ниско атмосферно налягане. — Б.пр. ↑

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

38 ЕКСТ. ВЕРАНДАТА НА МАРТА — ДЕН.

Гледаме към отворената врата през очите на Дейви Хоупуел, който пристъпва към нея с нарастващо безпокойство. Все още държи под мишница баскетболната си топка.

ДЕЙВИ: Госпожо Кларъндън? Госпожо...

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): Здравейте широките прозорци с облепващи ленти, за да не бъдат счупени от поривите на вятъра...

Момчето внезапно замира и очите му се разширяват, защото вижда:

39 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КОРИДОРА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДЕЙВИ.

От сенките се подават два дамски чехъла и крайчето на дрехата на възрастната жена.

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): Поривите на вятъра при такава буря могат да достигнат...

40 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВЕРАНДАТА И ДЕЙВИ.

Момчето временно е забравило за страховете си. Мисли си, че вече е видяло най-лошото, че вече знае най-лошото. Госпожа Кларъндън е паднала — може би е получила удар или се е подхлъзнала... Дейви приляква, за да погледне отблизо, и застива. Баскетболната му топка се изплъзва под мишницата му и се търкулва по верандата. Очите на момчето се разширяват от ужас.

Не виждаме какво вижда, но не ни и трябва. Защото знаем какво вижда.

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): ... скорости, които обикновено са характерни за ураганите. Проверете дали отворите на ширмовете и комините ви са добре изолирани. Това също е изключително важно!

Дейви трескаво си поема дъх, но не може да издиша. А е видно, че се опитва. Прави опит да изкрещи. Докосва единия чехъл на Марта и издава приглушен хъхрещ звук.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Забрави за NBA, Дейви — и за гимназиалния отбор няма да те вземат. Не само, че си бавен, но и дори океана не можеш да уцелиш!

Дейви поглежда към всекидневната и осъзнава, че убиецът на Марта е все още в къщата. Вцепенението го напуска. Той изкрещява, скача като опарен и хуква към стъпалата на верандата. На последното стъпало се спъва и се просва на пътеката.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Отгоре на всичко си нисък, Дейви! Ти си джудже! Ела при мен, Дейви, и ще ти направя услуга. Ще те избавя от страданията!

Дейви се надига и побягва по пътеката, хвърляйки уплашени погледи през рамо към къщата на Марта. Профучава през портичката, хуква по тротоара и се стрелва по Атлантик Стрийт към кейовете.

ДЕЙВИ (крещи с цяло гърло): Помощ! Госпожа Кларъндън е мъртва! Някой я е убил! Кръв! Помощ! Господи, някой да помогне!

41 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА, С ЛИНОЖ.

Очите му отново са се върнали към нормалното... доколкото тази вледеняваща, зловеща синева може да мине за „нормална“. Той вдига ръка и прави приканващ жест с показалеца си.

СИНОПТИЧКА: Ако трябва да резюмирам всичко, което ви казахме, ще ви кажа следното: „Подгответе се за най-лошото, защото онова, което ни очаква, не е никак хубаво“.

42 ЕКСТ. ВЕРАНДАТА НА МАРТА.

В далечината все още ехтят виковете за помощ на Дейви Хоупуел. Баскетболната му топка, която се бе спряла до верандата, изведнъж се раздвижва и започва бавно да се търкаля по дъските. Постепенно набира скорост, минава през входната врата и прескача през прага.

43 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КОРИДОРА НА МАРТА, НО НЕ ОТКЪМ ВЕРАНДАТА, А ОТКЪМ ВСЕКИДНЕВНАТА.

Топката прескача бездиханното тяло на Марта, очертаващо се в сумрака, и продължава към дневната, оставяйки голямо кърваво петно при всеки отскок.

СИНОПТИЧКА: Какво ли да ви посъветвам още? Може би да се запасите с повечеко телешки салам „Смайл-Бой“... Когато застуди, нищо няма да ви сгрее толкова добре...

44 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА, С ЛИНОЖ.

Топката се търкаля по пода, лъкатушейки между мебелите. Щом достига креслото на Марта, където седи Линож, тя отскача на два пъти от земята, набирайки височина. На третия отскок тупва в скута на Линож. Той я вдига.

СИНОПТИЧКА (държи сандвич): ... колкото един хубав сандвич с пържен колбас! Особено ако колбасът е първокласният телешки салам „Смайл-Бой“!

ЛИНОЖ: Той стреля...

Линож праща топката със свръхестествена сила към телевизора. Тя попада точно в центъра на екрана, изпращайки Синоптичката, сандвича ѝ и графиките на двете бури директно в електронното царство на сенките. Хвърчат искри.

ЛИНОЖ: ... и бележи кош!

45 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА АТЛАНТИК СТРИЙТ, С ДЕЙВИ.

Момчето все още тича по средата на улицата и крещи с цялата сила на дробовете си.

ДЕЙВИ: Госпожа Кларъндън! Някой е убил госпожа Кларъндън! Цялата ѝ къща е в кръв! Едното ѝ око е извадено! Господи, видях го как виси на бузата ѝ! Помощ!

Хората надзъртат през прозорците си и се показват на вратите си. Естествено, всички познават Дейви, но преди някой да е успял да го успокои, пред него рязко спира голям зелен линкълн — досущ като полицейска кола, засякла превишил скоростта водач. На вратите ѝ пише: НЕДВИЖИМИ ИМОТИ „АЙЛЪНД-АТЛАНТИК“. От нея излиза солиден джентълмен с делови костюм, вратовръзка и палто (вероятно това е единственият официален костюм в целия Литъл Тол). Може да се забележи сходството на джентълмена с нелепия манекен от верандата на магазина. Това е Роби Бийлс — местният тузар, още по-противният баща на противното хлапе Дон Бийлс. Той стиска Дейви за раменете и силно го разтърсва.

РОБИ: Дейви! Дейвид Хоупуел! Спри веднага!

Дейви млъква и постепенно възвръща самообладанието си.

РОБИ: Какви ги вършиш, защо си се разтичал по средата на пътя?

ДЕЙВИ: Някой е убил госпожа Кларъндън!

РОБИ: Глупости, какви ги дрънкаш?

ДЕЙВИ: Има кръв навсякъде. Едното й око е извадено и виси... виси на бузата й!

Дейви избухва в ридания. Наоколо започват да се тълпят хора, които наблюдават с интерес мъжа и момчето. Роби бавно пуска Дейви. Нещо се е случило, нещо сериозно (може би) и ако е така, Роби е човекът, който трябва да провери какво става. Виждаме как тази мисъл постепенно озарява лицето на кмета.

Роби се оглежда и очите му се спират на една дама на средна възраст, наметната с пуловер, която все още държи в ръцете си купата с тесто, с която е излетяла от кухнята си.

РОБИ: Госпожо Кингсбъри! Погрижете се за него. Дайте му топъл чай... (Замисля се.) ... или не, по-добре малко уиски, ако ви се намира.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Ще се обадите ли на Майк Андерсън?

На лицето на Роби се появява кисело изражение. Двамата с Майк не се обичат особено.

РОБИ: Първо аз ще огледам.

ДЕЙВИ: Внимавайте, господин Бийлс. Тя е мъртва... но ми се струва, че в къщата й има някой...

Роби го поглежда с раздразнение и досада. Без съмнение хлапето е изпаднало в истерия. Възрастен мъж с типичното за Нова Англия обветрено, грубовато лице пристъпва напред.

ДЖОРДЖ КЪРБИ: *Трябва ли ти помощ, Роби Бийлс?*

РОБИ: *Не, Джордж. Ще се справя и сам.*

Кметът се качва в зеления линкълн. Колата е твърде голяма, за да направи обратен завои на улицата, ето защо Роби навлиза в двора на една от къщите, докато маневрира.

ДЕЙВИ: *Не биваше да отива сам...*

Тълпата на улицата (която не спира да се увеличава) гледа подир колата на Роби, отдалечаваща се към къщата на Марта Кларъндън.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: *Да влезем вътре, Дейви. Няма да давам уиски на дете, но ей сега ще сложа чайника.*

Тя го прегръща през рамо и го води към дома си.

46 ЕКСТ. КЪЩАТА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН.

Линкълнът на Роби спира пред дома на Марта и кметът излиза от колата. Оглежда пътеката, преобърнатата проходилка и отворената врата. Над лицето му се спуска сянка на угриженост — може би нещата действително са по-сериозни, отколкото е предполагал... Въпреки това Роби крачи по пътеката към къщата. Има ли друг избор? Да остави работата на всезнайкото Майк Андерсън? В никакъв случай!

47 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО НА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ — ДЕН.

Бяла дървена постройка, издържана в суров новоанглийски стил. Това е центърът на обществения живот на градчето. Пред него се вижда неголям купол, а под купола има камбана с размерите на кошница за ябълки. Към сградата се приближава зеленият служебен джип и спира на паркомястото с надпис САМО ЗА СЛУЖЕБНИ АВТОМОБИЛИ.

48 ИНТ. ВЪТРЕ В ДЖИПА, С МАЙК И ХАЧ.

Хач държи пред себе си брошурата „Подготовка за буря. Наръчник за жителите на щата Мейн“ и я чете задълбочено.

МАЙК: Искаш ли да влезеш?

ХАЧ (без да отделя поглед от брошурата): Не.

Когато Майк отваря вратата, Хач вдига очи и му се усмихва смутено.

ХАЧ: Благодаря ти, че помогна на малкото ми момиченце, шефе.

МАЙК (усмихва се в отговор): За мен беше удоволствие.

49 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЖИНА ОТВЪН.

Майк излиза от колата, нахлупвайки по-плътно шапката си, за да не я отвее вятърът. Същевременно хвърля бърз и преценяващ поглед към небето.

50 ЕКСТ. МАЙК ВЪРВИ КЪМ КМЕТСТВОТО.

Майк се спира пред купола. Отблизо се вижда мемориалната плоча — списък на загиналите във войните. Десет души в Гражданската война, един в Испано-американската, по двама в Първата и Втората световна война, един в Корейската и шестима

във войната във Виетнам. Сред имената се открояват фамилии като Бийлс, Годсоу, Хачър и Робишо. В горната част на мемориалната плоча пише: **КОГАТО БИЕМ КАМБАНАТА ЗА ЖИВИТЕ, ОТДАВАМЕ ПОЧИТ НА ЗАГИНАЛИТЕ.**

Майк разклаща леко езика на камбаната с покритата си с ръкавица ръка. Тя издава тих, нежен звън.

51 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПРИЕМНАТА В КМЕТСТВОТО НА ЛИТЪЛ ТОЛ.

Обичайната приемна за градчетата от Нова Англия. Една от стените е покрита с огромна панорамна снимка на целия остров от въздуха. Тук всичко се командва от един-единствен човек — пухкавата и симпатична секретарка Урсула Годсоу (табелката с името ѝ стои на бюрото ѝ до кошничката за входяща и изходяща кореспонденция). Зад нея се виждат няколко големи прозореца по протежението на коридора, водещ към градската заседателна зала. Там са наредени груби скамейки с прави облегалки, досущ като в пуританска църква, и гола дървена катедра с микрофон. Изобщо цялото помещение напомня повече за черква, отколкото за административен интериор. В момента залата е пуста.

На стената зад стола на Урсула се забелязва същият плакат, който видяхме и на входа на универсалния магазин: **ЗАРАДИ НАСТЪПВАЩАТА БУРЯ В БЛИЗКИТЕ ТРИ ДНИ МОЖЕ ДА ИМА ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА ТРЕВОГА! СИГНАЛЪТ „ВСИЧКИ В УКРИТИЕТО!“ Е ДВА КЪСИ И ЕДИН ДЪЛЪГ.** Майк го разглежда, докато чака Урсула да се освободи и да му обърне внимание. Тя говори по телефона и гласът ѝ е безкрайно търпелив.

УРСУЛА: Не, Бети, нищо такова не съм чувала... Не знам нищо повече от теб... И на нас ни е дадена същата прогноза... Не, няма да е мемориалната камбана, не и при този вятър... Ще използваме сирената, ако се стигне дотам. Два къси и един дълъг, точно така... Майк Андерсън, разбира се... Нали затова му плащаме — за да взема отговорни решения...

Урсула смигва съучастнически на Майк, давайки му знак с ръка да изчака още малко. Той вдига ръка и изобразява отваряща и затваряща се уста с палеца и другите си пръсти. Секретарката се усмихва и му кима.

УРСУЛА: Да... И аз ще се моля... Всички ще се молим, разбира се. Благодаря ти, че се обади, Бети.

Урсула връща слушалката на мястото ѝ и затваря очи за миг.

МАЙК: Тежък ден, а?

УРСУЛА: Бети Соумс си мисли, че разполагаме с някаква секретна прогноза.

МАЙК: Нещо от сорта на Джийн Диксън^[1]? Специална телепатична прогноза?

УРСУЛА: Нещо такова...

Майк потупва по плаката зад секретарката.

МАЙК: Повечето хора видяха ли го?

УРСУЛА: Тези, които имат очи, са го видели. Трябва да си починеш малко, Майк Андерсън. Как е малката Пипа Хачър?

МАЙК: Уха! Бързо се разпространяват новините.

УРСУЛА: Знаеш, че на острова няма тайни.

МАЙК: Пипа е добре. Беше си заклешила главата между стойките на парапета. Сега баща ѝ ме чака отвън в джипа и подготвя домашното си за виелицата от 1989-а.

УРСУЛА (*смее се*): Типично за дъщерята на Алтън и Мелинда! Същата е като тях! (*Изведнъж става сериозна.*) Хората знаят, че тази буря ще е свирепа, Майк. Чуват ли сирената, ще дойдат. Така че не се тревожи. Дошъл си да хвърлиш един поглед на укритието, нали?

МАЙК: Казах си, че няма да е зле.

УРСУЛА (*изправя се*): Можем да подслоним триста души за три дни или сто и петдесет за една седмица... И съдейки по това, което чух по радиото, нищо чудно да ни се наложи. Хайде, ела да погледнеш.

И Майк тръгва след нея.

52 ИНТ. РОБИ БИЙЛС В БЛИЗЪК ПЛАН.

На лицето му са изписани потрес и ужас. Той не вярва на очите си.

РОБИ: Боже милостиви...

СИНОПТИЧКА (*глас зад кадър*): Е, стига мрачни теми! Нека си поговорим за слънце!

Камерата се отдръпва назад и ние виждаме, че кметът е коленичил до Марта в коридора и безуспешно се опитва да измери пулса ѝ. Виждаме китката ѝ и окървавения ръкав на дрехата ѝ, но не повече. Роби се озърта невярващо.

Междувременно Синоптичката не спира да говори. Линож е разбил екрана, но гласът ѝ продължава да се чува.

СИНОПТИЧКА (*глас зад кадър*): Чудите ли се къде е най-хубавото време в САЩ днес? Естествено, че на Големия остров в Хавай! Температурата там е осемдесет градуса по Фаренхайт^[2], а от океана духа прохладен бриз, за да не стане прекалено горещо. Не е никак зле и във Флорида. Студовете от миналата седмица отминаха и в

Маями температурата е около седемдесет и пет по Фаренхайт^[3]. Ами на остров Санибел и прекрасната Каптива? Ако сте там, спокойно си събирайте раковини на плажа и се наслаждавайте на хубавото слънчево време.

РОБИ: Има ли някой там?

Той се изправя. Поглежда първо към стените, където старинните фотографии на Марта са изпъстрени с капки кръв. После поглежда към пода и вижда още повече кръв — тънката дияра от бастуна на Линож и големите тъмни петна, оставени от баскетболната топка на Дейви.

РОБИ: Ехо! Има ли някой там?

Той спира нерешително, след което пристъпва бавно в коридора.

53 ПЪЛЕН МРАК.

Флуоресцентните лампи на тавана се включват една по една, осветявайки просторното помещение. Обикновено тук се провеждат танцови забави, лотарии и други градски мероприятия. Обявленията по облицованите с борова ламперия стени приканват посетителите да дарят кръв в рамките на акцията на местната пожарна команда, която ще се проведе точно тук. Сега обаче залата е пълна с матраци, върху които са наредени възглавници и одеяла. В далечния край на помещението се виждат големи хладилници, опаковки с бутилирана вода и радиостанция с мигащо дигитално екранче.

Урсула и Майк стоят на прага и обхождат с очи всичко това.

УРСУЛА: Е, какво мислиш?

МАЙК: Сама знаеш, че е перфектно. (Тя се усмихва.) Складът зареден ли е?

УРСУЛА: До козирката. Взехме всичко, което поиска. Предимно инстантни храни и продукти на прах — сипваш им вода и ги чакаш да набъбнат. Може да не е вкусно, но поне никой няма да умре от глад.

МАЙК: Сама ли направи всичко това?

УРСУЛА: Помогна ми сестрата на Пит — Тавия. Нали ми каза да бъда дискретна. И да не всявам излишна паника.

МАЙК: Да, май така ти казах... Много ли хора знаят, че се подготвяме за Трета световна война?

УРСУЛА (съвсем спокойно): Всички.

Майк се мръщи, но не изглежда изненадан.

МАЙК: На острова няма тайни.

УРСУЛА (с лека нотка на оправдание): Не съм казала нищо на никого, Майк Андерсън. Нито пък Тавия. Роби Бийлс разпространи мълвата. Не спря да мърмори, че пилееш парите на града на вятъра.

МАЙК: Е, ще видим... (Пауза.) Ще ти кажа само едно — от хлапето му става страхотна маймуна.

УРСУЛА: Какво?

МАЙК: Няма значение.

УРСУЛА: Искаш ли да погледнеш склада?

МАЙК: Вярвам ти напълно. Да се връщаме.

Тя се пресяга към ключа за осветлението и ръката ѝ внезапно застива. Лицето ѝ е разтревожено.

УРСУЛА: Колко сериозно е положението, Майк?

МАЙК: Не знам. Надявам се на следващото заседание на съвета Роби Бийлс да меzakлейми като паникьор. Хайде, да тръгваме.

Урсула загася флуоресцентните лампи и помещението отново потъва в пълен мрак.

54 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН.

Гледаме откъм дневната към вратата на коридора. Телевизорът се чува още по-силно. Звучи реклама на фирма за уреждане на съдебни спорове. „Пострадали сте при катастрофа? Не можете да работите? Изгубили сте разсъдъка си?“

ТВ РЕКЛАМА (глас зад кадър): ... чувствате се напълно безпомощни? Сякаш целият свят е срещу вас? Не унивайте! Ние от фирма „Макинтош & Рединг“ сме с вас. И ще направим така, че окончателната победа в съда ще бъде ваша. Не превръщайте една лоша ситуация в безнадеждна! Ако животът ви замерва с лимони, ние ще ви помогнем да си направите лимонада! Заковете ги, преди те да са ви заковали! Ако сте пострадали в катастрофа, ви чакат хиляди — или дори десетки хиляди — долари! Така че не чакайте, а ни се обадете. Веднага. Вземете телефона и наберете 1-800-1-STIK-EM^[4]... Да, точно така — 1-800-1...

Роби влиза през вратата. От самодоволството и властния му вид не е останал и помен. Кметът изглежда зле — свит, смачкан и уплашен до смърт.

55 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА РОБИ.

Екранът на телевизора е на парчета, от него се издига дим... а рекламата не спира.

ТВ РЕКЛАМА (глас зад кадър): Вземете това, което ви принадлежи по право! Малко ли страдахте досега?

Виждаме главата на Линож над облегалката на креслото. Чуваме го как посръбва от чая си.

56 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА — ПОКАЗАНА ОТ ПО-ШИРОК ЪГЪЛ.

Гледаме над раменете на Роби — към разбития телевизор и темето на седящия в креслото Линож.

РОБИ: Кой си ти?

Телевизорът внезапно замлъква и чуваме воя на надигащата се буря. Бавно, съвсем бавно над облегалката на креслото се надига озъбеният сребърен вълк. Той сякаш се взира в Роби. Очите и муцуната му са подгизнали от КРЪВ, която капе на пода. Вълкът се поклаща напред-назад, подобно на махало на часовник.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Да дойдат при мене родените в грях.

Роби потреперва, отваря уста и отново я затваря. Какво да кажеш след подобно изречение? Линож обаче не е приключил.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Беше при една проститутка в Бостън, докато майка ти умираше в Мачаяс. Мама беше в онзи ужасен старчески дом, който закриха миналата есен... Заради плъховете, плъзнали навсякъде, спомняш ли си? Женицата те викаше, докато не се задуши. Трогателно, нали? Ако не се брой сиренето „Чедър“, няма нищо по-хубаво от майчината любов!

57 ИНТ. РОБИ.

Мигновена реакция от страна на кмета. Как ли би реагирал всеки от нас, чувайки най-мрачните си тайни от непознат убиец, който даже не се вижда ясно в полумрака?

ЛИНОЖ(глас зад кадър): Но всичко е наред, Роби...

Отново реакция от страна на Роби — непознатият знае името му!

58 ИНТ. КРЕСЛОТО НА МАРТА.

Линож надзърта иззад лявата страна на облегалката — бавно, едва ли не свенливо. Очите му изглеждат нормални, но и той е плувнал в кръв като сребърното си оръжие.

ЛИНОЖ: Тя те очаква в ада. Превърна се в човекоядец. Когато попаднеш там, ще те изяде жив. После пак ще те изяде и пак, и пак... Защото нали това е адът, Роби — ужас, повтарящ се до безкрай. Мисля, че дълбоко в сърцето си повечето от нас го знаят. ДРЪЖ!

И Линож му хвърля топката на Дейви.

59 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА, С РОБИ.

Топката го удря в гърдите, оставяйки кървава следа върху костюма му. Роби не издържа повече. Обръща се и побягва, надавайки неистови вопли.

60 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА — ПОКАЗНА ОТ ШИРОК ЪГЪЛ. ВИЖДАМЕ КРЕСЛОТО И ТЕЛЕВИЗОРА.

Отново виждаме само темето на Линож. После се появява свитата му в юмрук ръка. За миг тя застива във въздуха, след което Линож светкавично изпъва показалец към телевизора. Синоптичката тутакси възобновява прогнозата си.

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): Нека отново хвърлим поглед на онези региони, които ще бъдат най-силно засегнати от настъпващата буря.

Линож се пресяга за още една курабийка.

61 ЕКСТ. КЪЩАТА НА МАРТА.

Роби тича като обезумял към колата си — с цялата бързина, на която са способни късите му крака. Лицето му се е превърнало в маска на недоумение и ужас.

62 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА С ТЕЛЕВИЗОРА.

Камерата бавно се приближава към разбития телевизор и димящите му вътрешности, докато синоптичката не спира да говори.

СИНОПТИЧКА (глас зад кадър): Съдейки по прогнозата, тази вечер ни очакват разрушения, а утре — смърт и Армагедон до края на уикенда. С други думи — край на живота такъв, какъвто го познаваме.

63 ИНТ. ЛИНОЖ.

ЛИНОЖ: О, едва ли... но винаги има надежда.

Той си отхапва от курабийката.

ФЕЙД-АУТ. КРАЙ НА ВТОРО ДЕЙСТВИЕ.

[1] Джийн Диксън (1904–1997) — една от най-известните американски астролози и екстрасенси, на шумяла с предсказанието си за убийството на Кенеди. Лична астроложка на Роналд Рейгън. — Б.пр.

↑

[2] Около двацет и седем градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

[3] Около двацет и пет градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

[4] Stick'em (англ.) — „заковете ги“. — Б.пр. ↑

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

64 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНКЪЛНА НА РОБИ, С РОБИ — ДЕН.

Ръката му се стрелва към дръжката на вратата. По-надолу по улицата стоят група местни жители, които го наблюдават с любопитство.

ДЖОРДЖ КЪРБИ: Всичко наред ли е, Бийлс?

Роби не му отговаря. Отваря вратата и се хвърля в купето. Има късовълнова радиостанция в колата си и веднага грабва микрофона. Включва я, избира деветнайсети канал и започва да говори, като периодично хвърля уплашени погледи към отворената врата на Кларъндън — ами ако убиецът на Марта изведнъж реши да излезе?

РОБИ: Роби Бийлс вика полицай Андерсън! Спешно е! Обади се веднага! Имаме извънредна ситуация!

65 ИНТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — ДЕН.

В магазина на Андерсън има още повече хора. Кат и Тес Марчънт — домакиня в края на четирийсетте — обслужват клиентите на касите с цялата бързина, на която са способни, но изведнъж всички замлъкват, вцепенени от паниката в гласа на кмета по радиостанцията.

РОБИ (глас зад кадър): Отговори, по дяволите, Андерсън! Имаме случай на убийство! Марта Кларъндън е пребита до смърт!

Сред тълпата в магазина се разнася уплашен и недоверчив шепот. Очите на хората се разширяват.

РОБИ (*глас зад кадър*): Този, който го е направил, все още е в къщата! Андерсън! Андерсън! Обади се, чуваш ли ме? Когато не ми трябваш, не спираш да се месиш в работата ми, а сега...

Тес Марчънт взема микрофона на радиостанцията. Движи се като в сън.

ТЕС: Роби? Тук е Тес Марчънт. Майк не е в...

РОБИ (*глас зад кадър*): Ти не ми трябваш! Андерсън ми трябва! Не мога да върша и моята, и неговата работа!

КАТ (*взема микрофона*): Майк имаше спешен случай у тях. Алтън също отиде с него. Дъщеричката му...

В този момент Майк и Хач влизат в магазина. На лицата на Кат и Тес се изписва мигновено облекчение. Сред тълпата пробягва тих ропот. Майк прави три крачки в залата и застива, осъзнавайки, че се е случило нещо необичайно.

МАЙК: Какво? Какво има?

Никой не му отговаря. Радиостанцията продължава истерично да вреци.

РОБИ (*глас зад кадър*): Какъв спешен случай у тях? Тук, при мен е спешният случай! Една стара жена е убита! И откачалката си седи в хола ѝ! Дайте ми градския полицаи!

Майк бързо се приближава до касата. Кат с облекчение му подава микрофона.

МАЙК: За какво говори? Кой е убит?

ТЕС: Марта. Така разбрахме.

Сред хората се понася по-силен ропот.

МАЙК (натиска бутона на радиостанцията): Ето ме, Роби. Един момент.

РОБИ (глас зад кадър): Никакви моменти, да те вземат мътните! Тук ситуацията е опасна за живота!

Майк го игнорира, притиска микрофона към гърдите си и се обръща към двайсетината островни жители, които са се скупчили наоколо и го наблюдават вцепенено. На острова не е имало убийство от близо седемдесет години... ако не се брои това на Джо, съпруга на Долорес Клейборн, обаче така и нищо не бе доказано.

МАЙК: Хайде, хора, отдръпнете се и ми дайте малко уединение. Получавам шест хиляди долара на година за полицейската си работа, така че ме оставете да си я върша.

Хората отстъпват назад, но изгарят от любопитство да чуят разговора. И как да им забрани да слушат? Майк се обръща с гръб към тях и с лице към радиостанцията и автомата за продажба на лотарийни билети.

МАЙК: Къде си, Роби? Приемам.

66 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РОБИ, СЕДНАЛ ЗАД ВОЛАНА НА КОЛАТА СИ.

Камерата ни показва хората, насъбрали се зад него — дванайсет-тринайсет души — които стоят на улицата и го гледат. Пристъпили са напред, но не смеят да се приближат съвсем. Входната врата на Марта все още си стои злоецо отворена.

РОБИ: В къщата на Марта Кларъндън на Атлантик Стрийт! Къде мислиш, че съм, в бар „Харбър“? Аз... (Изведнъж му хрумва гениална идея.) ... в момента държа онзи тип вътре!

Кметът връща с трясък микрофона на мястото му и започва да рови из жабката. Изпод купчината карти, градски документи и смачкани опаковки от хамбургери изважда малък револвер. Излиза от колата.

67 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РОБИ.

РОБИ (обръща се към стълпилото се множество): Не мърдайте оттук! Никой да не влиза в къщата!

Напомнил по този начин за властта си, Роби се обръща към къщата и насочва дулото на револвера към отворената врата. Отблъскващата му арогантност се е завърнала, но той няма намерение да влиза вътре. Онзи, който седи в креслото в дневната, не просто е убил Марта Кларъндън; той знае къде е бил Роби, когато майка му е издъхнала. Знае и името на Роби.

Вятърът вие, разрошвайки посребрените коси на кмета... и пред лицето му танцуват първите снежинки от Бурята на века.

68 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАГАЗИНА НА АНДЕРСЪН — С МАЙК, ХАЧ И ЛЮБОПИТНИТЕ КЛИЕНТИ.

Виждаме Майк с микрофон в ръка, замислен как да действа от тук нататък. Когато Кат Уидърс взема микрофона и го поставя на стойката, вече е взел решение.

МАЙК (обръща се към Хач): Искаш ли пак да се повозим?

ХАЧ: Няма проблеми...

МАЙК: Кат, двете с Тес поемете магазина. (Повишава глас.) Хора, вие спокойно привършете с покупките си. Нямате работа на Атлантик Стрийт. И бездруго скоро ще узнаете какво се е случило там.

Докато говори, Майк отива зад касата и пъха ръка под нея.

69 ИНТ. РАФТА, БЛИЗЪК ПЛАН.

Камерата надзърта под рафта и виждаме револвер 38-и калибър и чифт белезници. Той взема и оръжието, и белезниците.

70 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК.

Той пъха белезниците в единия джоб на шубата си, а револвера — в другия. Прави го бързо и ловко — никой от посетителите на магазина не забелязва нещо. С изключение на Кат и Тес, естествено, които започват да осъзнават сериозността на ситуацията. Колкото и невероятно да звучи, в Литъл Тол се е появил опасен престъпник.

КАТ: Да се обадя ли на жените ви?

МАЙК: В никакъв случай.

Той оглежда лицата на стълпилите се островни жители. Ако Кат не го направи, някой от тях със сигурност ще го стори, щом се добере до най-близкия телефон.

МАЙК: Всъщност май е по-добре да им се обадиш. Само им обясни съвсем спокойно, че ситуацията е под контрол.

71 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН.

Майк и Хач слизат бързо по стъпалата и камерата ги съпровожда до служебния джип. Редките снежинки вече са станали по-едри и по-гъсти.

ХАЧ: Снегът е подранил.

Майк се спира с ръка върху дръжката на вратата. Поема си дълбоко дъх, сякаш се подготвя за гмуркане, задържа го за миг и

бавно издишва.

МАЙК: Да, прав си. Да тръгваме.

Качват се в джипа и потеглят. Междувременно хората са наизлезли на верандата на магазина и ги наблюдават с интерес.

72 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАНЕКЕНА НА РОБИ БИЙЛС.

Пропелерът на шапката му се върти доста бързичко.

73 ЕКСТ. КЕЙОВЕТЕ НА ГРАДЧЕТО.

Надигащите се вълни се блъскат с грохот в кея сред фонтани от морска пяна. Работата по обезопасяването на лодките и преместването на всички незакрепени съоръжения продължава. Камерата се фокусира върху Джордж Кърби (възрастен мъж на шейсетина години), Алекс Хейбър (на трийсет и пет) и Кал Фрийз (на двайсет и няколко). Алекс сочи на запад, отвъд края на кейовете, където започва проливът.

АЛЕКС ХЕЙБЪР: Погледнете сушата!

74 ЕКСТ. КОНТИНЕНТЪТ, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА СТОЯЩИТЕ НА КЕЯ.

Брегът на материка се намира на около три километра разстояние и се вижда ясно. Предимно сиво-зелени горски масиви.

75 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КЕЯ — С ДЖОРДЖ, АЛЕКС И КАЛ.

АЛЕКС ХЕЙБЪР: Когато континентът вече не се вижда, значи, е време да се прибираме у дома. А престане ли да се вижда проливът, значи, е време да се юрваме към кметството, без значение дали сме чули сирената, или не.

КАЛ ФРИЙЗ (обръща се към Джордж): Колко зле ще бъде според теб, чичо?

ДЖОРДЖ КЪРБИ: Може би най-лошата буря, която съм виждал някога. Хайде, да идем да приберем и последната мрежа. (Пауза.) Чудя се дали оня глупак Бийлс изобщо има представа какво прави.

76 ЕКСТ. АТЛАНТИК СТРИЙТ, ПРЕД КЪЩАТА НА МАРТА.

„Оня глупак Бийлс“ все още се преструва на съвестен часовой и държи револвера си насочен към отворената врата на дома на Кларъндън. Снеговалезът се е засилил; снежинките са покрили раменете на палтото му като пърхот. Кметът стои така от доста време.

По-надолу на улицата групата зяпачи (сред които се забелязват Госпожа Кингсбъри и Дейви Хоупуел) се разпръсва, за да пропусне служебния джип на Майк. Офроудърът спира до зеления линкълн. Майк излиза от предната лява, а Хач — от предната дясна врата.

ХАЧ: Да взема ли пушката?

МАЙК: Да, по-добре я вземи. Само провери дали е на предпазител, Алтън Хачър.

Хач рови из купето и когато се показва отново, в ръцете си държи пушка. Проверява предпазителя, след което и двамата се приближават към Роби. По време на цялата сцена отношението на кмета към двамата мъже ще изразява враждебност и презрение. Историята на тези чувства така и няма да бъде разкрита, но в основата ѝ без съмнение лежи стремежът на Роби да концентрира цялата власт в ръцете си.

РОБИ: Крайно време беше!

МАЙК: Прибери го това нещо, Роби!

РОБИ: Няма да стане, полицай Андерсън... Ти си гледай своята работа, а аз ще си гледам моята.

МАЙК: Твоята работа са недвижимите имоти. Поне го насочи към земята, става ли? Хайде, Роби — насочил си го в лицето ми, а добре знам, че е зареден.

Роби неохотно отпуска револвера. Междувременно Хач нервно поглежда към отворената врата и преобърнатата проходилка.

МАЙК: Какво е станало?

РОБИ: Карах към кметството, когато видях Дейви Хоупуел да бяга по средата на улицата. (*Посочва към Дейви.*) Той каза, че Марта Кларъндън е мъртва — че някой я е убил! Не му повярвах, но това се оказа самата истина. Тя... Ужасно е.

МАЙК: Спомена, че убиецът е още вътре...

РОБИ: Той ми проговори.

ХАЧ: Какво ти каза?

РОБИ (*нервнички и лъже*): Каза ми да се разкарам... Каза ми да се разкарам, защото иначе щял да ме убие. Не знам. Слушай, сега не му е времето за разпит!

МАЙК: Как изглежда?

Роби понечва да отговори и изведнъж замира с отворена уста.

РОБИ: Ами... не можах да го огледам.

Всъщност го огледа доста добре... но нищо не си спомня.

МАЙК (*обръща се към Хач*): Стой от дясната ми страна и дръж дулото на пушката насочено към земята. Остани на предпазител, докато не ти кажа. (*Обръща се към Роби.*) А ти не мърдай оттук.

РОБИ: Както кажеш, ти си полицаят.

Кметът гледа как Майк и Хач поемат към портичката на Марта, след което се провиква подире им.

РОБИ: Телевизорът работи! Усилен е докрай! Ако онзи реши да се размърда, няма да го чуете!

Майк му кимва и минава през портичката; Хач го следва от дясната му страна. Гражданите вече са скъсили дистанцията и се виждат на заден план. Снежниците танцуват около тях под силния вятър. Снеговалежът продължава да се усилва.

77 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК И ХАЧ — НО НЕ ОТКЪМ УЛИЦАТА, А ОТКЪМ ВЕРАНДАТА.

Двамата пристъпват по пътеката. Личи си, че Майк е напрегнат (по се владее), а Хач се страхува, но се старая да не го показва.

ХАЧ: Дори и да е имало някой там, едва ли ще продължава да си седи вътре, как смяташ? Разбирам около къщата да имаше висока ограда, ама...

Майк поклаща глава, сякаш иска да каже: „Не знам“, и приближава показалец до устните си, давайки знак на Хач да мълчи. Двамата спират пред стъпалата на верандата. Майк изважда от джоба си ръкавици и ги надява на ръцете си. Кимва на Хач да последва примера му и Хач му подава пушката, докато се справи. Междувременно Майк използва случая да провери предпазителя (не е свален) и връща оръжието на партньора си.

Изкачват стъпалата и оглеждат проходилката. После пристъпват към входната врата. Виждат подаващите се от сенките чехли на старата жена. Споглеждат се разтревожено. Влизат вътре.

78 ИНТ. КОРИДОРЪТ В ДОМА НА МАРТА.

Зад тях, откъм всекидневната, гласът на синоптичката се носи от бумтящия телевизор.

СИНОПТИЧКА (*глас зад кадър*): До края на деня се очаква рязко влошаване на климатичните условия по крайбрежието на Нова Англия. Боя се, че приятелите ни от североизточните щати няма да могат да видят залеза довечера. Ветрове с щормова сила ще връхлетят крайбрежието на Масачузетс и Ню Хампшир, а ветрове с ураганна сила ще брулят брега на Мейн и крайбрежните острови. Очаква се силна ерозия на бреговете, а когато снегът започне да вали, количеството му непрекъснато ще се увеличава до самия край на бурята. В момента е невъзможно да предскажем точното количество на снеговалежите. Ще ви кажем само, че ще бъде огромно. Снежна покривка с дебелина над метър? Доста вероятно. Метър и половина? Дори това е възможно. Не сменяйте канала и ви уверяваме, че ще прекъснем обичайните си предавания с извънредни съобщения, ако обстановката го наложи.

Майк и Хач не ѝ обръщат внимание — в момента имат далеч по-сериозни проблеми. Двамата са прилекнали около мъртвата жена. На лицето на Майк Андерсън е изписано сурово-мрачно изражение — потресен е, но се държи в ръце. Концентрирал се е над предстоящата им задача и евентуалните усложнения, произтичащи от нея. Хач, от друга страна, е на косъм от това, да изгуби самообладание. Поглежда към Майк и ние виждаме мъртвешки бледото му лице и пълните му със сълзи очи.

ХАЧ (с едва доловим шепот): Майк... Боже мили, Майк... от лицето ѝ нищо не е останало! Тя...

Майк се пресяга и допира показалец до устните му. Накланя глава по посока на бумтящия телевизор. Може би някой го слуша? После Майк сграбчва своя помощник за раменете и го разтърсва.

МАЙК (съвсем тихо): Хач, добре ли си?

ХАЧ (тихо): Ще се справя.

МАЙК: Сигурен ли си?

Хач му кимва. Майк се замисля, след което решава да му се довери. Изправя се. Хач последва примера му. Подпира се с ръка на стената, за да запази равновесие, и неволно размазва част от кръвта. Поглежда ръкавицата си със смесица от удивление и отвращение.

Майк посочва към дневната и работещия телевизор. Хач събира цялата си смелост и кимва. Двамата бавно се придвижват по коридора. (Всичко това — в името на максималния съспенс, разбира се.)

Вече са преполовили коридора, когато усиленият докрай телевизор внезапно замлъкна. Хач закача с рамо една от рамкираните снимки на стената и я събаря. Майк успява да я хване, преди да е издрънчала на пода... най-вече благодарение на късмет и светкавична реакция. Двамата с Хач се споглеждат напрегнато и продължават напред.

79 ИНТ. ВРАТАТА МЕЖДУ КОРИДОРА И ВСЕКИДНЕВНАТА.

Двамата мъже застават на прага на хола. Гледаме ги откъм дневната — Хач е отляво, а Майк — отдясно. Те се взират в:

80 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МАЙК И ХАЧ.

Виждаме разбития телевизор и любимото кресло на Марта. Над облегалката се подава главата на Линож. Абсолютно неподвижна е. Това определено е човешка глава, но е невъзможно да се каже дали мъжът е жив, или мъртъв.

81 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА ВСЕКИДНЕВНАТА — С МАЙК И ХАЧ.

Двамата се споглеждат и Майк кимва да продължат. Бавно и предпазливо пристъпват към креслото. Щом влизат в хола, Майк дава знак на Хач да се отдалечи. Хач се отклонява вдясно. Майк прави още една крачка към креслото (вече виждаме и креслото, и двамата мъже) и внезапно спира, когато пред него изниква окървавена ръка. Тя се протяга към масичката до креслото и си взема курабийка.

МАЙК (насочвайки револвера към Линож): Не мърдай!

Ръката застива във въздуха, държейки курабийката.

МАЙК: Горے ръцете! И двете ръце, над креслото. Искам да ги виждам! Към теб са насочени две оръжия, едното от които е ловно!

Линож вдига ръце. Все още държи курабийката в лявата.

Майк дава знак на Хач да заобиколи креслото и да мине отпред. В същото време Майк заобикаля стола от другата страна.

82 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА И СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ КРЕСЛОТО.

Линож седи там с вдигнати ръце и безизразно лице. Не се вижда да има някакво оръжие, но Майк и Хач реагират при вида на окървавените му лице и полушуба. Спокойната безметежност на

Линож силно контрастира със състоянието на Майк и Хач, чиито нерви са обтегнати като китарни струни. Сцената ни кара да се замислим колко често в подобна ситуация се е стигало до неволното убийство на заподозрения.

МАЙК: Събери си ръцете.

Линож се подчинява и допира китките си.

83 ПРЕСКАЧАНЕ НА КАДЪР.

84 ЕКСТ. ПРЕД КЪЩАТА НА МАРТА.

Неколцина местни жители се приближават до задницата на колата на Роби. Сред тях е и възрастната Робърта Коин.

РОБЪРТА КОИН: Какво се е случило с Марта?

РОБИ (с писклив глас, все още е на ръба на истерията): Стой настрана! Всичко е под контрол!

Той отново насочва револвера си към къщата. Зрителите си задават въпроса: А какво ли ще стане, когато Майк и Хач изведат арестанта си? Роби е толкова лабилен, че може всеки миг да натисне спусъка.

85 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА.

Камерата ни показва белезниците в екстремно близък план.

МАЙК (глас зад кадър): Ако помръдне, застреляй го.

Камерата се връща към Линож, Майк и Хач.

ЛИНОЖ (говори с тих, дружелюбен и спокоен глас): Ако стреля, ще убие и двама ни. Пушката е заредена с най-едриите сачми — от онези за лов на елени.

Хач и Майк веднага реагират на думите му. Но не защото казва истината, а защото това спокойно би могло да бъде вярно. Без значение с какво е заредена пушката, при един евентуален изстрел Хач буквално би пробил дупка в тялото на Майк, понеже той се намира твърде близо до арестанта.

ЛИНОЖ: Освен това пушкалото е все още на предпазител.

В същия миг Хач с ужас си дава сметка, че е забравил да свали предпазителя! Докато Майк се суети да надене с неопитните си ръце белезниците на Линож, Хач се заема с предпазителя. По едно време цевта на пушката се измества настрана и изобщо не сочи към арестанта. Зрителите трябва добре да видят, че Линож без проблеми би могъл да се справи с тези храбри, но неопитни местни доброволци... но явно не иска.

Най-накрая белезниците са на китките на Линож. Майк с облекчение отстъпва назад. Двамата с Хач се споглеждат.

ЛИНОЖ (към Хач): Поне си запомнил да си сложиш ръкавици. Браво.

Линож отхапва от курабийката си, без да обръща внимание на окървавената си ръка.

МАЙК: Ставай.

Линож слага в устата си последното късче от курабийката и послушно се изправя.

Снеговалежът се е усилил и вятърът гони летящите по диагонал снежинки. Къщите от тази страна на улицата се виждат смътно, като в мъгла.

Майк и Линож излизат заедно. Последният държи дланите си на нивото на колана — поза, добре позната на всеки от нас от вечерните новинарски емисии. Зад тях върви Хач и държи пушката диагонално на гърдите си с двете си ръце.

На улицата се виждат десетина-петнайсет души, скупчени около задницата на линкълна на Роби. Когато тримата излизат от дома на Марта, Роби се привежда леко и Майк вижда насочения му към тях револвер.

МАЙК: Веднага свали оръжието!

Роби се подчинява. На лицето му се изписва засрамено изражение.

МАЙК: Хач, затвори вратата.

ХАЧ: Редно ли е? Искам да кажа, не трябва ли да оставим всичко, както си е било? Все пак е местопрестъпление...

МАЙК: Оставиш ли вратата отворена, местопрестъплението ще бъде затрупано под два метра сняг. Хайде, затвори я!

Хач се опитва да го направи, но единият чехъл на Марта му пречи. Той се навежда и с гримаса на отвращение отмества крака ѝ с облечената си в ръкавица ръка. После се изправя и затваря вратата. Поглежда към Майк, който му кимва одобрително.

МАЙК: Как се казваш?

ЛИНОЖ: Андре Линож.

МАЙК: Добре, Андре Линож, да вървим.

87 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Виждаме как очите на Линож отново се променят, макар и само за миг. Сините ириса и бялото изчезват и очите му се превръщат в бездънни черни въртопи. В следващата секунда те отново стават нормални.

88 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ВЕРАНДАТА — С МАЙК, ХАЧ И ЛИНОЖ.

Майк реагира на видяното — примигва като човек, получил внезапен световъртеж. За разлика от него, Хач не е забелязал нищо. Линож се усмихва съзаклятнически на Майк, сякаш иска да му каже: „Това е нашата малка тайна“. После здравият разум на Майк се завръща и той сръчкава с лакът арестанта.

МАЙК: Хайде! Размърдай се.

Те слизат по стъпалата на верандата.

89 ЕКСТ. ПЪТЕЧКАТА В ДВОРА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН.

Бурята запраща сняг в лицата им и ги кара да се мръщят. Шапката на Хач отлита. Докато той гледа безпомощно подире ѝ, Линож отново поглежда Майк заговорнически, напомняйки му за общата им тайна. Този път Майк не може да прогони плашещата мисъл... но дава на Линож знак да продължи напред.

ФЕЙД-АУТ. КРАЙ НА ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

90 ЕКСТ. ФАРЪТ НА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Снеговалежът е толкова интензивен, че виждаме само очертанията на фара... И светлината му, естествено — всеки път когато лъчът опише пълен кръг. Вълните щурмуват яростно скалистия бряг и пръските се издигат нависоко. Вятърът вие.

91 ЕКСТ. „ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ“ — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Продълговатата постройка с надпис ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ — отчасти склад, отчасти рибен магазин — се вижда в далечната част на кейовете. Прибойт е много силен; вълните се издигат над пристана и заливат стените и покрива на зданието с морска пяна. Пред очите ни вятърът изтръгва вратата от резето и започва да я блъска в стената. Свирепите пориви откъсват брезентовото покривало на една от близките лодки и то отлита сред бушуващия снеговъртеж.

92 ЕКСТ. ДОМЪТ НА АНДЕРСЪН — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Пред къщата, точно пред табелката МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ, е паркиран джип с двойно задвижване. Чистачките му неуморно сноват по предното стъкло, но така и не могат да го почистят от непрекъснатия снеговалеж. Фаровете му прорязват два светлинни конуса сред снежната мъгла. Табелката МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ се люлее на веригата си. На верандата Моли Андерсън тъкмо предава „опакованите“ в дебели дрехи Пипа Хачър и Бъстър Карвър на също тъй „опакованите“ им майки — Мелинда и Анджела. Камерата се приближава към верандата. И на трите жени се налага да крещат, за да надвикат несекващия вой на вятъра.

МЕЛИНДА: Сигурна ли си, че си добре, Пип?

ПИПА: Да. Дон Бийлс ми нарани чувствата, но вече съм по-добре.

МОЛИ: Съжалявам, трябваше да ви извикам по-рано.

АНДЖЕЛА КАРВЪР: Няма нищо. По радиото казаха, че поголемите деца ще останат в Мачаяс за тази нощ. Вълнението в пролива било прекалено бурно, за да ги изпратят с хидробуса.

МОЛИ: Може би така е най-разумно.

БЪСТЪР: Мамо, студено ми е!

АНДЖЕЛА КАРВЪР: Защото е много студено, скъпи! Ще се стоплиш в колата. (Към Моли.) Всички ли си тръгнаха?

МОЛИ: Да, Бъстър и Пипа са последните. (Към Пипа.) Пипа, днес имаше малко приключение, нали?

ПИПА: Да. Мамо, имам си копче за смаляване!

И Пипа стиска носето си. Нито Мелинда, нито Анджела разбират защо го прави, но се смеят — гледката е забавна.

АНДЖЕЛА КАРВЪР: Е, ще се видим в понеделник, ако пътищата не са затворени. Помахай за довиждане, Бъстър.

Бъстър послушно маха. Моли му маха в отговор и двете майки повеждат децата си надолу по стъпалата. Бурята е станала още по-роствна. После Моли влиза в къщата.

93 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА АНТРЕТО В ДОМА НА АНДЕРСЪН — С МОЛИ И РАЛФИ.

На стената до масичката, където е телефонът, виси огледало. Ралф е избутал един стол до него, качил се е отгоре му и разглежда червеното родилно петно на нослето си. То ни най-малко не го обезобразява, а по-скоро му придава чар.

Моли почти не го забелязва. Тъй приятно е да се върнеш вкъщи след такава виелица, а още по-приятно е, че всичките ѝ подопечни са се прибрали по-рано по домовете си. Тя изтръсква снега от косата си, сваля парката и я закача в коридора. После се обръща и погледът ѝ се спира на стълбището. Моли потръпва при спомена за неудачното приключение на Пипа и неволно прихва.

МОЛИ (на себе си): Бутон за смаляване!

РАЛФИ (без да откъсва очи от огледалото): Мамо, защо го имам това?

Моли се приближава към него, подпира брадичка на рамото му и също се взира в огледалото. Камерата ни показва отражението им — чудесен портрет на майка и син. Тя го прегръща през рамо и нежно докосва червеното петънце на нослето му.

МОЛИ: Баща ти го нарича „късметлийска бенка“. Това значи, че си роден под щастлива звезда.

РАЛФИ: А Дони Бийлс казва, че било пъпка!

МОЛИ: Дони Бийлс да си... Дони Бийлс е глупав.

Лицето ѝ се намръщва. Ако не говореше с детето си, щеше да каже нещо съвсем различно.

РАЛФИ: Не ми харесва. Даже да е късметлийска бенка!

МОЛИ: На мен пък много ми харесва. Е, ако все още не ти харесва, когато пораснеш, ще отидем в Бангор и там ще я отстранят. Вече могат да правят такива неща. Доволен ли си?

РАЛФИ: А на колко години трябва да съм, за да го махнат?

МОЛИ: На десет. Това устройва ли те?

РАЛФИ: Значи, трябва много да чакам. Тогава ще съм стар!

Телефонът звъни. Моли вдига слушалката.

МОЛИ: Ало?

94 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАГАЗИНА НА АНДЕРСЪН — С КАТ УИДЪРС.

Виждаме я на телефона зад касата. В момента клиентите се обслужват само от Тес Марчънт. Опашката все още е дълга, макар и да е оредяла малко от началото на бурята. Онези, които са останали, оживено обсъждат извънредната ситуация в дома на Кларъндън.

КАТ: Къде се губиш? Опитвам се да се свържа с теб от десет минути!

95 ИНТ. АНТРЕТО НА АНДЕРСЪН — С МОЛИ И РАЛФИ.

(По време на разговора трябва да стане ясно — как точно, зависи от режисьора — че Моли почти несъзнателно контролира репликите си, като не задава всички въпроси, чиито отговори би искала да узнае, защото знае, че на децата нищо не им убягва.)

МОЛИ: Бях навън, за да предам хлапетата на родителите им. Днес ги пуснах по-рано. Какво има, Катрина?

КАТ: Как да ти кажа... Не искам да те плаша... но май си имаме убийство на острова. Жертвата е старата Марта Кларъндън. Майк и Хач вече са там.

МОЛИ: Какво?! Сигурна ли си?

КАТ: Точно в момента за нищо не съм сигурна, понеже тук е лудница вече цял ден. Обаче двамата отидоха там и Майк ме помоли да ти кажа, че ситуацията е под контрол.

МОЛИ: А така ли е?

КАТ: Откъде да знам? Вероятно да. Мъжът ти искаше аз да ти го кажа, преди някой друг да го стори. Та, ако видиш Мелинда Хачър...

МОЛИ: Тя току-що си тръгна с Анджи Карвър. Двете се кооперират и се редуват да карат една кола. Можеш да звъннеш у тях след петнайсетина минути...

Воят на вятъра навън се извисява до кошмарен писък. Моли се сепва и се обръща към входната врата.

МОЛИ: Всъщност не — по-добре след дваисет.

КАТ: Окей.

МОЛИ: Има ли някаква вероятност това да се окаже шега? Някакъв номер например...

КАТ: Едва ли. Роби Бийлс се обади да го извика. Как мислиш, той има ли чувство за хумор?

МОЛИ: Не.

КАТ: Каза още и че онзи, който го е извършил, все още е там. Не знам дали Майк би искал да ти го кажа... но смятам, че имаш право да го знаеш.

Моли присвива очи за миг, сякаш от внезапна болка. А може би наистина я боли.

КАТ: Моли?

МОЛИ: Идвам в магазина. Ако Майк се върне преди мен, кажи му да ме изчака.

КАТ: Не мисля, че той би искал да...

МОЛИ: Благодаря ти, Кат.

Тя затваря, преди касиерката да е успяла да каже още нещо. Обръща се към Ралфи, който все още проучва бенката си в огледалото. Почти е долепил носле до стъклото и прави очарователни гримаси. Моли го дарява с фалшива усмивка, на която само един четиригодишен малчуган би се вързал. Над лицето ѝ се е спуснал тревожен облак.

МОЛИ: Искаш ли да отидем в магазина и да видим тати?

РАЛФИ: Тати! Да!

Той скача от стола, но изведнъж се спира и поглежда подозрително майка си.

РАЛФИ: Ами бурята? Нашата кола буксува в снега!

Моли грабва якето му от закачалката и започва припряно да облича момченцето. Широка фалшива усмивка не слиза от лицето ѝ.

МОЛИ: Не се тревожи — дотам е не повече от половин километър. А на връщане ще се приберем с джипа на татко, защото днес магазинът ще затвори по-рано. Е, какво ще кажеш?

РАЛФИ: Супер!

Тя вдига ципа на якето му и докато го прави, виждаме угриженото ѝ лице.

Бурята се усилва; уличните зяпачи вече едва успяват да запазят равновесие под свирепия напор на стихията. Въпреки това никой от тях не си е тръгнал. Роби Бийлс се е приближил към Майк и Хач. Революертът е още в ръката му, но при вида на белезниците Роби се е успокоил малко и е отпуснал оръжието.

Майк е отворил вратата на багажника на служебния джип. Той е преоборудван за превоз на диви и болни животни. На голия стоманен под няма никаква тапицерия. Между този отсек и задната седалка има мрежеста преграда. На стената е закачен пластмасов резервоар — поилка за животни — с маркуч.

ХАЧ: Тук ли искаш да го сложим?

МАЙК: Да... освен ако не възнамеряваш да си му бавачка на задната седалка.

ХАЧ (осъзнава ситуацията) (към Линож): Хайде, влизай вътре.

Линож обаче не влиза — или поне не веднага. Наместо това поглежда към Роби. Роби се преструва на равнодушен.

ЛИНОЖ: Запомни какво ти казах, Роби. Адът е безкрайно повторение.

И се усмихва на кмета. Съзаклятнически, както се бе усмихнал и на Майк. После влиза в багажното отделение на офроудъра.

РОБИ (нервно): Дрънка глупости. Май е луд.

Линож трябва да седне със скръстени крака и приведена глава, но очевидно това изобщо не го притеснява. Все още се усмихва, а окованите му ръце потупват по бедрата му. Майк затваря вратата на багажника.

МАЙК: Откъде знае името ти? Ти ли му го каза?

РОБИ (*свежда очи към земята*): Не знам. Единственото, което знам, е, че нормален човек не би наранил Марта Кларъндън. Ще дойда с вас в магазина. Да ти помогна да изясним нещата. Непременно трябва да се обадим и на щатската полиция...

МАЙК: Роби, знам, че не ти се иска, но трябва да ме оставиш да си свърша работата.

РОБИ (*наежва се*): Аз съм кметът на този град, ако случайно си забравил! И нося отговорност за...

МАЙК: Аз също. И в градския устав съвсем ясно пише докъде се простира твоята и докъде — моята отговорност. В момента си необходим на Урсула в кметството, отколкото на мен в полицейския кабинет. Хайде, Хач.

И Майк обръща гръб на разярения кмет.

РОБИ: Ей, слушай!

Роби се втурва след Майк към шофьорската врата на джипа, но в същия миг си дава сметка, че се излага пред десетина свои избиратели. Госпожа Кингсбъри стои съвсем наблизо, прегърнала през рамо изплашения Дейви Хоупуел. Зад тях са Робърта Коин и съпругът ѝ Дик, чиито непроницаеми лица не могат да прикрият съвсем насмешливото им презрение.

Роби спира да преследва Майк и прибира револвера в джоба на палтото си.

РОБИ (*все още ядосан*): Превишаваш си правата, Андерсън!

Без да му обръща внимание, Майк отваря шофьорската врата на служебното возило. Кметът вижда, че джипът ще потегли всеки момент, и изстрелва последната стрела от колчана си.

РОБИ: И да разкараш оня плакат от манекена на верандата! Изобщо не е забавен!

Госпожа Кингсбъри прикрива устата си с длан, за да не се разсмее. Роби не я вижда — за неин късмет. Двигателят на служебния джип изръмжава и фаровете му светват. Потегля нагоре по улицата — към магазина и намиращия се там полицейски кабинет.

Роби стои на мястото си, изгърбен и вбесен. После се обръща към скупчените хора наред заснежената улица.

РОБИ: Какво зяпате? Хайде, разотивайте се! Шоуто свърши!

И кметът се запътва към зеления си линкълн.

97 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГЛАВНАТА УЛИЦА — В РАЗГАРА НА ОБИЛНИЯ СНЕГОВАЛЕЖ.

Първо виждаме чифт ослепително бели фарове, след което различаваме и автомобила зад тях. Обикновена градска кола — малка, без двойно предаване. Движи се бавно и от време на време поднася леко; нищо чудно, при положение че снежната покривка на улицата вече е десет сантиметра.

98 ИНТ. ВЪТРЕ В КУПЕТО — С МОЛИ И РАЛФИ.

В далечината, от лявата страна на пътя, се виждат светлини. Не след дълго пред погледа ни се открояват дългата веранда и висящите кошове за оари.

РАЛФИ: Това е магазинът! Уау!

МОЛИ: „Уау“, точно така.

Тя насочва колата към паркинга пред супермаркета. Докато маневрира, Моли осъзнава, че хрумването ѝ е било доста рисковано... Но кой би предположил, че снегът ще натрупа толкова бързо? Тя изключва двигателя и се отпуска за миг върху волана.

РАЛФИ: Мамо, добре ли си?

МОЛИ: Добре съм, миличък.

РАЛФИ: Хайде, разкопчай ме! Искам да видя татко!

МОЛИ: Ей сега.

Тя отваря вратата и излиза от колата.

99 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП.

Офрудърът завива вляво при висящия светофар и се насочва към магазина сред сгъстяващия се снеговалеж.

100 ИНТ. В КУПЕТО НА СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП — С МАЙК И ХАЧ.

ХАЧ: Какво ще правим с него, Майк?

МАЙК (шепнешком): Говори по-тихо! (Хач придобива виновно изразжение.) Наистина ще се наложи да се обадим на щатската полиция в Мачаяс. Роби беше прав за това, но какъв е шансът да дойдат да си го приберат в това време?

Хач хвърля скептичен поглед към сипещия се навън сняг. Ситуацията се усложнява с всяка изминала минута, а Хач си е простичко момче и не обича сложните задачи. Двамата продължават да си говорят, но съвсем тихо, за да не бъдат чути от Линож.

МАЙК: Роби каза, че телевизорът бил включен, и аз го чух, когато влязохме в коридора. Ти чу ли го?

ХАЧ: В началото — да. Даваха прогнозата за времето. После обаче оня най-вероятно го е изключил...

Хач ненадейно замлъква. Изведнъж си спомня.

ХАЧ: Беше разбит, Майк. Телевизорът беше на парчета. Но не го е разбил, докато сме били в коридора, няма начин! Когато счупиш кинескопа, се чува звук, нещо като „БУФ!“. Със сигурност щяхме да го чуем... (Майк му кимва.) Може да сме чули радиото...

Това прозвучава като въпрос, но Майк не му отговаря. И двамата знаят, че не е било радиото.

101 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БАГАЖНОТО ОТДЕЛЕНИЕ НА ДЖИПА.

Той се усмихва. Усмихва се и ние виждаме как остриите му зъби се подават едва-едва под устните му. Линож знае, че те знаят... и колкото и тихо да говорят, чува всяка думичка от разговора им.

102 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ МАГАЗИНА СРЕД ВАЛЯЩИЯ СНЯГ — СЛЕДОБЕД.

Служебният джип подминава паркинга (малката кола, с която Моли и Ралфи преди малко са пристигнали, вече е покрита с дебел слой сняг) и свива по алеята, заобикаляща магазина и водеща към задния му вход.

103 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА АЛЕЯТА, НО ОТ ДАЛЕЧНИЯ Й КРАЙ.

Служебният джип си пробива път през снега, а фаровете му пронизват плътната завеса от снежинки. Когато превозното средство стига до задния двор на супермаркета, камерата се

отдръпва назад. Вижда се товарната рампа, както и врата с надпис **СЛУЖЕБЕН ВХОД — САМО ЗА ДОСТАВКИ — ЗА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ МИНЕТЕ ПРЕЗ МАГАЗИНА**. Офроудърът спира там, приближавайки се на заден ход до вратата. Товарната рампа е идеална за предстоящата им задача — в момента Майк и Хач имат да извършат важна доставка. Двамата излизат от джипа и отиват към задната част на машината. Хач отново изглежда малко нервен, но за сметка на това Майк е невъзмутим. Застават пред вратата на багажника.

МАЙК: Сне ли предпазителя?

На лицето на Хач се изписва първо изненада, после вина. Той сваля предпазителя на пушката. Майк, който вече държи револвера си в ръка, му кимва удовлетворено.

МАЙК: Качи се горе.

В единия край на полегатата рампа има стъпала. Хач ги изкачва и застава на площадката, стискайки пушката с двете си ръце. Междувременно Майк отключва багажника, отваря вратата и прави крачка назад.

МАЙК: Излез и отиди на площадката. Без да се доближаваш до моя... партньор.

Това звучи като излязло от телевизионна полицейска сапунка и на Майк му става малко неловко, но при възникналите обстоятелства думата „партньор“ е съвсем уместна.

Линож се измъква от багажното отделение, превит надве — макар и непохватни, движенията му излъчват котешка грация. Онази загатната, едва доловима усмивка отново танцува на устните му. Хач отстъпва крачка назад, за да му направи място, и Линож се изкачва по стъпалата. Арестантът е с белезници, а те и двамата са въоръжени, но въпреки това Хач се страхува от него.

Линож стои сред навяващия сняг съвсем непринудено — като човек в собствената си дневна. Майк също изкачва стъпалата, водещи към площадката, и бърка в джоба си за ключовете. Изважда ги, намира ключа за задната врата и го подава на Хач. Револверът му е насочен диагонално към земята, в посоката, където стои Линож.

104 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ХАЧ В ЕДЪР ПЛАН — ПРЕД ВРАТАТА НА СЛУЖЕБНИЯ ВХОД.

Хач се навежда и пъха ключа в ключалката.

105 ЕКСТ. ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той наблюдава внимателно Хач и в очите му за миг проблясва онази чернота, която вече сме виждали.

106 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той се мръщи. Дали е забелязал нещо? Кадърът обаче се сменя твърде бързо, за да разберем повече.

107 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА СЛУЖЕБНИЯ ВХОД В БЛИЗЪК ПЛАН.

Хач завърта ключа. Чува се изхрущяване и в ръката му остава само главата на ключа.

108 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ТОВАРНАТА РАМПА И СЛУЖЕБНИЯ ВХОД.

ХАЧ: *Мамка му! Счупи се! Сигурно заради студа.*

Той започва да блъска по вратата с юмрук.

109 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ В МАГАЗИНА.

Навремето помещението е било част от склада на магазина, но впоследствие е било преустроено. Сега вътре в него има бюро, няколко шкафа с папки, факс и късовълнова радиостанция. На стената е закачена дъска с обяви. В ъгъла се вижда килия, преградена с решетка. Решетката изглежда здрава, но от типа „направи си сам“. Личи си, че е само временно помещение, предназначено да приютява неделните пияници и местните скандаджии.

Звук: блъскане по вратата.

ХАЧ (глас зад кадър): Ехо? Има ли някой вътре? Отворете!

110 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ТОВАРНАТА РАМПА И СЛУЖЕБНИЯ ВХОД.

МАЙК: Остави. По-добре заобиколи и отвори отвътре.

ХАЧ: Искаш да те оставя сам с него?

МАЙК (напрежението започва да си казва думата): Освен ако не видиш Супермен да се мотае по улицата...

ХАЧ: Защо не го вкараме отпред?

МАЙК: През магазина? Докато половината град се запасява за бурята? Забрави. Хайде, тръгвай.

Хач му хвърля неуверен поглед, след което тръгва надолу по стълбите.

111 ЕКСТ. ПРЕД МАГАЗИНА.

Сред гъстия снеговалеж на паркинга на магазина виждаме зеления линкълн на Роби Бийлс. Автомобилът ръмжи и буксува, поднася и за малко да удари мъничката кола на Моли. Когато най-накрая успява да паркира, кметът изскача навън и взема на бегом

стъпалата, като едва не се блъска в излизащия Питър Годсоу. Питър е симпатичен едър мъж на четирийсетина години, който излъчва сурова, груба мъжественост. Той е бащата на Сали — момиченцето с ягодно сладко по блузката си.

ПИТЪР ГОДСОУ: Какво е станало, Бийлс? Марта наистина ли е мъртва?

РОБИ: Да, мъртва е.

Погледът на кмета попада върху манекена с провесения плакат на шията — **НАРОДЕ, ТУК СЕ ПРОДАВАТ ОРИГИНАЛНИТЕ ТАКЪМИ ЗА ЛОВ НА ОМАРИ НА СВЕТОВНОИЗВЕСТНАТА МАРКА „РОБИ БИЙЛС“! НЯМА ЛЪЖА, НЯМА ИЗМАМА, ИЗГОДНА СДЕЛКА, ДАЛАВЕРА ГОЛЯМА!** Роби изръмжава, протяга се и го откъсва с едно рязко движение. Взира се в плаката с такава ярост, сякаш гледа смъртен враг. В същия миг Хач се появява иззад ъгъла и вижда какво прави. Питър Годсоу се обръща и влиза след Роби в магазина, за да не пропусне нищо. Хач също влиза в супермаркета.

112 ИНТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — СЛЕДОБЕД.

В магазина гъмжи от народ. Сред тълпата се откроява Моли Андерсън, която разговаря с Кат. Личи ѝ, че ужасно се тревожи за Майк. Виждаме и Ралфи — стои пред стелаж с подсладени зърнени закуски и задълбочено разглежда един пакет.

МОЛИ (веднага щом зърва Хач): Къде е Майк? Добре ли е?

ХАЧ: Добре е. Отзад е, с арестанта. Тъкмо отивам да му отворя.

Към тях се приближават и други хора.

ПИТЪР ГОДСОУ: Местен ли е?

ХАЧ: Никога не съм го виждал.

Сред множеството пробягва вълна на облекчение. И други се опитват да привлекат вниманието на Хач и да зададат въпросите си, но Моли не е сред тях — колкото по-бързо Хач си свърши работата, толкова по-скоро ще види мъжа си. Хач си пробива път по централната алея на супермаркета, като се спира за миг, за да разроши косата на Ралфи. Ралфи го дарява с нежна усмивка в отговор.

Роби все още стиска скъсания плакат в ръка и потупва нервно по бедрото си с него. Моли го забелязва и се намръщва.

113 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ТОВАРНАТА РАМПА И СЛУЖЕБНИЯ ВХОД — С МАЙК И ЛИНОЖ.

Двамата стоят на площадката под навяващия сняг. Напрегнатата тишина се нарушава от:

ЛИНОЖ: Дайте ми това, което искам, и ще ви оставя на мира.

МАЙК: Какво искаш?

Усмивката на Линож кара Майк да потрепери.

114 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С ХАЧ.

Хач нахълтва вътре и се втурва към задната врата. Сграбчва дръжката и се опитва да отвори вратата. Тя обаче не се отваря. Хач я напъва още по-силно. Никакъв резултат. Накрая се опитва да избие вратата с рамо. Със същия успех би могъл да се пробва да събори бетонна стена.

ХАЧ: Майк?

МАЙК (глас зад кадър): Хайде, побързай! Замръзнах!

ХАЧ: Не иска да се отвори! Заяла е!

115 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ТОВАРНАТА РАМПА И СЛУЖЕБНИЯ ВХОД
— С МАЙК И ЛИНОЖ.

Майк вече е ядосан не на шега. Всичко, абсолютно всичко върви наопаки. На устните на Линож продължава да танцува онази едва доловима усмивка. От неговата гледна точка всичко върви по мед и масло.

МАЙК: Отключи ли я?

ХАЧ (явно засегнат от думите му): Да, разбира се.

МАЙК: Тогава я натисни по-силно! Сигурно има лед вътре...

116 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С ХАЧ.

Роби е застанал на прага зад Хач и го наблюдава с дълбоко презрение. Хач въздъхва отчаяно — знае, че бравата не е замръзнала, но подновява усилията си с удвоена сила. Междувременно Роби прекосява помещението и захвърля скъсания плакат на бюрото на Майк. Щом го чува, Хач рязко се обръща. Кметът (който е по-едър от него) безцеремонно го избутва встрани.

РОБИ: Остави на мен.

Кметът също прави няколко напразни опита да отвори вратата и самонадеяният му вид бързо се изпарява. Хач го наблюдава с прикрито, но напълно разбираемо задоволство. Роби отстъпва, разтривайки рамото си.

РОБИ: Андерсън! Ще се наложи да го преведем през магазина.

117 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ТОВАРНАТА РАМПА И СЛУЖЕБНИЯ ВХОД
— С МАЙК И ЛИНОЖ.

Майк забелва очи към небето — само това му трябва сега, Бийлс в полицейския кабинет! Работата отива от хубаво на още по-хубаво.

МАЙК: Хач!

ХАЧ (*глас зад кадър*): Да?

МАЙК: Ела при мен. (*Натъртено.*) Сам.

ХАЧ (*глас зад кадър*): Идвам.

Майк отново насочва вниманието си към Линож.

МАЙК: Ей сега ще влезем. Мирувай и всичко ще бъде наред.

ЛИНОЖ: Запомни какво ти казах, Андерсън. Когато му дойде времето... пак ще си говорим.

И Линож отново се усмихва.

118 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГЛАВНАТА УЛИЦА НА ЛИТЪЛ ТОЛ — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Къщите и магазините са забулени от снежната пелена. Приличат на снежни миражи, а бурята става все по-силна и по-силна.

119 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ФАРА.

Огромни вълни се стоварват върху скалите. Във въздуха летят водни пръски.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ.

ПЕТО ДЕЙСТВИЕ

120 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Времето вече е такова, че придвижването се превръща в сериозен проблем. Майк, Хач и Линож излизат иззад ъгъла и се опитват да достигнат стълбите на верандата пред магазина. Линож върви пред тях и гледа нагоре, без да спира да се усмихва.

121 ЕКСТ. ПОКРИВЪТ НА МАГАЗИНА.

Камерата ни показва антените, обслужващи двустранната радиовръзка на магазина. Най-високата от тях изведнъж се прекъзва с трясък и полита надолу.

122 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СЪПАЛАТА НА ВЕРАНДАТА — С МАЙК, ХАЧ И ЛИНОЖ.

ХАЧ (потърпвайки): Какво беше това?

МАЙК: Май беше антената. Сега не го мисли. Хайде.

Хач отива до стълбите и побутва Линож.

123 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО.

Звук: същият звънтящ трясък.

124 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КМЕТСТВОТО — С УРСУЛА.

Урсула се е навела над радиостанцията, която се намира на масата под плаката: **ЗАРАДИ НАСТЪПВАЩАТА БУРЯ В БЛИЗКИТЕ**

ТРИ ДНИ МОЖЕ ДА ИМА ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА ТРЕВОГА! СИГНАЛЪТ „ВСИЧКИ В УКРИТИЕТО!“ Е ДВА КЪСИ И ЕДИН ДЪЛЪГ. От радиостанцията се чува оглушително прашене.

УРСУЛА: Ало? Родни? Родни, там ли си? Обади се, Родни!

Никакъв отговор. След още няколко напразни опита секретарката закача микрофона и гледа безполезния уред с омерзение.

125 ИНТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН.

Покритият със сняг Хач влиза в магазина. Клиентите веднага реагират при вида на пушката в ръцете му. Вече не я държи с две ръце, а само с една и я е подпрял на рамото си, така че цевта ѝ сочи към тавана — досуц като Стив Маккуин в уестърна „Търси се жив или мъртъв“. Хач оглежда хората в супермаркета.

ХАЧ: Хора, Майк иска да се отдръпнете и да направите пътека, за да можем да минем по алея номер две. Водим престъпник и не можахме да влезем отзад, както възнамерявахме, така че направете място.

ПИТЪР ГОДСОУ: Защо я е убил?

ХАЧ: Пит, просто се отдръпни назад, става ли? Майк е отвън на снега и вече е премръзнал. Всички ще се почувстваме по-добре, когато престъпникът се озове в килията. Хайде, хора, отдръпнете се и ни оставете да минем по алея номер две.

Клиентите се разделят на две групи и освобождават средната част на супермаркета. Питър Годсоу и Роби Бийлс се озовават в едната група (тази вляво, ако се гледа от входа), а Моли, Кат и Тес Марчънт са в другата.

Хач оглежда магазина и преценява, че изискването му е изпълнено. Отива до входа, отваря вратата и прави приканващ жест

с ръка.

126 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВЕРАНДАТА НА МАГАЗИНА — С МАЙК И ЛИНОЖ.

МАЙК: Без резки движения, господин Линож. Изобщо не се шегувам.

127 ИНТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — С ХАЧ.

Хач отново е хванал пушката с двете си ръце — с показалеца върху спусъка. Покритият със сняг Линож — даже веждите му са побелели — пристъпва в магазина. Майк плътно го следва, насочил револвера си към гърба му.

МАЙК: По алея номер две. Никъде другаде.

Обаче убиецът на Марта спира за миг и се взира в двете групички изплашени островни жители. Този момент е от изключително значение. Линож е като пуснат от клетката тигър. Укротителят е тук (дори са двама, ако броим Хач), но става ли въпрос за тигри, само решетките — при това най-здравите — гарантират безопасност. Линож нито изглежда като арестант, нито се държи като такъв. Сияещите му очи пронизват изплашените (и сякаш хипнотизирани от взора му) обитатели на Литъл Тол.

МАЙК (побутва го с дулото на револвера си): Хайде. Размърдай се.

Линож прави една крачка... и отново спира. Погледът му се спира на Питър.

ЛИНОЖ: Питър Годсоу! Любимият ми търговец на морска храна и любимият ми политик, застанали един до друг!

Питър потреперва, когато чува името си.

МАЙК (отново побутва Линож с револвера): Хайде, върви.

ЛИНОЖ (изобщо не му обръща внимание): Как върви търговията с риба? Зле, нали? Добре, че е марихуаната, та да се спасиш от банкрут. Колко бали имаш сега в склада? Десет? Двайсет? Четирийсет?

Питър Годсоу е зашеметен. Изстрелът е точно в целта. Роби Бийлс рязко се отдръпва от него, сякаш се бои да не прихване заразна болест. За миг и Майк е твърде изумен, за да реагира и да затвори устата на Линож.

ЛИНОЖ: На твоє място бих проверил дали са опаковани добре, Пит — с идването на прилива се очакват страшни щормови вълни...

Майк протяга ръка и силно блъска Линож в гърба. Той залита напред, обаче успява да запази равновесие. Този път ярките му очи се прицелват в Кат Уидърс.

ЛИНОЖ (все едно вижда стар приятел): Кат Уидърс!

Тя се сепва, сякаш са я зашлевили. Моли слага ръка на рамото ѝ, гледайки Линож със страх и подозрение.

ЛИНОЖ: Изглеждаш чудесно... и защо не? Сега това си е съвсем рутинна процедура, нищо сериозно!

КАТ (измъчено): Майк, накарай го да спре!

Майк отново блъска Линож, но този път той дори не се олюлява. Стои непоклатим като... ами, като заялата задна врата.

ЛИНОЖ: Заради това ходи в Дери, нали? И не си казала още на родителите си? А на Били? Не, нали? Съветвам те да не криеш истината. Какво, като си направила аборт?

Кат заравя лице в дланите си и се разплаква. Посетителите на магазина я наблюдават с изумление, любопитство и ужас. Един от тях е потресен до дъното на душата си. Били Соумс — двайсет и три годишен младеж с червена престилка. Той е синът на Бети Соумс и работи в супермаркета като продавач-консултант и чистач. Двамата с Кат имат сериозна връзка и сега за първи път чува, че Кат съзнателно се е отървала от детето им.

Майк опира дулото на револвера си в тила на Линож и запъва ударника.

МАЙК: Мърдай... или аз ще те размърдам.

Линож отново тръгва по алеята. Изобщо не се е уплашил от опряния в главата му револвер; просто е свършил работата си с Кат.

128 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАСИТЕ — С МОЛИ И КАТ.

Кат стои до касите, разтърсвана от истерични ридания, а Моли я прегръща и се опитва да я успокои. Вниманието на Тес Марчънт е раздвоено между плаещото момиче и потресения Били Соумс. Ненадейно Моли се сепва и се сеца за нещо изключително важно.

МОЛИ: Къде е Ралфи?

129 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА АЛЕЯ НОМЕР ДВЕ — С ЛИНОЖ, МАЙК И ХАЧ НА ЗАДЕН ПЛАН.

Тъкмо стигат до края на пътеката и Ралфи се появява иззад ъгъла с кутия зърнени закуски в ръце.

РАЛФИ: Мамо! Мамо? Може ли да вземем това...

Без абсолютно никакво колебание Линож се навежда, вдига момченцето и рязко се обръща. Синът на Майк изведнъж се оказва

между Линож и револвера. Детето се е превърнало в заложник. Първата реакция на Майк е шок. Втората — задушаващ, болезнен страх.

МАЙК: Веднага го пусни! Пусни го или...

ЛИНОЖ (*широко усмихнат; на прага да се засмее*): Или какво?

130 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КАСИТЕ — С МОЛИ.

Моли изведнъж забравя за Кат и се втурва по алея номер две, за да разбере какво се случва. Един от островните жители — Кърк Фрийман — се опитва да я спре.

МОЛИ: Пусни ме, Кърк!

Тя го блъска силно и съумява да се изтръгне от хватката му. Щом вижда, че Линож държи сина ѝ, силно ахва и ръцете ѝ се стрелват към устата ѝ.

Без да откъсва нито за секунда поглед от Линож, Майк ѝ дава знак да остане на мястото си и да не се приближава. Зад гърба на Моли започва да се събира народ всички наблюдават с хищно любопитство сцената.

131 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА АЛЕЯ НОМЕР ДВЕ, С ЛИНОЖ И РАЛФИ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Линож доближава чело до челото на Ралфи и двамата се гледат в очите. Ралфи все още е твърде малък, за да се уплаши, и се взира с детинско любопитство в тези сияещи, приканващи, омагьосващи тигрови очи.

ЛИНОЖ: Аз те познавам!

РАЛФИ: Така ли?

ЛИНОЖ: Ти си Ралф Емерик Андерсън. Знам и още нещичко за теб.

Ралфи е очарован; не чува как Хач вкарва патрон в цевта и не подозира, че супермаркетът се е превърнал в буре с барут, чийто фитил е самият Ралфи. Напълно е хипнотизиран от очите на Линож.

РАЛФИ: Какво?

Линож целува лекичко нослето на момченцето.

ЛИНОЖ: Че имаш късметлийска бенка на нослето си!

РАЛФИ (възкликва усмихнато): И татко така я нарича!

ЛИНОЖ (усмихва му се в отговор): Естествено! И като стана дума за баща ти...

Линож спуска Ралфи на земята, но за миг се навежда толкова ниско, че хлапето продължава да изглежда като негов заложник. Ралфи вижда белезниците.

РАЛФИ: Защо си с белезници?

ЛИНОЖ: Защото така искам. Хайде, отиди при татко си.

Той обръща момченцето с гръб към себе си и леко го потупва по дупето. Ралфи вижда баща си и се усмихва радостно. Преди да е направил и две крачки, Майк го вдига и го притиска в обятията си. Погледът на Ралфи се спира върху револвера.

РАЛФИ: Тате, защо държиш...

МОЛИ: Ралфи!

Тя се втурва към сина си, като пътъом блъска Хач и събаря няколко консерви от рафтовете. Те се търкулват във всички посоки по земята. Моли изтръгва Ралфи от ръцете на Майк и трескаво го прегръща. Обезумял, разгневен и потресен (кой на негово място не би бил?), Майк отново се обръща към Линож, който имаше един милион шанса да избяга.

РАЛФИ: Защо тати се цели в този човек?

МАЙК: Моли, махни го оттук.

МОЛИ: Какво пра...

МАЙК: Веднага го махни оттук!

Шокирана от непривичната реакция на съпруга си, Моли отстъпва към групата изплашени местни жители с Ралфи на ръце. Препъва се в консерва и залита, но Кърк Фрийман я подхваща и Моли успява да запази равновесие. Ралфи, който гледа към баща си над рамото ѝ, изглежда разстроен.

РАЛФИ: Не го застрелвай, тате, той знае за късметлийската бенка!

МАЙК (по-скоро към Линож, отколкото към Ралфи): Няма да го застрелям, ако прави това, което трябва.

Майк поглежда към края на алея номер две. Линож се усмихва и кима, сякаш иска да каже: „Разбира се, щом настоявате“. Обръща се и тръгва, като отново държи ръцете си пред себе си. Хач се приближава до Майк.

ХАЧ: Какво ще правим с него?

МАЙК: Как какво? Ще го пъхнем зад решетките.

Майк изпитва едновременно ужас, срам и облекчение... впрочем вие чудесно знаете с какво точно се сблъсква. Хач вече е уловил достатъчно от емоциите на Майк, за да се отдръпне назад и да стои на разстояние, докато неговият „партньор“ ескортира Линож към края на алеята.

132 ИНТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ЩАНДА ЗА МЕСО И ВРАТАТА НА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Когато достигат края на алея номер две, Линож изведнъж се обръща към полицейския кабинет, сякаш знае къде е. Хач върви след тях. В този миг от алея номер едно внезапно изскача Били Соумс. Той е твърде разгневен, за да се съобразява с каквото и да било, и преди Майк да може да го спре, сграбчва Линож за ревера и го опира в щанда за месо.

БИЛИ СОУМС: Какво знаеш за Катрина? И откъде го знаеш?

Чашата на търпението на Майк прелива. Той хваща Били за ризата и го праща към рафтовете с подправки. Били се удря силно в стелаж и се сгромолясва на пода.

МАЙК: Ти какво, полудя ли? Този човек е убиец! Стой настрана от него! Стой настрана и от мен, Били Соумс!

ЛИНОЖ: И няма да е зле да си почистиш кръвта.

Отново забелязваме онези черни водовъртежи в очите му.

133 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА БИЛИ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той седи там, където е паднал, и се взира недоумяващо в Линож. После от носа му изведнъж рухва кръв. Били я усеща, вдига ръце към носа си и гледа смаяно кръвта по дланите си.

Кат се втурва към него по алея номер едно и коленичи до Били. Иска да му помогне; иска да направи нещо, за да премахне това ужасно изражение на шок и болка, изписано на лицето му. Обаче Били не иска помощта ѝ. Той я избутва от себе си.

БИЛИ СОУМС: Остави ме на мира!

И се изправя на краката си.

134 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЩАНДА ЗА МЕСО — НО В ПО-ШИРОК ПЛАН.

ЛИНОЖ (обръща се към Кат): Преди да се направи на голям моралист, накарай го да ти разкаже за Джена Фрийман.

Били потреперва, шокиран за пореден път.

135 ИНТ. КЪРК ФРИЙМАН СЕ ПОЯВЯВА ОТ АЛЕЯ НОМЕР ДВЕ.

КЪРК ФРИЙМАН: Какво знаеш за сестра ми?

136 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЩАНДА ЗА МЕСО.

ЛИНОЖ: Когато времето е хубаво, тя обича да язди не само любимия си кон... Прав ли съм, Били?

Кат се взира смаяно в Били. Той избърсва кървящия си нос с опакото на дланта си и не смее да срещне погледа ѝ. От праведния му гняв не е останала и следа. Изражението му крещи: „Искам да се махна от тук!“. А Майк има такъв вид, сякаш още не може да повярва, че всичко това се случва наистина.

МАЙК: Стой настрана от този човек, Кат. Ти също, Били.

Тя не помръдва. Може би дори не го чува. По бузите ѝ се стичат сълзи. Хач протяга ръка и деликатно я отмества от вратата с

надпис „Полицейски кабинет“. По невнимание Хач я избутва към Били и доскоро щастливите влюбени внезапно настръхват и се отдръпват един от друг.

ХАЧ (вежливо): Беше опасно близо до арестанта, Кат.

Без да го удостои с внимание, тя тръгва към изхода на магазина, минавайки покрай Били. Той не прави опит да я спре. Междувременно Майк пристъпва напред и взема от витрината пакет найлонови пликове. После притиска дулото на револвера между лопатките на Линож.

МАЙК: Хайде, влизай.

137 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Воят на вятъра е толкова пронизителен, че напомня влакова сирена. Чува се тракането на керемидите и проскърцването на дъските.

Вратата се отваря и вътре влиза Линож, съпроводен от Майк и Хач. Линож пристъпва към решетките на килията и спира точно когато един особено силен порив на вятъра връхлита магазина. Сякаш цялата постройка се тресе. Изпод заялата задна врата навява сняг.

ХАЧ: Не ми харесва този звук.

МАЙК: Мърдай, господин Линож.

Докато минават покрай бюрото, Майк оставя найлоновите пликове и взема голям катинар с шифър. Изважда ключовете от джоба си и за секунда тъжно се взира в счупения ключ от задния вход. После подава ключовете и катинара на Хач. Двамата си разменят оръжията — Майк взема пушката и му дава револвера. Насочват се към килията.

МАЙК (обръща се към Линож): Вдигни ръце и се хвани за решетките. (Линож се подчинява.) Разкрачи се... (Линож се подчинява.) По-широко. (Линож се подчинява.) Сега ще те претърся. Помръднеш ли, Алтън ще ни спести цял куп неприятности и ходене по мъките.

Хач притеснено преглъща, но вдига револвера. Майк оставя пушката настрана.

МАЙК: Дори не дишай, господин Линож. Ти докосна с гадните си ръце сина ми, така че внимавай много!

Майк бърка в джобовете на полушубата на Линож и изважда жълтите кожени ръкавици. Те са целите оплескани с кръвта на Марта. Майк ги хвърля на бюрото с гримаса на отвращение. Продължава да рови из джобовете, обаче не открива нищо. Проверява предните джобове на дънките му. Нищо. Задните джобове. Нищо, освен няколко мъхести топчета. Сваля шапката на Линож и я оглежда отвътре. Нищо. Майк я хвърля до ръкавиците на бюрото.

МАЙК: Къде ти е портфейлът? (Линож не реагира.) Ехо, къде ти е портфейлът?

Майк удря два пъти Линож по рамото. Първия път — сравнително леко, но втория — доста силно. Линож продължава да мълчи.

МАЙК: Ей!

ХАЧ (обезпокоено): По-спокойно, Майк.

МАЙК: Той докосна сина ми, доближи лицето си до неговото, целуна сина ми по носа... а ти ми казваш „по-спокойно“? Къде е портфейлът ти, сър?

Майк го блъска в гърба. Линож залита към решетките, но не ги изпуска от ръцете си и запазва разкращения си стоеж.

МАЙК: Къде ти е портфейлът? Къде ти е кредитната карта? Къде ти е картата за кръводаряване? Картата за намаление от „Валю-Март“? От кой канал си изпъзлял, за да дойдеш тук? А? Отговори ми!

Всичката му злост, гняв, страх и унижение са на път да експлодират. Майк сграбчва Линож за косата и блъска лицето му в решетките.

МАЙК: Къде ти е портфейлът?

ХАЧ: Майк...

Майк отново блъсва лицето на Линож в решетките. Навярно би го сторил и пак, и пак, ако Хач не бе хванал ръката му.

ХАЧ: Майк, престани!

Майк се подчинява. Поема си дълбоко въздух и някак си успява да възвърне самообладание. Навън вятърът беснее и ние чуваме далечния тътен на разбиващите се в брега вълни.

МАЙК (дишайки тежко): Свали си обувките.

ЛИНОЖ: Трябва да пусна решетките, за да го направя. Връзките са здраво завързани.

Майк коленичи и взема пушката. Поставя приклада на пода и опира дулото точно в средата на дънките на Линож.

МАЙК: Ако помръднеш, никога вече няма да страдаш от запек.

Хач изглежда все по-уплашен. Никога не е виждал тази страна от характера на Майк. Междувременно Майк развързва ботите на Линож. После се изправя, взема пушката и прави крачка назад.

МАЙК: Събуй ги.

Линож се подчинява. Майк кимва на Хач и той ги вдига от земята, като хвърля бърз поглед на арестанта. Опипва ги отвътре и ги изтръсква.

ХАЧ: Нищо.

МАЙК: Остави ги до бюрото.

Хач това и прави.

МАЙК: Влизай в килията, господин Линож. Движи се бавно и дръж ръцете си така, че да ги виждам.

Линож отваря вратата на килията и я залюлява напред-назад, преди да влезе. Вратата проскързва, а когато се отваря широко, увисва леко. Линож прокарва пръсти по самоделните заваръчни шевове и се усмихва.

МАЙК: Мислиш си, че няма да те удържи? Ще те удържи, и още как.

Той обаче не изглежда сигурен в думите си, а на лицето на Хач царя още по-силно съмнение. Линож влиза в килията, затваря вратата и присяда с лице към нея. Присвива обувките си в бели спортни чорапи крака, така че ходилата му да са на ръба на нара, и ни наблюдава между прегънатите си колене. Тази поза остава непроменена за известно време. Китките му са положени върху коленете, а дланите му са отпуснати. На лицето му играе едва доловима усмивка. Ако някой ни гледа по този начин, вероятно ще ни се прииска да побегнем. Това е погледът на тигъра от клетката — спокоен и бдителен, но изпълнен със стаена ярост.

Майк затваря вратата на килията, а Хач я заключва с един от ключовете на връзката, дадена му от Майк. После Хач хваща

решетките и леко ги разтърсва, за да провери дали всичко е наред. Бравата държи, но въпреки това двамата се споглеждат угризено. Вратата е малко разхлопана — като последния зъб в старчески челюсти. По принцип килията е предназначена за такива като Сони Бротиган, който има неприятния навик да се напива и да хвърля камъни в прозорците на бившата си жена... но не и за непознат странник без каквито и да било документи, пребил до смърт възрастна вдовица.

Майк отива до задната врата, проверява механизма и завърта дръжката. Вратата се отваря с лекота, а фучащият вятър праща облак сняг в помещението. Долната челюст на Хач увисва.

ХАЧ: Майк, кълна се, че не щеше да помръдне!

Майк затваря вратата. В същия миг в полицейския кабинет влиза Роби Бийлс. Приближава се до бюрото и посяга към една от ръкавиците.

МАЙК: Не ги докосвай!

РОБИ (отдръпва ръката си): Има ли някакви документи?

МАЙК: Нямах работа тук.

Роби вдига скъсания плакат от бюрото и го размахва пред Майк.

РОБИ: Ще ти кажа нещо, Андерсън... Чувството ти за хумор е абсолютно...

Хач (който всъщност е закачил плаката на врата на манекена) придобива смутен вид, но никой от другите двама не го забелязва. Майк изтръгва плаката от ръцете на кмета и го мята в кошчето за боклук.

МАЙК: Нямам нито време, нито търпение за това... Излизай или аз ще те изхвърля навън!

Роби го гледа и осъзнава, че Майк е съвсем сериозен. Отстъпва към вратата.

РОБИ: На следващото заседание на градския съвет май ще има кадрови промени в полицията на острова...

МАЙК: Следващото заседание е през март. Сега сме февруари. Вън.

Роби излиза. Майк и Хач остават неподвижни за секунда, след което Майк шумно издишва. Хач също въздъхва с облекчение.

МАЙК: Перфектно се справих със ситуацията, нали?

ХАЧ: Като дипломат.

Майк си поема дълбоко дъх, след което започва да отваря найлоновите пликове. В два от тях слага ръкавиците, в третия — шапката.

МАЙК: Сега ще изляза и...

ХАЧ: Смяташ да ме оставиш сам с него?

МАЙК: Опитай да се свържеш с щатската полиция в Мачаяс. И не се приближавай до него.

ХАЧ: Можеш да разчиташ на това.

138 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЗАДНАТА ЧАСТ НА МАГАЗИНА И ЩАНДА ЗА МЕСО.

Над двайсетина местни жители са се скупчили между стелажите и боязливо наблюдават вратата на полицейския кабинет.

Роби пламти като разпалена печка. Към него се е присъединило и семейството му — съпругата му Сандра и очарователният му син Дон, когото вече видяхме в детската градина. Пред стълпилите се хора стои Моли с Ралфи на ръце. Когато вратата се отваря и Майк излиза, тя се хвърля напред. Майк я прегръща и я успокоява.

РАЛФИ: Не си му направил нищо, нали, тате?

МАЙК: Не, миличък, само го затворих.

РАЛФИ: В килията ли? Защо си го затворил там? Какво е направил?

МАЙК: После ще ти кажа, Ралф.

Той целува късметлийската бенка на носето му и се обръща към насъбралите се островни жители.

МАЙК: Питър! Питър Годсоу?

Хората се споглеждат, мърморейки. След секунда Питър Годсоу си пробива път през тълпата. Изглежда едновременно смутен и наежен (както и малко уплашен).

ПИТЪР ГОДСОУ: Майк, искам да ти кажа, че каквото и да твърди онзи, по-голяма лъжа не съм чувал...

МАЙК: Добре, добре... Виж, искам да отидеш отзад при Хач. Трябва да държим под око тоя тип и най-добре да го пазим по двама.

ПИТЪР ГОДСОУ (видимо облекчен): Разбира се. Отивам веднага.

Той отваря вратата и влиза в полицейския кабинет. Майк, който продължава да прегръща Моли, се обръща към съгражданите си.

МАЙК: Хора, налага се да затворя магазина. (*Сред тълпата се надига ропот.*) Вземете, каквото сте взели — напълно ви се доверявам, ще платите след бурята. Сега обаче имам арестант и трябва да се занимавам с него.

Дела Бизонет — жена на средна възраст с угрижено лице — пристъпва напред.

ДЕЛА БИЗОНЕТ: Наистина ли е убил горката стара Марта?

Отново ропот, изпълнен със страх и недоверие. Моли се взира напрегнато в мъжа си. В момента повече от всичко ѝ се иска Ралфи да изгуби временно слуха си.

МАЙК: После ще ви разкажа всичко. Сега ви моля да проявите разбиране и да ми помогнете да си свърша работата. Вземете си това, което ви трябва, и се прибирайте, преди бурята да е станала още по-силна. Само ще помоля някои от вас да останат за малко. Кърк Фрийман... Джак Карвър... Сони Бротиган... Били Соумс... Джони Хариман... Роби... Като за начало, толкова.

Тези мъже пристъпват напред, а останалите вървят към изхода. Както обикновено, Роби е изпълнен със съзнанието за собствената си значимост. Били притиска хартиена кърпичка към носа си.

139 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Хач седи зад бюрото и се мъчи с радиостанцията. Питър наблюдава килията с нервно любопитство. Линож (който продължава да седи на нара в позата, в която последно го видяхме) също се взира в него.

ХАЧ: Мачаяс, тук е Алтън Хачър от Литъл Тол. Имаме извънредна ситуация! Чувате ли ме, Мачаяс? Отговорете, ако ме чувате.

Хач отмества пръст от бутона за предаване. Чува се единствено прашене.

ХАЧ: Мачаяс, тук е Алтън Хачър на деветнайсети канал. Чувате ли ме?

ПИТЪР ГОДСОУ: Не те чуват. Антената ви падна от покрива.

Хач въздъхва тежко. Намалжава звука и прашенето вече не се чува толкова силно.

ПИТЪР ГОДСОУ: Защо не опиташ с телефона?

Хач му хвърля изумен поглед и посяга към апарата. Долепя слушалката до ухото си, натиска няколко бутона и я връща на мястото ѝ.

ПИТЪР ГОДСОУ: Пак ли нищо? Е, нали трябваше да се увериш.

Питър отново се обръща към наблюдаващия го Линож. Междувременно Хач е пренасочил интереса си към Питър.

ХАЧ: Нали не държиш марихуана зад кошовете за лов на омари в склада?

Питър го поглежда право в очите... и не казва нищо.

140 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЗАДНАТА ЧАСТ НА МАГАЗИНА — С МОЛИ, РАЛФИ И МАЙК.

Хората се разотиват (с изключение на избраните от Майк мъже) и изходът на магазина ги засмуква във външния свят. Камбанката над вратата звъни почти непрекъснато.

МОЛИ: Обещай ми, че ще внимаваш.

МАЙК: Обещавам.

МОЛИ: Кога ще се прибереш?

МАЙК: Когато мога. По-добре вземете пикапа, защото с колата няма да изминете и трийсет метра... Никога не съм виждал да вали такъв сняг. Аз ще взема служебния джип или ще накарам някой да ме закара до вкъщи. Трябва да се върна в къщата на Марта, за да я обезопася.

В гърлото на Моли напират хиляди въпроси, но тя не може да ги зададе. На децата нищо не им убягва. Тя целува Майк по ъгълчето на устните и се обръща към изхода.

141 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАСИТЕ — С КАТ И ТЕС МАРЧЪНТ.

Кат все още хлипа. Тес я прегръща и люлее, за да я успокои, но ясно виждаме, че думите на Линож са преобърнали света ѝ надолу с главата. Моли хвърля въпросителен поглед на Тес, която ѝ кимва утвърдително — всичко е под контрол. Моли ѝ кимва в отговор и излиза.

142 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ФАСАДАТА НА МАГАЗИНА.

Моли излиза навън с Ралфи на ръце. Бурята се е превърнала в страховита виелица. Тя пристъпва предпазливо по стъпалата на верандата, приближавайки се към камерата. Всяка крачка ѝ коства неимоверни усилия... а времето тепърва ще се влошава още повече.

РАЛФИ (трябва да крещи, за да го чуе майка му): Бурята няма да издуха острова, нали?

МОЛИ: Не се тревожи, миличък, няма да го издуха.

Но и тя не изглежда толкова сигурна.

143 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЦЕНТЪРА НА ГРАДЧЕТО ОТ ПТИЧИ ПОГЛЕД.

Снегът вали със страшна ярост. По главната улица и Атлантик Стрийт все още се движат няколко автомобила, но скоро и те ще спрат. Остров Литъл Тол е напълно отрязан от света. Вятърът вие; снегът покрива всичко с белия си саван.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ПЕТО ДЕЙСТВИЕ.

ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ

144 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЦЕНТЪРА НА ГРАДЧЕТО ОТ ПТИЧИ ПОГЛЕД —
КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

*Почти същата сцена като предишната, но по-късно през деня.
Светлината е намаляла. Вятърът фучи и вие.*

145 ЕКСТ. ГОРИСТАТА МЕСТНОСТ ЮЖНО ОТ ГРАДЧЕТО — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

*Гледаме надолу към бушуващия океан през жиците на
електропреносната мрежа. Изведнъж се чува страшен трясък и един
огромен бор рухва върху далекопровода. Дъжд от искри.*

146 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГЛАВНАТА УЛИЦА — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

*Всички светлини внезапно угасват — в това число и висиящият
светофар на кръстовището.*

147 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — С ХАЧ И ПИТЪР.

Светлините изгасват.

ХАЧ: По дяволите!

Питър не му отговаря. Взира се в...

148 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КИЛИЯТА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ПИТЪР.

*Линож се е превърнал в тъмен силует. Единствено очите му
блестят в мрака. Те сияят в алено... все едно са очи на вълк.*

Хач рови из чекмеджето на бюрото си. Когато най-накрая намира фенерче, Питър го сграбчва за ръката.

ПИТЪР ГОДСОУ: Погледни го!

Сепнат, Хач рязко се обръща. Арестантът си седи в същата поза, но онова зловещо сияние е изчезнало от очите му. Хач включва фенерчето и насочва лъча към лицето на Линож. Погледът на Линож е абсолютно невъзмутим.

ХАЧ (обръща се към Питър): Какво?

ПИТЪР ГОДСОУ: Стори ми се, че... Няма значение.

Озадачен (и малко уплашен), Питър отново поглежда към Линож.

ХАЧ: Май си пушил твърде много от това, което продаваш.

ПИТЪР ГОДСОУ (със смесица от срам и злост): Затваряй си устата, Хач. Не говори за неща, които не разбираш.

Изглежда, само двамата са останали в супермаркета. След спирането на тока в магазина е много тъмно — въпреки големите витрини. Майк отваря разпределителната кутия на стената и бърника из бушоните.

Вляво от товарната рампа има неголяма пристройка с надпис ГЕНЕРАТОР. Чуваме как моторът му се събужда за живот и от

ауспуховата тръба излиза синкав дим, който вятърът тутакси разнася.

152 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Лампите отново светват. Хач въздъхва облекчено.

ХАЧ: Ей... Пит?

Хач иска да се извини, иска и Питър да му помогне малко, но Питър май не е в настроение за това. Той се отдръпва настрани и се взира в информационния бюлетин на стената.

ХАЧ: Пит, прекалих малко.

ПИТЪР ГОДСОУ: Малко ли?

Питър се обръща и хвърля бърз поглед към Линож. Линож го гледа с едва доловима усмивка.

ПИТЪР ГОДСОУ: Какво си ме зяпнал?

Линож не казва нищо; просто го наблюдава, а на устните му все още танцува неизменната му усмивка. Питър неспокойно се обръща към таблото за обяви. Хач поглежда гузно към Питър; личи си, че съжалява за прибързаното си подмятане.

153 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВЕРАНДАТА НА МАГАЗИНА — С МАЙК И ТЕС.

Тес носи парка, дебели ръкавици и високи гумени ботуши. Олюлява се под напора на силния вятър и се налага Майк да я придържа. Той отива до една от витрините встрани от вратата. В долната част на витрината се виждат две ръчки. Майк хваща едната, а Тес — другата. Докато въртят ръчките, разговарят (или по-скоро викат, за да се чуят). Постепенно пред стъклото се спускат жалузите против буря.

МАЙК: Ще се справиш ли? Мога да те откарам до вас.

ТЕС: Не съм ти в посоката. А и живея само през шест къщи, както знаеш. Не съм дете, ще се справя.

Майк кимва и ѝ се усмихва. Двамата се насочват към другата витрина, за да спуснат и там жалюзите.

ТЕС: Майк? Имаш ли представа защо е дошъл тук? И защо му е трябвало да убива Марта?

МАЙК: Идея си нямам. Хайде, прибирай се въщи, Тес. Запали си камината и се стопли добре. Аз ще заключа.

Приключват с жалюзите и слизат по стъпалата. Тес потреперва и пристяга качулката си при поредния порив на вятъра.

ТЕС: Не го изпускай от очи. Последното, което ни трябва, е да тръгне да вилнее из града в това... (*Кимва с глава към небето.*) ... дяволско време.

МАЙК: Не се притеснявай.

Тя задържа погледа си върху него и видяното, изглежда, я успокоява. Кимва с глава и се спуска по заснежените стъпала, държейки се здраво за парапета. Едва когато е с гръб към Майк, той си позволява да се отпусне и по изражението му виждаме колко разтревожен е всъщност. Влиза в магазина, заключва вратата, обръща табелката от ОТВОРЕНО на ЗАТВОРЕНО и спуска щорите.

154 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

В кабинета влиза Майк. Той изтръсква снега от обувките си и се оглежда. Хач е намерил още едно фенерче и е извадил няколко

свеци. Питър Годсоу все още разглежда таблото за обяви. Майк се приближава до него и изважда лист хартия от задния си джоб.

МАЙК: Всичко наред ли е?

ХАЧ: Горедолу, да... Само дето не можах да се свържа с щатската полиция в Мачаяс. Не можах да се свържа с никого.

МАЙК: Защо ли не съм изненадан?

Той закача на таблото написания на ръка график с дежурствата и Питър незабавно започва да го изучава. Майк се приближава до бюрото и отваря долното чекмедже.

МАЙК (обръща се към Хач): Ти и Питър сте до осем тази вечер, Кърк Фрийман и Джак Карвър са от осем до полунощ, Роби Бийлс и Сони Бротиган са от полунощ до четири сутринта, Били Соумс и Джони Хариман — от четири до осем. След това ще измислим нещо.

Майк изважда от чекмеджето неголямо куфарче и фотоапарат „Полароид“. Затваря чекмеджето и се обръща към другите двама, очаквайки коментарите им. Обаче получава само неловко мълчание.

МАЙК: Кажете, графикът устройва ли ви?

ХАЧ (твърде ентусиазирано): Да, разбира се.

ПИТЪР: И мен ме устройва.

Майк ги гледа изпитателно и започва да се досеща откъде духавятърът. Отваря куфарчето и ние виждаме множество предмети, които биха могли да ви потriebват, ако сте представител на полицията в малко градче (голям прожектор, бинтове, аптечка за първа помощ и така нататък). Прибира фотоапарата вътре.

МАЙК: Стойте нащрек. И двамата. Разбрахте ли?

Никакъв отговор. Хач е леко смутен. Питър е навъсен. Майк насочва вниманието си към Линож, който отговаря на погледа му с неизменната си усмивка.

МАЙК (обръща се към Линож): По-късно ще си поговорим.

Майк затваря куфарчето и се обръща към вратата. Мощен порив на вятъра връхлита сградата и тя проскързва. Чува се силен трясък, сякаш нещо се е разбило отвън. Хач потръпва.

ХАЧ: Какво ще правим с него, ако Роби и Урсула решат да пуснат сирената и привикат всички в укритието? Във всеки случай не можем да го пуснем при хората с одеяло и чиния със супа.

МАЙК: Не знам. Предполагам, че ще трябва да останем тук с него.

ПИТЪР: За да бъдем отнесени от бурята?

МАЙК: Искаш ли да се прибираш, Пит?

ПИТЪР: Не.

Майк кимва и излиза.

155 ЕКСТ. КЪЩАТА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН — ВЕЧЕР.

Служебният джип си пробива път през преспите и валящите се по земята клони и спира пред портичката на Марта. Майк излиза от колата и тръгва по пътеката. В едната си ръка носи куфарчето. Бурята е станала по-свирепа от всякога; поривите на вятъра буквално запрящат Майк ту в една, ту в друга посока. Той се изкачва предпазливо по заледените стъпала на верандата.

156 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВЕРАНДАТА, С МАЙК — ВЕЧЕР.

Майк отваря куфарчето и изважда прожектора и фотоапарата. После закача полароида на врата си. Вятърът стене и клоните на близките дървета драскат по верандата. Майк се озърта неспокойно и отново насочва вниманието си към куфарчето. Изважда ролка бяла залепваща лента и тънък маркер. Като притиска прожектора (който вече е включен) към гърдите си, Майк откъсва част от лентата и я залепя на вратата на Марта. Маха капачката на маркера, замисля се и пише с големи печатни букви: МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕ! НЕ ВЛИЗАЙ! ПОЛИЦАЙ МАЙКЪЛ АНДЕРСЪН. После нахлузва ролката на ръката си (като гривна) и отваря вратата.

Навежда се, взема проходилката от земята и я оставя в дневната. После затваря куфарчето, вдига го и пристъпва в къщата.

157 ИНТ. АНТРЕТО И КОРИДОРЪТ В КЪЩАТА НА МАРТА — МРАК.

Майк пъха включения прожектор в джоба на шубата си. Лъчът светва нагоре към тавана. Самият Майк прилича на неясен, смътен силует, прокрадващ се в тъмнината, обаче виждаме как вдига фотоапарата към лицето си.

Светкавица! След която виждаме:

158 ИНТ. МАРТА КЛАРЪНДЪН.

Лицето ѝ е подпухнало и плувнало в кръв. Кадърът се задържа за секунда и рязко помръква. ЗАБЕЛЕЖКА: този кадър и следващите трябва да изглеждат като снимки от местопрестъпление... като веществени доказателства пред съда, в каквито ще се превърнат някой ден. Или поне така си мисли Майк.

159 ИНТ. КОРИДОРЪТ В КЪЩАТА НА МАРТА — МРАК.

Майк се обръща, пъха готовата снимка в джоба си и отново натиска бутона за снимане.

Светкавица! След която виждаме:

160 ИНТ. ФОТОГРАФИИТЕ НА СТЕНАТА В КОРИДОРА — МРАК.

Лодки в морето. Градският пристан през 1920 година. Стар форд, който пухти нагоре по Атлантик Стрийт — 1928 година. Девойки на пикник край фара. Всички снимки са опръскани с кръв. Между тях, върху тапетите, кървавите петна са далеч по-големи и многобройни.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ.

161 ИНТ. КОРИДОРЪТ — МРАК.

Смътният силует, в който се е превърнал Майк Андерсън, се привежда леко.

Светкавица! След която виждаме:

162 ИНТ. КОРИДОРЪТ — МРАК.

Майк бавно пристъпва към всекидневната.

163 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА МРАК.

Обстановката в хола е доста зловеща — мебелите са потънали в мрак, а навън ехти призрачният вой на вятъра. Дърветата стенат агонизиращо, а клоните им блъскат по стените.

Майк пристъпва напред, а лъчът на прожектора му продължава да осветява тавана. По някое време Майк се препъва в

нещо и по земята се стрелва някаква тъмна форма. Тя се удря в крака на любимото кресло на Марта и рикошира. Майк тръгва подире ѝ, изважда прожектора от джоба си и случайно го насочва към камерата. Той се взира в тайнствения предмет, който ние все още не можем да видим. Накрая Майк връща прожектора в джоба си, вдига фотоапарата и се навежда.

Светкавица! След която виждаме:

164 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА БАСКЕТБОЛНАТА ТОПКА НА ДЕЙВИ.

Цялата в кървави петна, топката на Дейви прилича на кошмарна планета от зловеща вселена.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ.

165 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА, С МАЙК — МРАК.

В тъмното помещение Майк откъсва ново парче от лентата и пише отгоре му: ВЕЩЕСТВЕНО ДОКАЗАТЕЛСТВО. После го залепа върху топката. Заобикаля креслото и насочва фотоапарата към телевизора.

Светкавица! След която виждаме:

166 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ТЕЛЕВИЗОРА.

Екранът и кинескопът са разбити. През назъбената дупка се виждат електронните вътрешности на уреда. Самият той прилича на грозно извадено око.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ.

167 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВСЕКИДНЕВНАТА, С МАЙК — МРАК.

Майк се мръщи недоумяващо, загледан в телевизора. Двамата с Хач действително бяха чули проклетата джаджа. Без съмнение. Майк пристъпва внимателно към него, обръща се и вдига фотоапарата.

Светкавица! След която виждаме:

168 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛЮБИМОТО КРЕСЛО НА МАРТА.

Креслото е тъмно и окървавено; страховито като оръдие за мъчение. Чинията с курабийки все още си стои до креслото, както и оплесканата с кръв чашка.

169 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК.

Майк иска да направи още една снимка. Вдига фотоапарата, но ненадейно се спира. Взира се в:

170 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПРОСТРАНСТВОТО НАД ВРАТАТА МЕЖДУ
ВСЕКИДНЕВНАТА И КОРИДОРА.

Там има нещо — точно над свода. Някакъв надпис. Можем да го видим, обаче е прекалено тъмно, за да го прочетем.

171 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК.

Майк насочва фотоапарата нагоре, фокусира и...

Светкавица!

172 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПРОСТРАНСТВОТО НАД ВРАТАТА МЕЖДУ
ВСЕКИДНЕВНАТА И КОРИДОРА.

Това е послание, написано с кръвта на Марта Кларъндън:
ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.
Над надписа има следната рисунка:

Може да ни говори нещо, а може и да не ни говори.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ.

173 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК.

Майк е потресен. Шокиран. Въпреки това е твърдо решен да довърши работата си. Вдига отново фотоапарата, за да направи още една снимка на креслото.

Светкавица!

174 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КРЕСЛОТО НА МАРТА.

Този път върху подлакътниците има нещо. Бастунът на Линож. Омазаната с кръв вълча глава се зъби срещу ослепителната светлина на светкавицата. Ако не ни е бил ясен смисълът на рисунката на стената, вече нямаме никакви съмнения относно символиката му.

175 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК.

Фотоапаратът изпада от ръцете му. Ако не беше прокараният през врата му ремък, със сигурност щеше да тупне на пода. Реакцията на Майк е разбираема. Предишния път на креслото

нямаше бастун. Брутален порив на вятъра и прозорецът зад Майк се пръсва на парчета, които се разлетяват из дневната. Снегът нахлува в помещението, завихрен в шемета на призрочни въртопи. Завесите се гърчат като ръце на привидения.

Майк е вледенен от страх (както и ние, надявам се), но бързо идва на себе си. Опитва се да закрие прозореца със завесите. Те плющят и се мятат; Майк избутва една маса до прозореца, за да ги застопори. После се обръща към креслото на Марта... и неочаквано появилия се там бастун. Навежда се над креслото и вдига фотоапарата.

Светкавица! След която виждаме:

176 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВЪЛЧАТА ГЛАВА В ЕДЪР ПЛАН.

Тя се визира хищно в нас с хищната си муцуна и окървавени зъби, досущ като призрак вълк, озарен от мълниите на гръмотевична буря.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ.

177 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК.

За миг-два той остава на мястото си, докато се опитва да се вземе в ръце. Пъха в джоба си последната фотография, откъсва още малко от залепващата лента и маркира бастуна. На лентата пише: **ВЕЩЕСТВЕНО ДОКАЗАТЕЛСТВО и ПРЕДПОЛАГАЕМО ОРЪДИЕ НА УБИЙСТВОТО.**

178 ИНТ. ТРАПЕЗАРИЯТА НА МАРТА — МРАК.

Майк влиза вътре, маха декоративната украса от центъра на масата и издърпва бялата ленена покривка.

179 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КОРИДОРА — С МАЙК.

Майк излиза от трапезарията и се приближава до тъмните очертания на трупа на Марта. Изведнъж забелязва нещо на стената до вратата. Щом насочва натам лъча на прожектора, Майк вижда, че това е закачалка за ключове във формата на голям ключ. Майк приближава прожектора и бързо намира необходимия му набор от ключове, след което ги взема от закачалката.

180 ИНТ. КЛЮЧОВЕТЕ ВЪРХУ ДЛАНТА НА МАЙК — В БЛИЗЪК ПЛАН.

Върху етикетчето на единия с разкривения старчески почерк на Марта Кларъндън е изписано: ВХОДНА ВРАТА.

181 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КОРИДОРА — С МАЙК.

Той прибира ключовете в джоба си, след което оставя куфарчето на стълбите.

МАЙК: Съжалявам, госпожо Кларъндън.

Майк покрива трупа с покривката и вдига куфарчето си. После отваря входната врата — но не широко, а колкото да се провре — и излиза сред ревящата виелица. Вече е нощ.

182 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВЕРАНДАТА НА МАРТА, С МАЙК — НОЩ.

Той използва ключа на Марта, за да заключи входната врата. Проверява дали е заключено, след което се обръща и крачи през снега към служебния джип.

183 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА НЕЧИЙ ДОМ НА ГЛАВНАТА УЛИЦА — НОЩ.

Едва виждаме къщата през плътния саван на обилния снеговалеж.

184 ИНТ. КУХНЯТА НА СЕМЕЙСТВО КАРВЪР — С ДЖАК, АНДЖЕЛА И БЪСТЪР.

Това семейство не разполага с генератор. Кухнята им е осветена от две керосинови лампи, които хвърлят тъмни сенки във всички ъгли. Тримата вечерят — похапват студени сандвичи и пият газирена вода. Всеки път, когато вятърът нададе пронизителен вой и постройката проскърца, Анджела се озърта разтревожено. Съпругът ѝ Джак се занимава с улов на омари и не е толкова притеснен като нея. (Че защо да се притесняваш, когато си стъпил на твърда земя, по дяволите?) Дватамата с Бъстър си играят на самолетче. Ролята на самолетче се изпълнява от сандвич с телешки колбас, а отворената уста на Бъстър е хангарът. Джак приближава самолетчето до хангара (издавайки всички съответстващи звуци) и в последния момент го отдалечава. Бъстър се смее от сърце. Тати е толкова забавен!

Някъде отвън се чува оглушително изхрущяване, последвано от острия звук на разцепващо се дърво. Анджела сграбчва ръката на Джак.

АНДЖЕЛА: Какво беше това?

ДЖАК КАРВЪР: Дърво. Съдейки по звука, падна в задния двор на Робишо. Надявам се да не е ударило верандата им.

Джак подновява играта със сина си, но този път самолетчето успява да влезе в хангара си. Бъстър отхапва голямо късче и дъвче с наслада.

АНДЖЕЛА: Джак, трябва ли да ходиш в магазина?

ДЖАК: Аха.

БЪСТЪР: Тати ще пази онзи лошия! Да не вземе да избяга! Със самолееееет!

ДЖАК: Точно така, момчето ми.

Джак отново вкарва самолета в хангара на Бъстър и разрошва косата му, хвърляйки сериозен поглед на Анджеला.

ДЖАК: Това е положението, скъпа. Всички ще участват. Освен това съм с Кърк. Ще дежурим по двама. Няма страшно, щом си имаш партньор.

БЪСТЪР: И аз си имам партньор. Дон Бийлс. Той знае как да се прави на маймуна!

ДЖАК: Аха. Със сигурност го е научил от баща си.

Анджи се смее и закрива устата си с длан. Джак се усмихва. Бъстър започва да издава маймунски звуци и да се чеше. Типично поведение за петгодишен малчуган по време на вечеря. Родителите му го гледат с всеопрощаваща любов.

ДЖАК: Ако чуеш сирената, вземи Бъстър и тръгвайте. Всъщност няма смисъл да я чакаш. Ако положението стане критично, опаковай най-необходимото и тръгвайте. Вземете снегомобила.

АНДЖЕЛА: Сигурен ли си?

ДЖАК: Абсолютно. Колкото по-рано отидете, толкова подобри легла ще си изберете. Народът вече тръгна натам. Видях светлините. (Той вирва брадичка към прозореца.) Дали ще сте тук, или там, когато ми свърши дежурството... няма значение. Не се безпокойте, ще ви намеря.

Той ѝ се усмихва. Успокоена, тя също му се усмихва в отговор. В същия миг вятърът надава кошмарен писък. Усмивките изчезват от лицата им. Някъде в далечината ехти адският тътен на приборя.

ДЖАК: Като гледам накъде вървят нещата, в близките четирийсет и осем часа сутеренът на кметството ще бъде най-безопасното място на острова. Не ми се мисли що за щормова вълна ще ни връхлети довечера...

АНДЖЕЛА: Защо от всички възможни дни този човек трябваше да дойде тук точно днес?

БЪСТЪР: Мамо, а какво е направил този лош човек?

Ето пак — на децата нищо не им убягва. Анджела се навежда и го целува.

АНДЖЕЛА: Открадна луната и донесе вятъра. Искаш ли още един сандвич, момчето ми?

БЪСТЪР: Да! Тате, искам пак да си играем на самолетче!

185 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОСТРОЙКАТА С НАДПИС „ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ“ — МРАК.

Вълните се надигат по-високо откогато и да било.

186 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ФАРА — МРАК.

Кулата на фара се е превърнала в неясен силует сред хаоса от сняг. Светлинният сноп проблясва периодически, прорязвайки тъмнината, след което отново се възцарява мрак.

187 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КРЪСТОВИЩЕТО НА ГЛАВНАТА УЛИЦА И АТЛАНТИК СТРИЙТ — МРАК.

Вятърът изтръгва висящия светофар на кръстовището и той се понася като йо-йо във въздуха, преди да тупне в дълбоките преспи на заснежената улица.

188 ИНТ. КИЛИЯТА В ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ, С ЛИНОЖ — МРАК.

Зад решетките виждаме Линож — той си седи в същата поза както преди, а стръвното му лице сякаш е рамкирано от леко раздалечените му колене. Изглежда съсредоточен и погълнат от мислите си, а на устните му все още цари онази ехидна, загатната усмивка.

189 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ, КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ХАЧ И ПИТЪР.

Хач е отворил лаптопа си и на екрана му се вижда играта с кръстословици, от която е погълнат. Изобщо не забелязва, че Питър седи пред таблото за обяви и се взира в Линож с разширени, безизразни очи. Питър е хипнотизиран.

190 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Усмивката му става по-широка. Очите му потъмняват до черно и в тях отново припламват алени отблясъци.

191 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ХАЧ И ПИТЪР.

Без да откъсва очи от Линож, Питър се пресяга зад гърба си и сваля от таблото някакво старо обявление на Министерството на рибарството. Обръща го от другата страна. В нагръдния му джоб има химикалка. Щраква я и започва да пише по чистата страна на листа. Нито веднъж не поглежда надолу; погледът му е прикован в Линож.

ХАЧ (без да се откъсва от монитора на лаптопа си): *Кажи, Пит — знаеш ли какво е „тиролски масив“? Четири букви.*

192 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Линож се усмихва и устните му се движат беззвучно.

193 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ХАЧ И ПИТЪР.

ПИТЪР: Алпи.

ХАЧ: Разбира се. (Трака по клавиатурата.) Тази игра е голяма работа. Ако искаш, по-късно ще ти дам да я пробваш.

ПИТЪР: Може.

Гласът му звучи съвсем нормално, но очите му са вперени в Линож. Химикалката му не спира нито за миг; дори не забавя забързаното си темпо.

194 ИНТ. ОБРАТНАТА СТРАНА НА ОБЯВЛЕНИЕТО ОТ МИНИСТЕРСТВОТО НА РИБАРСТВОТО.

С големи и разкривени печатни букви там пише: **ДАЙТЕ МИ ДАЙТЕ МИ ДАЙТЕ МИ ДАЙТЕ МИ ТОВА КОЕТО ИСКАМ ТОВА КОЕТО ИСКАМ ТОВА КОЕТО ИСКАМ ТОВА КОЕТО ИСКАМ.** А около тези думи, досущ като странни кодирани символи от монашески ръкопис, се забелязват множество изображения, наподобяващи рисунката, която видяхме на стената над вратата в дома на Марта. Изображения на бастуни.

195 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Черните му хищнически очи са изпълнени с алени отблясъци. Виждаме върховете на неестествено дългите му и остри зъби.

196 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГОРИСТИЯ, ВДАДЕН НАВЪТРЕ В ОКЕАНА НОС — НОЩ.

Вятърът надава демоничните си вопли. Дърветата се огъват под съкрушителния устрем на виелицата, а клонките им пукат и трецят.

197 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ ОТ ПТИЧИ ПОГЛЕД — НОЩ.

Всички сгради са покрити със сняг; главната улица и Атлантик Стрийт са целите в огромни преспи. Само тук-там блещукат светлинки. Пред нас е град, тотално изолиран от останалия свят. Този кадър задържа в продължение на секунда-две, след което...

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ.

СЕДМО ДЕЙСТВИЕ

198 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Джак Карвър се оказва съвсем прав — островните жители, които нямат достатъчно дърва за огрев, както и тези, които живеят в застрашената от приливни вълни зона, вече се запътват към кметството. Едни с мощни високопроходими автомобили, други със снегомобили, а трети — на ски или снегоходки. И дори пронизителният вой на вятъра не може да заглуши рева на градската сирена.

По тротоара, приближавайки се към камерата, бавно вървят Джонас Станхоуп и съпругата му Джоана. Не са младежи, но изглеждат в добра, даже спортна форма — като актьори в реклама на протеинови шейкове. И двамата са на снегоходки и дърпат въжета, за които е завързано кресло, закрепено върху детска шейна. В креслото, увита в дебели дрехи и нахлупила мъхеста шапка с огромни размери, седи Кора Станхоуп — майката на Джонас. Тя е на около осемдесет и изглежда не по-малко царствено от кралица Виктория на трона си.

ДЖОНАС: Как се чувстваш, мамо?

КОРА: Като майска роза напролет.

ДЖОНАС: Ами ти, Джо?

ДЖОАНА (с малко мрачен тон): Не се тревожи, ще се справя.

Те свиват по паркинга пред кметството. Самият паркинг бързо се запълва от най-различни превозни средства, способни да се движат в такива условия. Пред самото здание стърчат чифтове ски и снегоходки, забити в дълбоките преспи. Самата сграда е осветена —

благодарение на големия генератор — като презокеански лайнер сред разпенени вълни и излъчва примамлив комфорт и сигурност в тази тревожна нощ. Навярно по същия начин е изглеждал и „Титаник“, преди да връхлети върху смъртоносния айсберг.

Хората пристъпват към скованите от снега и леда стълби; гласовете им са развълнувани и уплашени. Вече сме се срещнали с голям брой персонажи и виждаме много познати физиономии, които сме запомнили от стълпотворенията в супермаркета и улицата пред къщата на Марта.

Ето — от един джип с двойно предаване излизат Джил и Анди Робишо. Джил разкопчава ремъците на детското столче и вдига своя петгодишен син Хари (видели сме и него — сред малчуганите в детската градина на Моли), а междувременно Анди се приближава към семейство Станхоуп.

АНДИ: Как сте, Станхоуп? Каква нощ, а?

ДЖОНАС: Не думай. Добре сме, Анди.

Съпругата му Джоана едва ли би отговорила така. Тя е запъхтяна и използва неочакваната почивка, за да се наведе и да подпре ръце върху коленете си, докато дишането ѝ се нормализира.

АНДИ: Имаш ли нужда от помощ, Джоана?

КОРА (или *Нейно императорско величество*): Нищо ѝ няма, господин Робишо. Просто има нужда от малко свеж въздух. Нали, Джоана?

Джоана дарява свекърва си с такава усмивка, която сякаш казва: „Благодаря ти! Да знаеш с какво удоволствие бих натикала някой паркометър в мършавия ти задник!“. Нищо от това не убягва на Анди.

АНДИ: Ще ни помогнеш ли за бебето, Джо? Междувременно аз ще те отменя тук.

ДЖОАНА (с дълбока благодарност): С удоволствие.

Анди заема мястото ѝ в импровизирания впряг, а Джоана отива при Джил. Кора хвърля изпепеляващ поглед на снаха си, който сякаш крещи: „Дезертър!“.

От един грамаден шевролет събърбан на доста години излизат Дейви Хоупуел, родителите му и госпожа Кингсбъри.

ДЖОНАС: Е, Анди, готов ли си?

АНДИ (възторжено, бог да го поживи): Дий!

И двамата мъже започват да теглят подвижния трон на старата дама към кметството. Кора е вирнала царствено тънкия си, типичен за жителите на Нова Англия нос. Джил и Джоана пристъпват подире им и си бърбят оживено. Хари, който е опакован в цяла камара зимни дрехи, щъка до майка си, държейки я за ръка.

199 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПРИЕМНАТА В КМЕТСТВОТО НА ЛИТЪЛ ТОЛ.

Урсула, Тес Марчънт и Тавия Годсоу регистрират пристигащите, като ги молят да записват всички членове на семействата им, които ще нокуват в сутерена на кметството. Зад гърба им се виждат четирима мъже, които си придават важен вид, но не изглежда да вършат нещо кой знае какво. Това са кметът Роби Бийлс и тримата градски съветници: Джордж Кърби, Бърт Соумс и Хенри Брайт. Хенри е съпругът на Карла Брайт и в момента държи на ръце сина им Франк, когото видяхме в детската градина на Моли. Франк изглежда дълбоко заспал.

Отново забелязваме познати лица; на острова не живеят много хора. Всички деца, които виждаме, са още малки и не са тръгнали на

училище, а по-големите ги няма, защото са останали от другата страна на пролива.

УРСУЛА: Моля всички да се регистрират. Искаме да знаем кой е тук, така че се запишете, преди да слезете долу!

Тя хвърля неодобрителен поглед към четиримата мъже, които продължават да стоят без работа и да си бъррят.

200 ИНТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ РОБИ И ГРАДСКИТЕ СЪВЕТНИЦИ.

БЪРТ СОУМС: А той какво каза?

РОБИ: Какво да каже? Всички на север от Каско Бей знаят, че Питър Годсоу продава по четири кила марихуана на всеки килограм омари...

Той поглежда към Урсула и Тавия, която отива до склада за още възглавници — работа, до която Роби би паднал само ако му опрат пистолет в главата.

РОБИ: Не че го обвинявам — все пак човекът има да издържа пълна с жени къща...

Бърт Соумс се кикоти. Джордж Кърби и Хенри Брайт си разменят неловки погледи. Не им допада злобничкият тон на сплетните.

ДЖОРДЖ КЪРБИ: Въпросът е откъде тоя тип е разбрал за това?

Роби забелва очи, сякаш иска да каже: „Как може да си такъв идиот?“.

РОБИ: Сигурно въртят общ бизнес... Защо някой би убил беззащитна стара женица като Марта Кларъндън, освен ако не е друсан до козирката? Обясни ми, съдия Кърби!

ХЕНРИ БРАЙТ: Това не обяснява откъде знае, че Кат Уидърс е ходила в Дери, за да направи аборт...

ЖЕНСКИ ГЛАС: Урсула! Има ли още одеяла?

УРСУЛА: Ей, Роби Бийлс и Хенри Брайт! Момчета, искате ли да слезете долу и да донесете още одеяла от задния склад? Или още не сте свършили с бистренето на политиката?

Роби и Хенри се запътват към стълбището. На лицето на Роби е изписана презрителна усмивка, а Хенри изглежда засрамен, че сам не се е досетил да предложи помощта си.

РОБИ: Какво ти има, Урсула? Да не си в цикъл?

Тя също му хвърля презрителен поглед и отмята косата от лицето си.

ТЕС: Роби, не мислиш ли, че е време да пуснем сирената и да привикаме всички вътре?

РОБИ: Както гледам, повечето вече са дошли сами. Що се отнася до останалите, те си знаят най-добре... Според мен цялата тази работа със сирената е пълна глупост. Мислиш ли, че нашите баби и дядовци са се събирали в подземиято на кметството при всяка буря — като неандерталци, наплашени от малко гръмотевици?

УРСУЛА: Не — събирали са се в Методистката църква. Имам една стара фотография, мога да ти я покажа, ако искаш — от бурята от 1927-а. И твой дядо го има на снимката. Разбърква котела със супата. Хубаво е да видиш, че в рода ти е имало поне един човек, който не е клинчил от общите задължения...

Роби е готов да ѝ се нахвърли, но Хенри Брайт го възпира.

ХЕНРИ БРАЙТ: Хайде, Роби.

Хенри, който все още носи на ръце спящия си син, слиза по стълбите. Джордж Кърби върви подире му. Той е с двадесетина години по-стар от кмета и щом няма нищо против да се занимава с разнасяне на одеяла, и Роби може да се прежали. Или поне да си направи вид, че помага.

Урсула, Тавия и Тес се гледат една друга и забелват театрално очи. Междувременно хората продължават да прииждат — постоянно, било по двама, било по трима, докато ревът на бурята ехти навън.

УРСУЛА: Хора, записвайте се, преди да слезете долу! Място има за всички, но трябва да знаем кой е тук и кой — не!

Виждаме и Моли Андерсън — как държи Ралфи за ръка и изтръсква снега от косата си.

МОЛИ: Урсула, виждала ли си Майк?

УРСУЛА: Не, но можем да го чуем по радиото, ако се обади. (Тя посочва радиостанцията.) Поне да има някаква полза от тая джаджа. Хайде, оставете си палтата и слизайте долу.

МОЛИ: Иначе как върви?

УРСУЛА: Ами забавляваме се. Здравсти, Ралфи!

РАЛФИ: Здравсти!

Моли прикляква и започва да разопакова Ралфи от катове топли дрехи. Покрай тях виждаме и още хора, които търсят подслон в кметството. Навън снегът и вятърът продължават да безчинстват.

201 ЕКСТ. СГРАДАТА НА МЕСТНАТА ДОБРОВОЛЧЕСКА ПОЖАРНА КОМАНДА — НОЩ.

Пожарната кола, която видяхме да мият сутринта пред сградата, отдавна я няма. Вратата се отваря и на прага ѝ се показва Фърд Андрюс, който тъкмо пристяга качулката си. Погледът му е насочен към...

202 ЕКСТ. „ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ“ — НОЩ.

Приливът е достигнал своя връх. Материкът изобщо не се вижда зад сиво-черната завеса. Из пролива вилнеят такива огромни вълни, каквито можеш да зърнеш само в кошмарен сън. Те се стоварват върху пристана — ритмично и неумолимо — покривайки с пяна и пръски продълговатата постройка на „Годсоу“.

203 ИНТ. „ГОДСОУ РИБА И ОМАРИ“ — НОЩ.

Намираме се в просторно продълговато помещение, пълно с кошове за улов на омари и всякакви риболовни принадлежности и оборудване. На едната стена са закачени множество дъждобрани, непромокаеми шлифери и високи гумени ботуши. Ревът на бурята е приглушен, но пак ехти застрашително отвъд стените. Прозорците са покрити с пяна и пръски.

Камерата се движи по коридора между кошовете и минава покрай продълговат контейнер, пълен с живи омари. После завива и виждаме как няколко плъха се разбягват във всички посоки. В прашния проход между контейнера и стената се издига някакъв обемист предмет, покрит с одеяла.

Вятърът вие. Постройката проскързва. Изведнъж прозорецът се пръсва на парчета под напора на поредната вълна и навред хвърчат стъкла. През зейналия отвор нахлуват вода и сняг. Вятърът отмята одеялото от единия край на покрития обект и пред погледа ни се разкриват множество бали с марихуана, опаковани в полиетилен.

Закачените на тавана кошове се клатят и потракват. Още един прозорец се пръсва със звън.

204 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН.

Единствено няколко лампи продължават да светят. Чуваме — макар и едва-едва — приглушеното бръмчене на генератора. На паркинга са останали само два автомобила — малката кола на Моли и един покрит със сняг пикап с надпис ГОДСОУ-РИБА И ОМАРИ.

205 ИНТ. КРЪСТОСЛОВИЦАТА НА ЕКРАНА НА ЛАПТОПА В БЛИЗЪК ПЛАН.

Кръстословицата почти е решена. Хач добавя още една дума.

206 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — НОЩ.

Хач се протяга и се надига от стола. В килията Линож продължава да си седи в същата поза, опрял гръб в стената и отпуснал глава между раздалечените си колене.

ХАЧ: *Трябва да отскоча до тоалетната. Искаш ли да ти взема нещо за пиене, Пит? Кафе или безалкохолно?*

Питър не отговаря. В скута му продължава да лежи същият лист хартия, който е свалил от таблото, но в момента е обърнат с текста на обявата нагоре. Очите му са разширени, погледът му е празен и безизразен.

ХАЧ: *Питър? Ало, Земята вика Питър.*

Хач маха с ръка пред лицето на Питър. Той примигва и съзнанието му — или някакво подобие на съзнание — се връща в очите му. Той вдига поглед към Хач.

ПИТЪР: *Какво?*

ХАЧ: Попитах те дали искаш безалкохолно или кафе.

ПИТЪР: Не, мерси.

ХАЧ (*обръща се към вратата, но се спира*): Добре ли си?

ПИТЪР (*след кратка пауза*): Аха. Днес беше такава лудница покрай проклетата буря, че сигурно съм заспал с отворени очи... Извинявай.

ХАЧ: Няма нищо. Само гледай да издържиш още малко. Джак Карвър и Кърк Фрийман трябва да дойдат след двайсетина минути.

Хач грабва едно списание, за да има какво да чете в тоалетната, и излиза.

207 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Очите му потъмняват. Той се взира в Питър и устните му се мърдат беззвучно.

208 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПИТЪР В БЛИЗЪК ПЛАН.

Очите на Питър отново са изпразнени от съдържание. Изведнъж на лицето му се появява сянката на бастуна на Линож. Питър поглежда нагоре към...

209 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЕДНА ОТ ТАВАНСКИТЕ ГРЕДИ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ПИТЪР.

Бастунът виси от гредата. Окървавената вълча глава се озъбва.

210 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — НОЩ.

Питър се изправя и прекосява бавно помещението. Все още стиска в ръката си листа, на който бе писал. Застава точно под бастунчето. Линож седи на нара и го наблюдава, застинал като статуя; единствените признаци на живот се наблюдават в злоежите му очи. Питър се спира до един вграден в стената шкаф и го отваря. Там има най-различни инструменти и принадлежности. Той взема намотаното на кълбо въже.

211 ЕКСТ. „ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ“ — НОЩ.

На брега, точно където се намира складът на Годсоу, се стоварва гигантска вълна. Трясъкът на цепещо се дърво се чува въпреки страшния грохот на бурята.

212 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ФЪРД АНДРЮС ПРЕД ВРАТАТА НА СГРАДАТА НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА.

ФЪРД АНДРЮС: О... мили... боже! (Повишава глас.) Лойд! Лойд, трябва да видиш това!

213 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГАРАЖА НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА, С ЛОЙД УИШМАН — НОЩ.

В гаража са паркирани две ябълковозелени пожарни коли. Прозорецът на едната е свален наполовина и оттам се подава окървавената вълча глава на бастуна на Линож. До пожарната кола се вижда Лойд — лицето му е също тъй безизразно като това на Питър Годсоу. В едната си ръка държи кутия с червена боя, а в другата — четка. Погълнат е от това, което върши, и го върши с отдадеността на един Мане или Ван Гог.

ФЪРД АНДРЮС (глас зад кадър): Лойд! Вълните ще отнесат дока на Годсоу! Ще отнесат целия пристан!

Лойд Уишман не му обръща внимание. Цялото му внимание е погълнато от четката.

214 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Бастунът вече не виси от гредата — на мястото, където допреди малко се е намирал, сега виси въже. На заден план се вижда Линож — седи на нара с хищно изражение, а очите му преливат в черно и алено.

215 ЕКСТ. „ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ“ — НОЩ.

Още една гигантска вълна връхлита градския пристан, като откъсва от него голямо парче и завлича малката лодка, която някой нехайно е завързал там. Следващата вълна си отхапва голям къс от самия склад.

216 ИНТ. „ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ“ — НОЩ.

Камерата надзърта през зейналата в единия край на постройката огромна дупка, през която се виждат ампутираният пристан и беснеещите вълни на прилива. Една от тях се стоварва върху камерата, като наводнява кейовете и залива вътрешността на склада. Из помещението се понасят кошове за улов на омари. Големият контейнер се преобръща и освобождава десетки омари — ненадейна и неочаквана отмяна на смъртната им присъда. Когато голямата вълна отстъпва, понася със себе си и балите с марихуана от другия край на помещението.

217 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СГРАДАТА НА МЕСТНАТА ПОЖАРНА КОМАНДА — С
ФЪРД АНДРЮС.

ФЪРД АНДРЮС (реве с пълно гърло): Най-добре зарежи всичко, Лойд, и ела да видиш нещо, което няма да забравиш! Склада на Годсоу вече го няма, представяш ли си?

Разсъдъка на Лойд също го няма. Докато привършва работата си, камерата се отмества и ни показва какво е написал с големи печатни букви върху ябълковозелената пожарна кола. Над златистия надпис ДОБРОВОЛЧЕСКА ПОЖАРНА КОМАНДА — ЛИТЪЛ ТОЛ се чете следното послание:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.

ФЪРД АНДРЮС (глас зад кадър): Излизай, Лойд, да те вземат дяволите! Проклетите вълни ще отнесат целия пристан!

Лойд продължава да не му обръща внимание. Той оставя кутията с боя върху стъпенката на пожарната кола и внимателно поставя четката отгоре ѝ. Междувременно виждаме, че бастуна, който се подаваше през единия прозорец, вече го няма... ако изобщо е бил там. Може би е присъствал само във въображението на Лойд Уишман.

Лойд отваря страничния люк, зад който има вградено отделение с инструменти, и изважда оттам пожарникарската брадва.

Питър Годсоу се е качил върху стола, на който допреди малко е седял. Очите му са стъклени и пусти. Краят на въжето, което е провесил през гредата, е завързан на примка, а самата примка е нахлузена на шията му. На гърдите си е закачил „домашната си

работа“ — листа, запълнен от горе до долу с думите *ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ*, сред които се забелязват множество нарисувани бастуни. Най-отгоре, с огромни букви (досуц като заглавие) е изписано следното:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.

220 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Устните му беззвучно се движат. Сякаш изричат неведомо заклинание. Очите му приличат на огромни черни дупки, бълващи алени пламъци.

221 ИНТ. СГРАДАТА НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА — НОЩ.

Лойд държи брадвата, чието острие е насочено точно към лицето му. Хванал е ръкохватката не в края, а под самото острие — по принцип брадва се държи така, когато искаш да си нацепиш подпалки за камината... или да си разцепиш лицето на две.

222 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Устните му започват да се движат по-бързо. Зловещите му очи сякаш са се уголемили. Ръцете му са свити в юмруци пред лицето му.

223 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СГРАДАТА НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА — С ФЪРД АНДРЮС.

Фърд Андрюс стои пред пожарната с изкривено от страх лице и виснала челюст.

ФЪРД АНДРЮС: Да ме вземат мътните!

224 ЕКСТ. ГРАДСКИЯТ ПРИСТАН И ОСТАНКИТЕ ОТ СКЛАДА НА ГОДСОУ.

Към брега, през плътната завеса от сняг се носи чудовищна вълна — почти цунами.

225 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ И КРАКАТА НА ПИТ.

Той рязко изритва стола и краката му увисват, ритайки, във въздуха.

226 ЕКСТ. НАБЛИЖАВАЩАТА ВЪЛНА — НОЩ.

Пред нея и пристанът, и сградата на Годсоу изглеждат миниатюрни.

227 ИНТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — С ХАЧ.

Той си налива кафе и рязко се обръща към вратата на полицейския кабинет, сепнат от изтракването на прекатурен стол.

ХАЧ: Питър?

228 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА БРАДВАТА В БЛИЗЪК ПЛАН.

Тя описва светкавична дъга и излиза от кадър. В същия миг чуваме отворителен звук — сякаш някой е стоварил с всичка сила дланта си върху гъста кал.

229 ИНТ. „ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ“ — НОЩ.

Камерата снима откъм склада и ни показва пролива... но изведнъж гледката е закрита от стремително приближаващата се гигантска вълна. Не се вижда нищо друго освен клокочеца и пенеща се сива маса. Вълната се разбива в постройката и камерата се озовава под водата. Пред обектива се мяркат изпотрошени кошове за омари, бали с марихуана и един омар с все още завързани щипки^[1] на фона на безброй мехурчета.

230 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГРАДСКИЯ ПРИСТАН — НОЩ.

Всичко, което е останало от пристана, е или потопено, или напълно разрушено. Когато се отдръпва обратно в океана, вълната отнася със себе си цяла върволица от лодки, такелаж, кнехтове, гумени уплътнения и прочее. Даже ни се струва, че зърваме табелата (или част от нея) с надпис ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ, преди да се изгуби завинаги в мътния въртоп.

231 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КМЕТСТВОТО — С УРСУЛА, ТАВИЯ, ТЕС И ДРУГИ ХОРА.

В кметството изведнъж се възцарява тишина. Сега, след като всички са притихнали, прашенето и съскането на радиостанцията ехтят с изненадваща сила. Хората се обръщат към вратата.

РАЛФИ: Мамо, какво има?

МОЛИ: Нищо, слънчице.

ДЖОНАС: Какво, по дяволите, беше това?

КОРА: Градският пристан потъна.

Роби се качва по стълбите, съпроводен от Джордж Кърби, Хенри Брайт и Бърт Соумс. От арогантността и високомерието на кмета не е останал и помен.

РОБИ: Урсула, пускай сирената.

232 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СГРАДАТА НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА, С ФЪРД АНДРЮС — НОЩ.

Фърд Андрюс е потресен и изплашен като човек, който току-що е зърнал Сатаната да се взира в него иззад някое дърво. Той рязко се обръща и хуква към вратата на пожарната.

233 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ И ВРАТАТА.

Хач влиза в кабинета с картонена чашка в ръка.

ХАЧ: Пит? Добре ли си? Чух...

Лицето му се изкривява от внезапен ужас. Погледът му се стрелва нагоре — към лицето на човека, който се е обесил на гредата. Картонената чашка пада от ръцете му и кафето се разплисква върху пода и обувките му.

234 ИНТ. ГАРАЖЪТ НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА — С ФЪРД АНДРЮС.

ФЪРД АНДРЮС: Лойд! Къде си, Лойд, дяволите да те отнесат дано! Заспа ли там, или...

Той заобикаля пожарните коли и се спира. В кадъра стърчат чифт ботуши.

ФЪРД АНДРЮС: Лойд? Лойд?

Бавно, с огромна неохота Фърд продължава напред, за да види трупа на своя колега. В продължение на секунда-две той стои неподвижно като статуя; потресен е до такава степен, че не може да каже нищо. После изведнъж започва да крещи като жена.

235 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ХАЧ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Лицето му е застинало в гримаса на върховен ужас.

236 ИНТ. ПОЖАРНАТА КОЛА.

Отстрани на пожарната кола пише с огромни кървавочервени букви:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА

237 ИНТ. ЛИСТЪТ НА ГЪРДИТЕ НА ПИТЪР ГОДСОУ:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.

Плюс множество злоеци рисунки на танцуващи бастунчета.

238 ИНТ. ЕКРАНЪТ НА ЛАПТОПА НА ХАЧ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Всички написани от него думи в кръстословицата са изчезнали. По цялата кръстословица — по вертикала и хоризонтала — са изписани думите: ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА. А в центъра на всяко черно квадратче се вижда миниатюрна рисунка на бастунче.

239 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В ЕКСТРЕМНО БЛИЗЪК ПЛАН.

Той се усмихва. Виждат се острите върхове на зъбите му.

ТОЗИ КАДЪР БАВНО СЕ ТРАНСФОРМИРА В:

240 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЦЕНТЪРА НА ГРАДЧЕТО ОТ ПТИЧИ ПОГЛЕД.

Почти навсякъде е тъмно, с изключение на кметството. Проехтява сигналът за извънредна ситуация — два къси и един дълъг. Всички в укритието.

Образът на Линож се задържа за момент, насложен върху заснежения град, навявайки мисълта, че за жителите на остров Литъл Тол няма укритие... Нито тази нощ, нито когато и да било. Лицето на Линож обаче постепенно започва да избледнява... и екранът потъмнява.

КРАЙ НА ПЪРВА ЧАСТ.

[\[1\]](#) Обикновено омарите се съхраняват и транспортират със завързани щипки, за да не се нараняват взаимно. — Б.пр. [↑](#)

ВТОРА ЧАСТ

БУРЯТА НА ВЕКА

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

(Започваме с монтаж от сцени от Първа част, който завършва с образа на стръвното лице на Линож, насложено върху кръстовището в центъра на града.)

1 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЦЕНТЪРА НА ГРАДА — НОЩ.

Бурята е в апогея на яростта си — снегът вали тъй бясно, че сградите приличат на привидения. Пред витрините на магазините по главната улица се издигат огромни преспи.

Когато лицето на Линож започва да избледнява, долавяме тих ЗВУК, който постепенно се усилва и накрая достига своя максимум. Това е сигналът за извънредна ситуация — два къси и един дълъг, повтарящи се отново и отново.

По главната улица се точи върволица от светлинки и се чува шум на двигатели — народът се стича към кметството.

2 ЕКСТ. ТРОТОАРЪТ НА ГЛАВНАТА УЛИЦА, С ФЪРД АНДРЮС — НОЩ.

Той си пробива трескаво път през снега, като залита, подхлъзва се, пада и отново се надига. Дори не се опитва да заобикаля преспите, а упорито крачи директно през тях. Приближава се до групичка от пет-шест души, които се придвижват на ски към кметството. Един от тях е Бил Туми.

БИЛ ТУМИ: Ей, Фърд, къде има пожар?

Заради тази реплика и естеството на работата на Фърд (на гърба на парката му има голяма емблема с надпис ДОБРОВОЛЧЕСКА ПОЖАРНА КОМАНДА — ЛИТЪЛ ТОЛ) приятелите на Бил едва не падат от смях. Да ви кажа право, не се изисква много да разсмееш островитяните, а и тези момчета определено имат нужда да се разтоварят малко в нощ като тази.

Фърд изобищо не ги забелязва. Запъхтян и зачервен, той продължава да си пробива път през снега, устремен към кметството.

3 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — НОЩ.

Макар и със спуснати жалузи против буря, магазинът не изглежда никак защитен. Верандата е затрупана под снега, а капациите на прозорците тракат като кастанети. Пикапът на Питър Годсоу и малката кола на Моли приличат на заснежени хълмчета; така или иначе, поне Питър никога вече няма да кара своя автомобил.

4 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — НОЩ.

Камерата ни показва Хач на същото място, където го оставихме в края на Първата част — да се взира като хипнотизиран във висящите крака на Питър Годсоу. На земята се вижда прекатуреният стол, на който Питър се покачи, за да надене примката на врата си.

5 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИСТА НА ГЪРДИТЕ НА ПИТЪР В БЛИЗЪК ПЛАН.

Целият лист е изпъстрен с думите: **ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ**, повторени отново и отново сред множество рисунки на танцуващи бастунчета. А най-отгоре е изписано — с такива огромни печатни букви, че сякаш крещят — следното:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВА НА МИРА.

Хач отмества поглед от висящите крака на Питър и се обръща към Линож, който си седи в килията във все същата неизменна поза. Ехидно усмихнатото му лице ни наблюдава от рамката на раздалечените му колене. Очите на Линож отново изглеждат нормални, обаче въпреки това излъчват нещо кръвожадно, хищническо. Да, той е заключен зад решетките, но колко смешна изглежда тази килия с дървения си под и самоделно заварените метални пръти! Хач бавно започва да осъзнава, че не арестантът, а той всъщност е в беда, защото е затворен в кабинета заедно с този тигър в човешки облик. И не само той — целият град всъщност е в беда.

Загледан в Линож и осенен от всички тези мисли, Хач неусетно започва да губи самообладание.

ХАЧ: Какво си ме зяпнал? (Никакъв отговор от Линож.) Ти ли го накара да го направи? Ти ли го накара да напише тези неща и да се обеси? Ти ли беше?

Линож не казва нищо. Само си седи и се взира в Хач. На Хач вече му идва в повече. Той се обръща към вратата. Отначало се опитва да върви спокойно, но явно не може да се сдържи и изведнъж се хвърля към изхода. Сграбчва дръжката, завърта я, отваря вратата... и ненадейно се сблъсква с някаква фигура, застанала до щанда за месо. Тя го хваща и Хач започва да крещи.

В едната си ръка Пипа държи магарешка опашка (навита на руло кърпичка със затъкната в нея игла) и бавно се приближава към закачения на стената лист хартия. Там Моли Андерсън е нарисувала усмихнато магаренце. Около Пипа са се събрали всички малчугани от детската градина на Моли (всъщност всички без един, защото Франк

Брайт спи на едно легло наблизо). Децата следят всяко движение на Пипа и ентусиазирано викат ТОПЛО! или СТУДЕНО! при опитите ѝ да забодне опашката на правилното място. Тук са Ралфи, Дон Бийлс, Хари Робишо, Хайди Сейнт-Пиер, Бъстър Карвър и Сали Годсоу, която вече е осиротяла, но още не го знае.

На заден план виждаме Кат Уидърс, Мелинда Хачър и Линда Сейнт-Пиер, които оправят леглата. Недалече от тях, с няколко ката одеяла на ръце, стоят Джордж Кърби, Хенри Брайт и Роби Бийлс. Кметът не изглежда никак доволен от тази си роля.

Карла Брайт отива при Моли, която отговаря за децата.

КАРЛА: Вечерни занятия, а?

МОЛИ: По-скоро развлечения. Но веднага щом заспят, мисля да...

Пипа най-накрая успява да постави опашката някъде около задните части на магарето.

МОЛИ (продължава): ... мисля да докопам най-близкия алкохол и да го пресуша до дъно.

КАРЛА: Аз ще ти наляя.

ДОН БИЙЛС: Искам да съм следващият!

МОЛИ (обръща се към Карла): Договорихме се.

Тя маха превръзката от очите на Пипа и я слага на Дон.

8 ИНТ. ГОРНИЯТ ЕТАЖ НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Фърд Андрюс нахълтва през вратата — целият е покрит със сняг, а в очите му блести див пламък.

ФЪРД (крещи с цяло гърло): Лойд Уишман е мъртъв!

Изведнъж всички замлъкват и всичко спира. Четирийсет-петдесет лица се обръщат към Фърд. В средата на групата стои Урсула Годсоу с нейната папка.

9 ИНТ. СУТЕРЕНЪТ НА КМЕТСТВОТО.

Децата все още се забавляват, надавайки виковете ТОПЛО! или СТУДЕНО!, докато Дон Бийлс се мъчи да уцели точното местоположение на опашката, но всички възрастни са вдигнали глави към горния етаж, където е проехтял крясъкът на Фърд. Роби Бийлс захвърля купчината одеяла, която държи, и се втурва нагоре по стълбите.

10 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — НОЩ.

Изплашен, Хач трескаво се брани от неведомия силует, докато не чува...

МАЙК: Успокой се, Хач! Стига! Престани!

Хач най-сетне осъзнава, че пред него всъщност стои Майк, и ужасът му се заменя от облекчение. Той прегръща силно Майк и само дете не обсипва лицето му с целувки.

МАЙК: Какво, по дяволите...

В този миг Майк поглежда над раменете на Хач и изтръпва. На лицето му се изписват недоумение и потрес. Той отстранява внимателно Хач и бавно се приближава до висящото тяло. Известно време го гледа безмълвно... след което отмества очи към Линож. Линож му се усмихва.

11 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ФОАЙЕТО НА КМЕТСТВОТО, С ФЪРД — НОЩ.

ФЪРД: Лойд Уишман се е самоубил! Разполовил си е лицето с брадва. Господи, какъв ужас! Навсякъде има кръв!

Роби се качва по стълбите. Жена му Сандра (дребничка и невзрачна) се опитва да го хване за рамото — навярно в търсене на подкрепа. Той обаче отмята ръката ѝ, без дори да я погледне (както обикновено се държи с нея), и се втурва при Фърд.

ФЪРД: Никога през живота си не съм виждал нещо такова! Разплескал си е мозъка! И е надраскал някакви неразбираеми работи върху една от новите коли...

РОБИ (*сграбчва го и го разтърсва*): Я се стегни, Фърд! Вземи се в ръце!

Фърд спира да бръщолеви и внезапно се умълчава. В кметството се възцарява такава тишина, че муха да бръмне, ще се чуе. Отвън, естествено, бурята не спира да вилнее. Очите на Фърд се пълнят със сълзи.

ФЪРД: Роби, защо Лойд би разсякъл главата си на две? Нали щеше да се жени през пролетта?

12 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — НОЩ.

ХАЧ: Отидох за малко до тоалетната и да си взема кафе... Нищо му нямаше, изглеждаше си съвсем нормален... Онзи обаче не спираше да го гледа... както змия гледа птичка... И той... той...

Майк се вглежда изпитателно в Линож. Линож не отмества поглед.

МАЙК: Какво му направи?

Никакъв отговор. Майк отново се обръща към Хач.

МАЙК: Помогни ми да го свалим долу.

ХАЧ: Майк... Не знам дали ще мога да го направя.

МАЙК: Ще можеш.

Хач му хвърля умоляващ поглед.

ЛИНОЖ (с меден глас): Пуснете ме и аз ще ти помогна, Майкъл Андерсън.

Майк поглежда първо към него, после към Хач, който е пребледнял и плувнал в пот. Накрая Хач си поема дълбоко въздух и кимва.

ХАЧ: Окей...

13 ЕКСТ. ЗАД МАГАЗИНА — НОЩ.

Към товарната рампа зад супермаркета се приближава малък снегомобил, от който слизат двама души с дебела зимна екипировка. Носят пушки през рамо. Това са Кърк Фрийман и Джаск Карвър, които идват да застъпят следващата смяна. Качват се по стъпалата.

14 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Майк и Хач тъкмо са покрили трупа на Питър с одеяло, под което стърчат рибарските му ботуши, когато се чува блъскане по вратата. Хач ахва и се хвърля към бюрото, където — до предсмъртното послание на самоубиеца — лежи револверът. Майк обаче го сграбчва за ръката.

МАЙК: Успокой се, Хач.

После отива до вратата и я отваря. Кърк и Джак влизат вътре; заедно с тях в помещението нахлуват куп снежинки и леден вятър. Новодошлите изтръскват обувките и дрехите си от снега.

КЪРК ФРИЙМАН: Ето ни, точно навреме, с буря или без буря...
(Изведнъж забелязва покрития с одеяло труп.) Майк, кой е това?

ДЖАК КАРВЪР (внезапно му прилява): Питър Годсоу. Това са неговите ботуши.

Джак се обръща към Линож. Кърк проследява погледа му. Още не са вникнали в ситуацията, но инстинктивно разбират, че това не се е случило без намесата на Линож. Усещат силата му.

Радиостанцията в ъгъла ненадейно напомня за себе си с противно изпращяване.

УРСУЛА (глас зад кадър): ... айк... обади се, Майк Ан... имаме про... кметството... Лойд Уиш... спеш... случай...

Майк и Хач се споглеждат тревожно. Какво ли още се е случило? Майк се втурва към радиостанцията и вдига микрофона.

МАЙК: Урсула, повтори! Повтори, моля те, и говори бавно! Антената на покрива замина и едва те чувам. Какъв спешен случай?

Пръстът му пуска бутона. Напрегната пауза. Хач се пресяга и увеличава силата на звука. Пращенето се усилва, последвано от думите на Урсула.

УРСУЛА (глас зад кадър): ... ойд... шман... Фърд каза... Роби Бийлс... Хенри Брайт... уваш... ли ме?

На Майк внезапно му хрумва идея.

МАЙК (обръща се към Хач): Хач, пробвай да приемеш съобщението от джипа! Разбери какъв е проблемът и веднага ела да ни

кажеш.

ХАЧ: Добре.

Той тръгва към вратата, но изведнъж се спира.

ХАЧ: Ще се оправите ли?

МАЙК: Нали е затворен?

Хач, изглежда, се съмнява в това, обаче излиза.

КЪРК ФРИЙМАН: Майк, имаш ли някаква представа какво точно става тук?

Майк вдига ръка, сякаш иска да каже: „После ще го обсъждаме“. Изважда от джоба си пачката със снимки, които е направил в къщата на Марта Кларъндън. Прелиства ги, докато не намира онази с надписа над вратата. Остава я до листа, който Хач е свалил от гърдите на Питър Годсоу. Надписите са идентични — дори рисунките на бастунчетата изглеждат еднакви.

ДЖАК КАРВЪР: Какво става тук, за бога?

Майк тъкмо понечва да вдигне очи, когато съзира нещо друго.

15 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЕКРАНА НА ЛАПТОПА НА ХАЧ ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА МАЙК.

Всички квадратчета от кръстословицата на Хач са запълнени с вариации на ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА. А в черните полета се виждат рисунки на бастунчета.

16 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

МАЙК: Проклет да съм, ако знам.

17 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО, С УРСУЛА — НОЩ.

Тя се мъчи с всички сили да се свърже с Майк. Зад нея са застанали няколко мъже и жени с угрижени лица, сред които се виждат Сандра Бийлс и Карла Брайт.

УРСУЛА: Майк, чуваш ли ме?

Моли, която също изглежда разтревожена (и в това няма нищо чудно), си пробива път през насъбралите се хора.

МОЛИ: Не можеш ли да се свържеш с него?

УРСУЛА: Вятърът е изтръгнал всички антени! И тук... И там... Из целия остров!

ХАЧ (глас зад кадър, дочуващ се на фона на силни смущения): Урсула, тук е Хач. Чуваш ли ме? Обади се!

УРСУЛА: Чувам те. Ти чуваш ли ме, Алтън Хачър?

ХАЧ (глас зад кадър): Малко прекъсваш, но е доста по-добре отпреди. Какъв е проблемът?

УРСУЛА: Фърд Андрюс твърди, че Лойд Уишман се е самоубил в пожарната...

ХАЧ (глас зад кадър): Какво?

УРСУЛА: ... само дето никога не съм чувала за подобно самоубийство... Според Фърд Лойд сам си разцепил главата с пожарникарската брадва. Роби Бийлс и Хенри Брайт отидоха да проверят на място. Както се изрази Роби — да направят оглед на местопрестъплението.

ХАЧ (глас зад кадър): И ти ги остави да отидат?

Карла взема микрофона от Урсула.

КАРЛА: Нямахте начин да спрем Роби. Той насила завлече мъжа ми да отиде с него! Ами ако там има някой? Къде е Майк? Искam да говоря с него!

18 ИНТ. ВЪТРЕ В СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП — С ХАЧ.

Хач седи зад волана с микрофон в ръка и разсъждава над това, което току-що е чул. Повече от ясно е, че събитията са излезли извън контрол, и Хач няма никакви илюзии по този въпрос. Накрая той вдига микрофона към устните си.

ХАЧ: Обаждам се от служебния джип — Майк е в кабинета. С човека, който... когото арестувахме.

КАРЛА (*глас зад кадър, съпроводен от ужасно прашене*): Незабавно му кажи, че трябва спешно да дойде при нас!

ХАЧ: Ами... виж сега, тук също имаме проблем.

19 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Моли изтръгва микрофона от ръцете на Карла.

МОЛИ: Майк добре ли е, Хач? Кажи ми истината.

20 ИНТ. ВЪТРЕ В СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП — С ХАЧ.

От гърдите на Хач се отронва въздишка на облекчение. Поне на този въпрос има задоволителен отговор.

ХАЧ: Той е добре, Мол. Нищо не му се е случило. Слушай, трябва да му предам съобщението. Говоря от служебния джип.

Хач оставя микрофона с изражение на облекчение и загриженост. Отваря вратата и излиза сред вилнеещата буря. Майк е паркирал джипа до пикапа на Годсоу и когато Хач поглежда напред, вижда призракното лице на Линож, което му се усмива от шофьорското място. Очите на Линож са непроницаемо черни.

Хач възкликва уплашено и отстъпва назад. Когато отново поглежда към пикапа, там няма никого. Навярно му се е сторило, че вижда Линож. Хач тръгва към стъпалата на верандата и внезапно се обръща, все едно се мъчи да разбере дали зад гърба му се прокрадва някой. Навън е пусто. Хач продължава напред.

21 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Линож се усмива. Много добре знае какво е видял Хач зад предното стъкло на пикапа на Годсоу.

22 ЕКСТ. СГРАДАТА НА ПОЖАРНАТА — НОЩ.

Вратата на пожарната зее отворена — в бързината да се махне колкото се може по-бързо оттук, Фърд е пропуснал да я заключи. Аварийното осветление в гаража хвърля отблясъци върху снега.

Проблясват фарове и се чува двигателят на приближаващ се снегомобил. Когато спира, от страната на шофьора излиза Роби, а от съседната врата — Хенри Брайт.

ХЕНРИ: Виж, Роби, не знам дали това е редно...

РОБИ: Редно или не, не можем да си позволим да чакаме Андерсън. Някой трябва да свърши тази работа, нали, и ние се оказахме най-близо до мястото на произшествието. Хайде, идвай!

И Роби се отправя към вратата с решителни крачки. Хенри Брайт се колебае за момент, след което тръгва подире му.

23 ИНТ. ГАРАЖЪТ НА ПОЖАРНАТА.

Роби е застанал до едната пожарна кола. Свалил си е качулката и отново е изгубил съществена част от високомерието и авторитета си. Малкият му револвер виси в едната му ръка с насочено към земята дуло. Двамата с Хенри се споглеждат притеснено. Взират се в кървавите следи, които Фърд е оставил по време на паническото си бягство.

Личи си, че в момента и Роби, и Хенри съжбяват за прибързаното решение да дойдат тук. Те заобикалят задницата на пожарния автомобил.

24 ИНТ. РОБИ И ХЕНРИ.

В момента, в който заобикалят пожарната кола, очите им се разширяват, а лицата им се сгърчват от отвращение. Хенри се хваща с две ръце за устата, обаче това не му помага особено. Кметът се превива надве, излиза от кадър и чуваме звук от повръщане. (Нещо като звук от музика, само че по-силен.)

Роби се вира в:

25 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОКЪРВАВЕНАТА ПОЖАРНИКАРСКА БРАДВА ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА РОБИ.

Брадвата лежи на пода — до ботушите на Лойд Уишман. Камерата пълзи нагоре по пожарната кола и ни показва изписаните с кървавочервена боя думи: ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.

26 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РОБИ БИЙЛС В БЛИЗЪК ПЛАН.

Очите на Роби са неимоверно разширени, сякаш ще изскочат от орбитите си. По изражението му виждаме, че вече напуска страната на първоначалния шок и страх и навлиза във владенията на паниката, където се вземат възможно най-лошите решения.

27 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ АТЛАНТИК СТРИЙТ — НОЩ.

Воят на бурята ехти с ужасяваща сила. Чуваме мощен трясък и едно дърво рухва с грохот на улицата, стоварвайки се върху една паркирана кола. Ситуацията продължава да се влошава.

28 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Джак Карвър и Кърк Фрийман наблюдават Линож, сякаш са неспособни да отделят взор от него. Майк все още стои до бюрото и се взира в зловещата кръстословица на екрана на лаптопа. Все още държи в ръка направените в дома на Марта Кларъндън снимки. Когато Джак прави крачка към килията, Майк проговаря, без да поглежда към него.

МАЙК: Не го доближавай.

Джак веднага се спира с гузен вид. В този момент — през вратата, водеща към магазина, а не през задния вход — в кабинета влиза Хач. При всяка своя стъпка той изтръсква снега от дрехите си.

ХАЧ: Урсула каза, че Дойд Уишман лежи мъртъв в пожарната.

КЪРК ФРИЙМАН: Мъртъв? Ами Фърд?

ХАЧ: Фърд е този, който го е намерил. Твърди, че става дума за самоубийство. Стори ми се, че Урсула се бои да не се окаже убийство. Майк... Роби Бийлс взел Хенри Брайт със себе си и двамата тръгнали натам. Да направят оглед на местопрестъплението, както й казал Роби.

При тези думи Джак Карвър се хваща за челото. Реакцията на Майк е по-сдържана. Той запазва хладнокръвие и трескаво разсъждава над току-що получената информация.

МАЙК: Дали улиците все още са проходими? Как смяташ?

ХАЧ: Ако си с четири по четири, да. Но само до полунощ. След това...

Хач вдига рамене, сякаш иска да каже: „Кой знае?“.

МАЙК: Добре, тогава вземи Кърк и отидете в пожарната. Намерете Роби и Хенри, заключете и се върнете тук. Отваряйте си очите на четири! *(Хвърля продължителен поглед на Линож.)* Междувременно ние ще наглеждаме нашето ново приятелче... Нали, Джак?

ДЖАК: Не мисля, че това е добър план...

МАЙК: Дори да не е, все пак е някакъв план. При това единственият ни план.

Никой не изглежда особено ентусиазиран, обаче Майк е шефът. Хач и Кърк Фрийман излизат, закопчавайки догоре шубите си. Джак отново се е вторачил в Линож.

Когато вратата се затваря подире им, Майк отново започва да прехвърля снимките. Ненадейно пръстите му застиват, а той се взира в...

29 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛАРОИДНАТА СНИМКА НА КРЕСЛОТО НА МАРТА —
В ЕДЪР ПЛАН.

Окървавено и злоещо като стар електрически стол, креслото е съвършено празно. Пръстите на Майк продължават да прелистват фотографиите, спирайки се на следващата снимка на креслото. И на нея то е абсолютно празно.

30 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той е изненадан и объркан. Спомня си.

31 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА — С МАЙК (РЕТРОСПЕКЦИЯ).

Майк тъкмо е дръпнал завесите и е притиснал долните им краища с една маса. После се обръща към креслото на Марта, вдига фотоапарата и снима.

32 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВЪЛЧАТА ГЛАВА НА БАСТУНА В ЕДЪР ПЛАН (РЕТРОСПЕКЦИЯ).

Тя се зъби хищно насреща ни — досущ като призрачен вълк, озарен от мълниите на гръмотевична буря.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ.

33 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С МАЙК.

Майк е наредил една до друга снимките на креслото на Марта.

МАЙК: Няма го.

ДЖАК: Кое го няма?

Майк не му отговаря. Прехвърля снимките и изважда още една. На нея се вижда посланието, написано с кръвта на Марта, както и разкривената рисунка на бастун. Майк бавно вдига глава и поглежда към Линож.

34 ИНТ. ЛИНОЖ.

Той килва глава настрани и притиска показалец към брадичката си като срамежлива девойка. На устните му потрепва загатната усмивка.

35 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Майк се приближава към килията. Докато пристъпва натам, взема един стол, на който да седне, но нито за миг не отделя очи от Линож. Снимките са все още в ръката му.

ДЖАК (плахо): *Нали ми каза да не се доближавам до него...*

МАЙК: *Ако ме сграбчи, застреляй го. Револверът е на бюрото.*

Джак поглежда натам, обаче не прави никакъв опит да вземе оръжието. Личи си, че е уплашен не на шега.

36 ЕКСТ. ГРАДСКИЯТ ПРИСТАН И КЕЙОВЕТЕ — НОЩ.

Бушуваният океан не е оставил почти нищо от тях.

37 ЕКСТ. КУЛАТА НА ФАРА — НОЩ.

Тя се издига като побеляла игла наред пелената от сняг, а голямото ѝ светещо око не спира да се върти. Вълните се разбиват с грохот в подножието ѝ и вдигат фонтани от морска пяна и пръски.

38 ИНТ. АПАРАТНАТА НА ФАРА — НОЩ.

Контролната зала е напълно автоматизирана и поради тази причина вътре няма жива душа. Най-различни светлинни примигват и проблясват, вятърът вие и показанията на анемометъра^[1] варират между двайсет и два^[2] и трийсет метра в секунда^[3]. Чуваме как

цялата кула проскързва и стене. Морската пяна залива прозорците и по стъклата се стичат капчици.

39 ЕКСТ. КУЛАТА НА ФАРА — НОЩ.

Огромна вълна — чудовище от сорта на онази, която отнесе склада на Питър Годсоу — се стоварва върху вдадения в океана нос, където се издига фарът, и едва не го залива целия.

40 ИНТ. АПАРАТНАТА НА ФАРА — НОЩ.

Няколко прозореца се чупят с трясък и водата нахлува в контролната зала, заливайки апаратурата. После водата се оттича и ние виждаме, че всички прибори функционират... Засега.

41 ЕКСТ. ВРАТАТА НА ПОЖАРНАТА — НОЩ.

Роби Бийлс и Хенри Брайт излизат навън, превити почти надве, за да се предпазят от виелицата. Това определено не са онези мъже, които съвсем неотдавна влязоха вътре... особено Роби. Кметът изглежда съкрушен. Той изважда голяма връзка ключове от джоба си (заради естеството на работата си той разполага с ключове почти за всяка врата, която има ключалка на този остров) и започва да търси онзи за пожарната. Пръстите му треперят. Хенри го докосва неуверено по рамото. Двамата трябва да викат, за да могат да се чуят.

ХЕНРИ: Не трябва ли да проверим и на горния етаж? Да видим дали някой друг не е...

РОБИ: Това не е наша работа, а на полиция.

Роби вижда погледа на Хенри, в който се чете нещо от сорта на: „Сега друга песен запя“, но не променя решението си. След онова, с което се сблъскаха тук, никой не може да го накара да се качи горе,

а най-малко пък — Хенри Брайт. Кметът най-сетне намира необходимия ключ и го пъха в ключалката, заключвайки пожарната.

РОБИ: Удостоверихме, че жертвата е мъртва, и обезопасихме местопрестъплението. Това е достатъчно. Сега да тръгваме, преди...

ХЕНРИ (*мърмори педантично*): Всъщност така и не проверихме дали действително е мъртъв. Нито пулса му напипахме, нито...

РОБИ: Целият му мозък беше разпилян по каросерията на пожарна кола номер две, за какъв дявол искаш да му търсиш пулса?

ХЕНРИ: Ами ако горе все пак има някой? Примерно Джейк Чивиело или Дуейн Пълсифър...

РОБИ: Единствените две имена, написани на дъската за дежурства, бяха „Фърд Андрюс“ и „Лойд Уишман“. Ако там наистина се спотайва някой, нищо чудно да е приятелче на оня Линож, а аз не искам да се изпречвам на нито един от приятелите му, ако не възразяваш! Хайде да тръгваме!

Роби сграбчва Хенри за ръката и на практика го повлича към снегомобила. Запалва двигателя и нетърпеливо форсира мотора, докато чака Хенри да се намести до него. После рязко прави обратен завой и се насочва надолу по улицата.

В този момент от снежната завеса на вилицата изниква караният от Хач служебен джип. Роби свърва настрани, опитвайки се да мине покрай него, но Хач предугажда намеренията му и му прерязва пътя.

42 ЕКСТ. СНЕГОМОБИЛЪТ И СЛУЖЕБНИЯТ ДЖИП — НОЩ.

Хач излиза от джипа с прожектор в ръка. Роби отваря вратата на снегомобила и се подава навън. Щом вижда Хач, отново

възвръща съзнанието за непоклатимия си авторитет. Заради бурята всички кресят с пълно гърло, за да се чуят.

РОБИ: Махни се от пътя, Хачър. Ако искаш да говорим, ела в кметството!

ХАЧ: Майк ме изпраща. Искан да дойдеш в полицейския кабинет. Ти също, Хенри.

РОБИ: Опасявам се, че няма как да стане. Жените и децата ни чакат в кметството. Ако Майк иска по-късно да застанем на пост, няма проблем. Но точно сега...

ХЕНРИ: Лойд Уишман е мъртъв... И има нещо, написано на каросерията на пожарната кола. Ако е предсмъртно писмо, значи, е най-откаченото предсмъртно писмо, за което съм чувал.

Кърк също излиза от служебния джип, придържайки шапката си с двете си ръце.

КЪРК: Хайде, да тръгваме! Намерихте къде да се разправяте...

РОБИ (раздразнено): Съгласен съм. Да оставим спора за кметството, където няма да мръзнем и да се надвикваме.

Той понечва да затвори вратата на снегомобила, обаче Хач сграбчва дръжката и не му позволява да го стори.

ХАЧ: И Питър Годсоу е мъртъв. Обесил се е. (Пауза.) Той също е оставил много шантаво предсмъртно писмо.

Роби и Хенри буквално онемяват.

ХАЧ: Майк ми нареди да те взема, Роби Бийлс, и точно това смятам да направя. Сега идвате с нас в магазина. И никакви възражения повече.

ХЕНРИ (*обръща се към Роби*): По-добре да идем с тях.

КЪРК: Точно така. Хайде, побързайте!

ХЕНРИ: Питър Годсоу... мили боже, защо?

Роби е принуден да направи нещо, което не е искал, и това го изкарва от кожата му. Той се усмихва злобно на Хач, който продължава да стои все така невъзмутимо и решително до него.

РОБИ: Ти си тоя, който не спира да закача разни простотии по манекена ми! Да не си мислиш, че не знам?

ХАЧ: По-късно можем да поговорим за това, ако е толкова важно за теб. Сега обаче всички сме изправени пред голям проблем... и не става въпрос само за бурята. Не мога да те накарам да помагаш, ако сам не го искаш, обаче знай едно — когато всичко това приключи, хората ще знаят как си постъпил в трудния за всички момент.

ХЕНРИ: Аз идвам, Хач.

КЪРК: Добро момче!

Хенри отваря своята врата и понечва да излезе от снегомобила, за да отиде при Кърк и Хач. Обаче Роби го хваща за шубата и го дръпва назад.

РОБИ: Добре... но няма да го забравя.

ХАЧ: Твоя работа. Заключение ли?

РОБИ (*презрително*): Разбира се. За глупаци ли ни смяташ?

На Хач му се иска да му отговори, обаче сам си е казал, че трябва да бъде максимално дипломатичен. Ето защо само кимва и се отправя към джипа, а лъчът на прожектора му изрязва дъги сред

падащия сняг. Хенри отново отваря вратата на снегомобила, за да извика подире му.

ХЕНРИ: Хач, може ли да се свържеш с кметството по радиото? Да кажеш на Карла и Санди, че сме добре?

Хач вдига палец в знак на съгласие и сяда зад волана на джипа. Дава газ и бавно обръща към магазина, вдигайки облаци сняг зад четирите задвижващи колела на машината. Снегомобилът, управляван от Роби, поема след тях.

43 ИНТ. ВЪТРЕ В СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП — С ХАЧ.

ХАЧ (говори по радиостанцията): Урсула? Там ли си, Урсула? Обади се, тук е Хач.

44 ИНТ. ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО.

Около Урсула се е събрала голяма тълпа от разтревожени хора. Сред тях се вижда Фърд Андрюс — свалил е връхната си дреха, загърнал се е с одеяло и пие чай. Забелязваме още Моли, Карла и Санди, до която стои Дон (навярно за подкрепа).

ХАЧ (глас зад кадър, дочуващ се на фона на силни смущения): ...сула?... ади се... ач...

Урсула не отговаря. Само приближава микрофона към устните си и неспокойно оглежда стълпилите се хора, които се струват все по-близо до нея, нетърпеливи да узнаят последните новини. Да, всички тези хора са нейни съседи, обаче...

Моли първа забелязва клаустрофобичната ѝ реакция и се обръща към множеството.

МОЛИ: Приятели, нека да дадем на Урсула възможност да си свърши работата. Направете малко място. Ако разберем нещо, веднага

ще ви уведомим.

ТЕС МАРЧЪНТ: Хайде, отдръпнете се назад! Ако нямате какво да правите, слезте долу и гледайте прогнозата за развоя на бурята!

ЪПТОН БЕЛ: Не можем! Кабелната прекъсна.

В крайна сметка обаче народът се отдръпва и освобождава на Урсула малко пространство. Тя хвърля благодарствен поглед на Тес и Моли, след което натиска бутона за предаване.

УРСУЛА: Чувам те, но съвсем слабо, Хач. Говори бавно и високо. Край.

45 ИНТ. ВЪТРЕ В СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП — С ХАЧ.

ХАЧ: Роби и Хенри са добре. Искях само това да ви кажа. Край.

46 ИНТ. ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО — С УРСУЛА.

Сандра Бийлс и Карла Брайт въздъхват с облекчение. Дон, който не може дълго да седи мирен, ако няма играчки за чупене и деца, които да обижда, се изтръгва от майка си и хуква надолу по стълбите.

ДОН БИЙЛС (*тананика си*): Тате е добре! Той е кметът на града! Той е най-добрият! Никой не може да хвърля като него! Той продава застраховки за милиарди долари! Кой иска да се правим на маймуни?

УРСУЛА: Лойд Уишман наистина ли е мъртъв, Хач?

47 ИНТ. ВЪТРЕ В СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП — С ХАЧ.

Хач явно се колебае какво да ѝ каже. Споглежда се нерешително с Кърк Фрийман. Никаква помощ от Кърк. Определено е в затруднение — каква част от информацията да разкрие и каква да запази в тайна, по принцип си е работа на Майк. Поглежда в огледалото за обратно виждане, за да се увери дали снегомобилът още се движи зад тях.

ХАЧ: Ами... още не знам всичко по въпроса, Урсула. Кажи на Санди и Карла, че момчетата имат още малко работа. Майк ги извика в магазина. Край.

УРСУЛА (*глас зад кадър, дочуващ се на фона на силни смущения*): Защо ги е изви... зина? Още ли не е... ючен? Моли иска... разбере.

ХАЧ: Урсула, много лошо те чувам. Прекъсваш. По-късно пак ще се опитаме да се свържем с вас. Край.

Той оставя микрофона на стойката му с гузно облекчение. Усеща погледа на Кърк върху себе си и вдига рамене.

ХАЧ: По дяволите, откъде да знам какво трябва да им кажа! Нека Майк да си решава — нали за това му плащаме.

КЪРК: Аха. Пари за семки и няколко лотарийни билета.

48 ИНТ. МАЙК И ЛИНОЖ В ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — НОЩ.

Майк седи на стола, който е преместил до килията. Линож си е във все същата поза на нара — с облегнат на стената гръб и леко раздалечени колене. Двамата мъже се гледат един друг през решетките. На заден план, зад бюрото, се е разположил Джак Карвър, който не откъсва поглед от тях.

МАЙК: Къде е бастунът ти? (*Никакъв отговор от Линож.*) Ти носеше бастун — сигурен съм, че носеше — така че ми кажи къде е?

(Никакъв отговор от Линож.) Сър, как изобщо се добра до острова?
(Никакъв отговор от Линож.)

Майк вдига снимката с надписа над вратата в къщата на Марта.

МАЙК: „Дайте ми това, което искам, и ще ви оставя на мира.“
Ти ли го написа? Ти беше, нали? *(Никакъв отговор.)* И какво точно искаш?

Отново никакъв отговор... но нещо проблясва в очите на арестанта. Зловещата му усмивчица разкрива върховете на неестествено острите му зъби. Майк му дава време, изчаква го търпеливо, обаче въпросите му така и си увисват във въздуха.

МАЙК: Андре Линож. Очевидно си французин. Тук, на острова, имаме много хора от френски произход. Имам Сейнт-Пиер... Робишо... Бизонет... *(Никакъв отговор.)* Какво се случи с Питър Годсоу? Имаш ли нещо общо със смъртта му? *(Никакъв отговор.)* Откъде знаеше, че той държи марихуана в склада си? Винаги съм го подозирал.

ЛИНОЖ: Аз знам много, полицаи. Знам например, че когато следваше в Мейнския университет, от страх да не загубиш стипендията си заради слаба оценка на изпита по химия във втори курс, ти преписа на теста по средата на срока. Дори жена ти не знае за това, нали?

Майк е слисан. Не иска да го покаже пред Линож, но е неспособен да го скрие.

МАЙК: Нямам представа откъде черпиш информацията си, обаче грешиш. Да, имах намерение да препиша и даже си направих пицов, но в последния момент размислих и го изхвърлих.

ЛИНОЖ: Сигурен съм, че с течение на времето си успял да убедиш себе си в това, но и двамата знаем, че истината е друга. Някой

ден ще трябва да разкажеш на Ралфи за постъпката си. Представям си каква чудесна история за лека нощ ще се получи — „Как татко завърши колеж“. (*Линож насочва вниманието си към Джак.*) Ти никога не си мамил на изпит в колежа, нали, Джак? Защото никога не си ходил в колеж и защото никой не те е юркал да изкарваш високи оценки в гимназията...

Джак се взира в Линож с ококорени очи.

ЛИНОЖ: Но със сигурност щеше да влезеш зад решетките за онзи побой... ако те бяха хванали. Извадихте късмет, нали? Ти, Люсиен Фурние и Алекс Хейбър. Истински щастливци.

ДЖАК: Млъкни!

ЛИНОЖ: Онзи тип яко ви издразни, нали така? Имаше говорен дефект... и руси къдрици, досущ като на момиче... да не говорим за походката му... Обаче трима срещу един... при това въоръжени с билиардни щеки... ами, не е много спортменско. Никак даже.

Линож цъка осъдително с език. Джак прави крачка към килията и юмруците му се свиват.

ДЖАК: Предупреждавам те, господине!

ЛИНОЖ (*усмихнато*): Младежът остана без око — какво ще кажеш за това, а? Е, можеш и сам да провериш. Живее в Люистън. Носи кашмирена превръзка върху сляпото си око, която сестра му уши. Не може дори да заплаче с това око — слъзният канал е увреден. По цели нощи той лежи буден в леглото си, заслушан в минаващите по Лисбън Стрийт автомобили и музиката, ехтяща от клубовете, и се моли на свети Андрей да върне зрението в лявото му око. Вече не може и да кара кола, защото е изгубил способността си да вижда на далечно разстояние. Това често се случва при загуба на едното око. Дори не може да чете дълго време, понеже получава главоболие. Иначе все още ходи като гей. И има същия говорен дефект. Вие, момчета, всъщност харесвахте начина, по който косата му падаше около лицето му...

макар че никога не го споделихте помежду си, нали? Действаше ви някак... възбуждащо. Караше ви да се чудите какво ли ще изпитате, ако прокарате пръсти през тези руси къдрици...

Джак грабва револвера от бюрото и го насочва към килията.

ДЖАК: Млъкни или аз ще те накарам да млъкнеш, кълна се!

МАЙК: Джак, веднага остави оръжието!

Линож не помръдва, но лицето му сякаш е започнало да излъчва някакво мрачно сияние. Тук няма да помогнат никакви контактни леци или специални ефекти — всичко е в лицето му. От него струи свръхчовешка ненавист... предизвикателна надменност... и абсолютна мощ.

ЛИНОЖ: От тази случка би излязла още една чудесна история за лека нощ през бурните нощи... Виждам те как лежиш на леглото, прегърнал малкото си момченце, и му казваш: „Бъстър, сега татко ще ти разкаже как извади окото на един противен педал с щека за бiliarд, защото...“.

Джак натиска спусъка на револвера. Майк надава силен вик и пада от стола, на който седи. Линож изобищо не помръдва, а Майк лежи по очи на земята.

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ.

[1] Уред за измерване на силата на вятъра. — Б.пр. ↑

[2] Около 80 км/ч. — Б.пр. ↑

[3] Около 105 км/ч. — Б.пр. ↑

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

49 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — НОЩ.

Вятърът фучи, а снеговалежът е толкова силен, че магазинът прилича на привидение.

Звук: Хрущене на разцепващо се дърво. Стволът му рухва върху предницата на колата на Моли и разрушава част от парапета на верандата.

ДЖАК (глас зад кадър): Майк! Майк, добре ли си?

50 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Майк се надига на колене. С дясната си ръка се държи за левия си бицепс. Между пръстите му се процежда струйка кръв. Джак е потресен от онова, което е сторил... или почти е сторил. Той хвърля револвера на бюрото и се втурва към Майк. Междувременно той вече се е изправил на крака.

ДЖАК (ломоти): Майк, съжалявам... Не исках... Добре ли си?

Майк го блъска силно назад.

МАЙК: Не се доближавай до него! Нали те предупредих?

Всъщност Майк го блъска не заради това, а защото Джак е постъпил като идиот. И Джак напълно го съзнава. Той стои между бюрото и килията, устните му треперят, в очите му проблясват сълзи. Майк отмества длан от раната, за да я разгледа. Ризата му е разкъсана и оттам тече кръв.

Звук: ръмжащи автомобилни двигатели. Служебният джип и снегомобилът се приближават.

МАЙК: Само е одраскал кожата. Късмет. (*Въздишка на облекчение от страна на Джак.*) Петнайсет сантиметра наляво и аз щях да съм мъртъв, а той — да злорадства.

Майк се обръща към килията. Върху една от решетките блести съвсем прясна драскотина. Майк я докосва с пръст и на лицето му се изписва недоумение.

МАЙК: Къде...

ЛИНОЖ: Ето.

И той вдига свития си юмрук. Като насън, Майк протяга ръка през решетките и разтваря дланта си.

ДЖАК: Майк, недей!

Майк не му обръща внимание. Свитият юмрук на Линож е точно над дланта му. Линож разперва пръсти и в дланта на Майк тупва нещо мъничко и черно. Майк издърпва обратно ръката си. Джак прави крачка напред. Майк държи миниатюрния предмет между палеца и показалеца си, така че и двамата да могат да го видят. Това е изстреляният от Джак куршум.

Звукът от ръмжащи двигатели се усилва.

МАЙК (*обръща се към Линож*): Ти си го хванал? Как успя?

Линож не отговаря. Само се усмихва безмълвно насреща му.

51 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — НОЩ.

Служебният джип влиза в паркинга, следван от снегомобила. Четиримата мъже излизат и гледат рухналото дърво, премазало парапета и предния капак на колата на Моли.

ХАЧ: Застраховката ще покрие ли тези щети, Роби?

РОБИ (с изражение тип „не ме занимавай с глупости“): Хайде, да влезем вътре!

Те се изкачват по стъпалата на верандата.

52 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Майк е запретнал ръкава на ризата си и се вижда раната на левия му бицепс — недълбока драскотина. На бюрото, до револвера, има аптечка за първа помощ. Джак слага лепенка върху раната и я увива с бинт.

ДЖАК: Майк, наистина съжалявам.

Майк си поема дълбоко въздух, задържа го, издишва и се опитва да се успокои. Коства му сериозни усилия, но се справя.

Вратата на магазина се отваря и камбанката над нея звъни. Чува се тропот от стъпки и говор на приближаващи се гласове.

МАЙК: Това е Хач.

ДЖАК: А що се отнася до онова, дето го наприказва тоя...

Джак хвърля омразен, бесен поглед на Линож, който му отговаря с абсолютно спокоен взор. Майк слага ръка върху рамото на Джак, за да го възпре. В този миг вратата на полицейския кабинет се отваря и вътре влиза Хач, следван от Хенри Брайт и Кърк Фрийман. Последен се появява Роби Бийлс, който изглежда едновременно разгневен и уплашен. Не особено добра комбинация.

РОБИ: Добре, какво става тук?

МАЙК: Искат ми се да знаех, Роби.

53 ЕКСТ. КРЪСТОВИЩЕТО НА ГЛАВНАТА УЛИЦА И АТЛАНТИК СТРИЙТ НОЩ.

Стихията не спира да бушува. Преспите се издигат, по-високи от всякога.

54 ЕКСТ. ВИТРИНАТА НА ГРАДСКАТА ДРОГЕРИЯ — НОЩ.

Пред голямата картина, изобразяваща зимни сцени — хора на ски, кънки и шейни — са наредени множество шишенца с витамини. Над тях се набива на очи огромен надпис: ЗА СИЛЕТЕ ИМУННАТА СИ СИСТЕМА ПРЕЗ ЗИМАТА С НАШИТЕ СПЕЦИАЛНИ НЮ-Ю ВИТАМИНИ!

Вляво се вижда стенен часовник, който показва 8:30.

Звук: Поредният хрущящ трясък на чупещо се дърво. Стъклото на витрината се пръска на парчета под напора на огромен клон, който събаря картината със зимната идилия и разпилява шишенцата с витамини на земята. Заедно с клона в дрогерията нахлува и снегът.

55 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Едва виждаме сградата през белия саван от сняг.

56 ИНТ. В ЕДИН ОТ ТЪГЛИТЕ НА СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО.

Тук е царството на децата. Пипа Хачър, Хари Робишо, Хайди Сейнт-Пиер и Франк Брайт вече спят. Моли е приседнала на леглото на Ралфи. Личи си, че на Ралфи много му се спи.

Навън вятърът продължава да фучи. Въпреки че е тухлена, солидната постройка проскързва. Моли вдига разтревожен поглед към тавана.

РАЛФИ: Бурята няма да ни издуха, нали, мамо? Като къщичката от слама и къщичката от клонки?

МОЛИ: Няма, миличък. Тази сграда е построена от тухли, също като къщичката на третото прасенце от приказката. Бурята може да пухти и да духти цяла нощ, но ние ще си бъдем на сигурно място тук, долу.

РАЛФИ (сънливо): Тати и той ли е на сигурно място?

МОЛИ: Да, миличък. Сега заспивай.

И тя целува сина си по късметливската бенка на нослето му.

РАЛФИ: Той няма да позволи на лошия да избяга и да ни нарани, нали?

МОЛИ: Няма да позволи. Обещавам ти.

ДОН БИЙЛС (нервничи на висок глас): Тате ме слага да спя, не ти! Остави ме на мира! Престани!

Моли се обръща и вижда...

57 ИНТ. СТЪЛБИЩЕТО НА СУТЕРЕНА — НОЩ.

Сандра Бийлс слиза по стълбите, носейки на ръце ритация, недоволстващ Дон Бийлс. Изражението ѝ показва, че подобни сцени не са нищо ново за нея... дори е свикнала с тях.

Щом достига подножието на стълбите, Моли се втурва да ѝ помогне, а Дон най-накрая успява да се изтръгне от хватката на майка си. Хлапето е уморено, сърдито и ядосано; в поведението му се виждат всички онези черти, заради които множество млади двойки решават изобищо да нямат деца.

МОЛИ: Имаш ли нужда от помощ?

САНДРА БИЙЛС (*усмихва се уморено*): Не... Просто е малко кисел...

ДОН БИЙЛС: Тате ме слага да спя, а не ти!

САНДРА БИЙЛС: Дони, слънчице...

Той я ритва. Естествено, това е детски ритник, а и Дон е обут с мека гуменка, но въпреки това боли.

ДОН (*съска през зъби*): Баща ми, а не ти!

За момент на лицето на Моли се изписва антипатията ѝ към това хлапе. Тя протяга ръка, при което Дон се отдръпва от нея с присвити очи...

САНДРА: Моли, недей!

... но Моли само го завърта с лице към стълбището и го плясва по дупето.

МОЛИ (*с меден глас*): Качвай се горе. И чакай там баща си.

Дон Бийлс, както винаги очарователен, издува бузи и издава неприличен звук с устните си, опръсквайки я с капки слюнка. После хуква нагоре по стълбите. Двете жени гледат подире му: Сандра е засрамена от поведението на сина си, а Моли се опитва да възвърне самообладанието си. Трябва ясно да се види, че колкото и добра майка

и възпитателка да е, едва се е удържала вместо лекото пошляпване по дупето да го зашлеви с всичка сила през лицето.

САНДРА: Съжалявам, Мол. Мислех си, че вече е готов... Той... той е свикнал все баща му да го завива.

МОЛИ: Няма нищо. Май наистина е по-добре да стои горе. Мисля, че и Бъстър е още буден и тича наоколо. Ще си поиграят малко, ще се уморят и ще заспят в някой ъгъл.

Докато разговарят, двете се доближават до детския кът и понижават гласовете си.

САНДРА: Стига да не събудят другите деца...

МОЛИ: Едва ли. Всички са уморени и спят дълбоко.

Това се отнася и за Ралфи. Моли придърпва одеялото чак до брадичката му и го целува по бузата. Сандра я гледа с известна завист.

САНДРА: Понякога се притеснявам за Дони. Обичам го, но има нещо в него, което ме безпокои.

МОЛИ: Минават през различни периоди, Санди. Дони просто е в такъв период... Сигурна съм, че после всичко ще се оправи.

Но и тя самата се съмнява. Надява се това, което казва, да е истина, обаче не го вярва особено. Воят на вятъра навън достига до кресчендо. Двете жени се споглеждат разтревожено... и Сандра изпитва внезапна нужда да излее душата си.

САНДРА: Възнамерявам да напусна Роби през пролетта. Ще взема Дони и ще се върна при родителите ми в Диър Айл. Още не съм взела категорично решение, но... предполагам, че ще го направя.

Моли я гледа със смесени чувства — на смущение и съчувствие — и не знае какво да ѝ каже.

58 ИНТ. КУХНЯТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Кухнята е отлично оборудвана — тук са били приготвени множество празнични обеда и вечери. Сега в помещението се суеят няколко жени, които отсега приготвят утрешната закуска за онези, които са потърсили убежище в сутерена. Сред тях виждаме Госпожа Кингсбъри и Джоана Станхоуп. Свекървата на Джоана седи до вратата като кралица, строго следяща трескавите приготовления. В кухнята влиза Кат Уидърс, облечена с дебели връхни дрехи.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Отиваш да помогнеш на Били?

КАТ: Да, госпожо.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Виж дали е останала някаква овесена каша на последната лавица... И кажи на Били да не забравя за соковете!

КОРА: О, Били едва ли има проблеми със соковете си!

И Кора се киска многозначително. Тя не знае какво се е случило в магазина по време на ескортирането на Линож и поради тази причина не знае за проблемите, възникнали между Кат и Били. На Кат не ѝ е никак забавно. Лицето ѝ — или поне тази част от него, която виждаме между шала и шапката ѝ — е нещастно и угрижено. Въпреки всичко тя е твърдо решена да поговори с Били и да се опита да спаси връзката им, доколкото това е възможно.

59 ЕКСТ. ЗАДНАТА ЧАСТ НА СГРАДАТА НА КМЕТСТВОТО.

Виждаме заснежена, покрита с преспи пътечка, която води до неголяма тухлена постройка — складът за провизии. Вратата му е

отворена и слабата светлина на керосиновата лампа пада върху широката плоска дия, която снегът вече е започнал да покрива.

Камерата влиза в склада и ни показва навлечения с дебели дрехи Били Соумс, който товари продуктите върху голямата шейна, оставила плоската дия. Предимно инстантни храни и продукти на прах, за които беше споменала Урсула — сипваш им вода и ги чакаш да набъбнат — но се забелязват и кашони с пакети зърнени закуски, кошница с ябълки и няколко чувалчета с картофи.

КАТ (глас зад кадър): Били?

Той се обръща.

60 ИНТ. СКЛАДЪТ ЗА ПРОВИЗИИ — НОЩ.

Кат стои на вратата. Били я поглежда. Дъхът им излиза на облачета пара под мъждивата светлина на керосиновата лампа. Между двамата е зейнала широка пропаст от недоверие.

КАТ: Може ли да поговорим?

БИЛИ: Да, защо не?

КАТ: Били, аз...

БИЛИ: Вярно ли е това, което оня каза? Да поговорим за това. Наистина ли си ходила в Дери, за да направиш аборт?

Тя не казва нищо и това е достатъчно красноречиво.

БИЛИ: Мисля, че това бе всичко, което трябваше да си кажем. Няма какво повече да говорим. Нали?

Той демонстративно се обръща и отново започва да шари с ръце по лавиците. Кат е разочарована и бясна едновременно; тя влиза

в склада и стъпва върху наполовина натоварената шейна, за да стигне до Били.

КАТ: А не искаш ли поне да разбереш защо?

БИЛИ: Всъщност не. Подробности не ме интересуват. Това беше нашето дете — или поне така си мисля — а сега е мъртво. Нищо друго няма значение.

Кат е по-разгневена от всякога. Забравила е, че е дошла тук да възражда, а не да разрушава. Но при такова отношение от страна на Били няма нищо изненадващо в държанието ѝ.

КАТ: Добре, ти ме попита нещо; сега е мой ред. Какво ще ми кажеш за Джена Фрийман?

Въпросът ѝ е зададен с предизвикателен тон. Ръцете на Били застиват над кеновете с ябълков сок — от най-големите, с надпис: ИЗПИЙ МЕ С НАСЛАДА, и картинка на узрели ябълки. Били се обръща към Кат, войнствено вирнал брадичка.

БИЛИ: Защо ме питаш за нещо, на което вече знаеш отговора?

КАТ: Може би за да изтрия това осъдително изражение от лицето ти. Да, знам! Най-голямата уличница на острова, а ти търчеше подире ѝ, сякаш има пожар и трябва да я спасиш!

БИЛИ: Изобщо не беше така.

КАТ: А как тогава? Кажи ми.

Никакъв отговор. Били стои с гръб към лавиците, но макар и да е обърнат с лице към Кат, погледът му не смее да срещне нейния.

КАТ: Не разбирам, Били. Никога не съм ти отказвала. Дори веднъж не съм ти казвала „не“! А ти... За бога, Били, колко пъти на ден искаш да го правиш?

БИЛИ: Това какво общо има с нашето дете? За което трябваше да науча от напълно непознат човек, и то пред очите на половината град?

КАТ: Знаех си що за стока си, Били... Не го ли разбираш? Как можех да ти се доверя, че ще постъпиш правилно, като те виждах какъв си? *Как съм могла изобищо да ти вярвам?*

Били мълчи. Устните му са присвити. Дори да има истина в думите ѝ, Били не я вижда. Или по-скоро, не иска да я види.

КАТ: Знаеш ли какво е да разбереш, че си бременна, а през това време гаджето ти да се натиска със съседската мръсница?

Тя вече му крещи с цяло гърло.

БИЛИ (*също започва да крещи*): Това дете беше и мое! А ти реши да отидеш в Дери и да го убиеш!

КАТ (*язвително*): О, да! Сега вече, когато го няма, стана твое.

61 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ, С ЛИНОЖ — НОЩ.

Петимата мъже — Майк, Хач, Кърк, Джак и Роби — са се струпали около бюрото, докато Майк се опитва да се свърже по радиостанцията с полицията в Мачаяс. Хач се взира в Майк, но останалите не могат да откъснат очи от Линож.

Изведнъж арестантът се размърдва, спуска крака на пода и присяда на ръба на нара. Очите му се разширяват. Джак сръчкава Майк, за да привлече вниманието му. Докато го прави, Линож протяга ръката си напред, изпъва показалец и го насочва надолу. После описва полукръг с пръста си.

62 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ, С КАТ И БИЛИ — НОЩ.

Били се обръща към лавиците и отново се оказва с гръб към Кат. Движението му съвсем точно повтаря описаното от показалеца на Линож.

БИЛИ: Какво трябва да означава това?

КАТ: Че не съм глупачка! Ако ти бях казала, докато ти все още се занимаваше с Джена, знам какво щеше да си помислиш: „Малката кучка забременя, само и само да ме върже“.

БИЛИ: Значи, вече и мислиш вместо мен, така ли?

КАТ: Ами като не можеш да мислиш сам! Трябва да ми благодариш!

БИЛИ: Ами детето? Помисли ли за детето, което уби? (*Никакъв отговор от страна на Кат.*) Виж, Кат, защо не ми се махнеш от главата? Писна ми да те слушам.

КАТ: Боже господи! Едно на ръка, че си кръшкач, но не подозирах, че си и страхливец! И най-лошото — страх те е да признаеш, че част от вината е и твоя. Дойдох тук, защото си мислех, че мога да спася връзката ни, обаче сега виждам, че не е останало нищо за спасяване. Ти си просто един глупав сополанко!

Кат се обръща и тръгва към вратата. Лицето на Били се изкривява от ярост. Погледът му се плъзва по рафтовете и се спира на:

63 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КУТИИТЕ СЪС СОК ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА БИЛИ.

Узрялата ябълка на етикета се е превърнала в черен бастун със сребърна вълча глава, а на мястото на надписа ИЗПИЙ МЕ С НАСЛАДА вече се чете УБИЙ Я С НАСЛАДА.

64 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С ЛИНОЖ.

Линож вдига ръката си, сякаш взема нещо от невидим рафт.

КЪРК: Какво прави?

Майк клати глава. Няма никаква представа.

65 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — С БИЛИ И КАТ.

Били се протяга и взема един от кеновете, след което поглежда към Кат, която отново стъпва върху шейната, за да се добере до изхода.

66 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С ЛИНОЖ.

МАЙК: Какво правиш, Линож? Няма ли да ни кажеш?

Линож не му обръща внимание. Напълно е погълнат от причудливите си действия. Той отново описва полукръг с показалеца си, след което мърда пръстите си като ножица, сякаш изобразява ходене.

67 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — С БИЛИ И КАТ.

Кат вече е на вратата, с гръб към него, когато Били се обръща към нея и тръгва подире ѝ...

68 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С ЛИНОЖ.

Майк се приближава до килията на Линож, който междувременно се изправя и вдига ръка над главата си. Пръстите му са присвити, като че ли държи нещо, което само той вижда.

69 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — С БИЛИ И КАТ.

Кат вече е навън сред бурята. Били крачи бързо след нея и вдига големия кен над главата си.

70 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С ЛИНОЖ.

Той вдига и другата си длан и сякаш хваща с две ръце невидимия предмет.

71 ЕКСТ. ПРЕД СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ, С КАТ И БИЛИ — НОЩ.

Кат се спира върху изчезващата дيريا от шейната, изтрива с ръкавица сълзите от бузите си и оправя шала си.

Това дава на Били предостатъчно време. Той изниква зад гърба ѝ с изкривено от омраза лице и замахва, стиснал металната кутия със сок в двете си ръце.

72 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — С ЛИНОЖ.

Майк е застанал точно пред решетките и наблюдава арестанта с недоумение и страх. Другите мъже се скупчват зад гърба му. Без да им обръща никакво внимание, Линож рязко стоварва ръцете си надолу.

73 ЕКСТ. ПРЕД СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ, С КАТ И БИЛИ — НОЩ.

Били за малко да го направи. Виждаме как тежкия кен започва да описва дъга, повтаряйки действията на Линож, но внезапно застива над главата на Били. Изражението на сляпа ярост на лицето на Били изведнъж се заменя от смущение и ужас — боже мой, та това е неговата Кат, нима наистина иска да разбие черепа ѝ?

Кат нито е забелязала, нито е почувствала нещо. Крачи през снега към кметството, склонила глава, а краят на шала ѝ плющи под бесните пориви на вятъра.

74 ИНТ. КИЛИЯТА НА ЛИНОЖ.

Той седи на ръба на нара, изгърбен и със сключени ръце, висящи под коленете му — досуц като човек, който току-що е нанесъл силен удар с тежък предмет. Знае, че се е провалил. Лицето му е покрито с капчици пот, а очите му пламтят от неистов гняв.

ЛИНОЖ: Тя е права. Ти наистина си страхливец.

МАЙК: Какво, по дяволите, правиш?

ЛИНОЖ (изревава): Млъквай!

Една от керосиновите лампи на бюрото се пръсва на парчета. Из помещението политат стъклени отломки. Мъжете до бюрото се свиват уплашено.

Ненадейно Линож скача от нара и започва да снове из килията, обхванат от неудържим бяс и злоба. Сега повече от всякога прилича на тигър в клетка. Изведнъж се хвърля по корем върху нара, закривайки главата си с ръце. Мърмори си нещо неразбираемо. Майк се притиска до решетките и се мъчи да дочуе какво точно нарежда Линож.

ЛИНОЖ: Задната веранда... задната веранда... задната веранда...

75 ЕКСТ. ЗАДНАТА ВЕРАНДА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

От задната веранда гледаме към кухнята, където Кора си седи все тъй царствено и гледа как Джоана и Госпожа Кингсбъри се суеят със закуската. Линда Сейнт-Пиер и Робърта Коин са им се

притекли на помощ и тъкмо зареждат съдомиялната. Цялата сцена излъчва уют и топлина, особено на фона на фучащия вятър и неспирния снеговалез навън.

Камерата се спуска надолу и ни показва кутията за мляко до стълбите на верандата. Там, наполовина засипан от снега, е подпрян бастунът на Линож. Вълчата глава ни гледа хищно.

Кат протяга ръка и докосва сребърната глава. Един от пръстите ѝ бавно погалва озъбената вълча муцуна.

76 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАТ В БЛИЗЪК ПЛАН — НОЩ.

Очите ѝ са разширени. Тя е като хипнотизирана.

77 ИНТ. КИЛИЯТА НА ЛИНОЖ — НОЩ.

Линож лежи на нара в същата поза — по корем, закрил главата си с длани — и непрекъснато шепне. Майк не разбира какво става, но усеща, че едва ли е нещо хубаво.

МАЙК: *Линож, спри!*

Линож не му обръща внимание. Неясният му речитатив става още по-забързан.

78 ЕКСТ. ЗАДНАТА ВЕРАНДА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Кат вече я няма, но виждаме следите ѝ — там, където се е обърнала и отново се е запътила към склада.

Бастуна също го няма. Изсипващият се от небето сняг бързо засипва дупката, оставена от него в прясната.

79 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ, С БИЛИ — НОЩ.

Той е приклеknал в единия край на напълно натоварената шейна. Покрива продуктите с брезент и започва да ги привързва с еластична корда.

От този ъгъл не можем да видим вратата, обаче забелязваме как от вратата върху него пада нечия сянка... В следващия миг виждаме и сянката на бастуна, която започва да се издига нагоре над тъмния човешки силует. Това движение не остава незабелязано от Били. Той поглежда нагоре...

80 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАТ УИДЪРС ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА БИЛИ — НОЩ.

Кат се е превърнала в харпия на отмъщението. Устните ѝ са извити в озъбена гримаса. Тя държи бастуна за долния край, с вълчатата глава нагоре.

Кат изкрещява и замахва с всичка сила.

81 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ — ЛЕЖАЩ ПО КОРЕМ НА НАРА.

Той надава триумфиращ вик, приглушен от възглавницата, без да отделя ръце от главата си.

82 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Стреснат, Майк се отдръпва от решетките. Другите четирима мъже са се скупчили един до друг като изплашено стадо овце. Всички са изплашени до смърт. Линож продължава да вика.

83 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — НОЩ.

Оттук не можем да видим какво се случва и може би така е най-добре. Обаче виждаме сянката на Кат... както и сянката на

бастуна, която се издига и се спуска, издига се и се спуска...

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ВТОРО ДЕЙСТВИЕ.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

84 ЕКСТ. КУЛАТА НА ФАРА — НОЩ.

Приливът вече се отдръпва, но вълните продължават да запращат залпове от пяна по кулата на фара. Въпреки това мощният лъч продължава неуморно да обхожда хоризонта. Част от прозорците са счупени, но самият фар продължава да функционира. Поне засега.

85 ЕКСТ. РАЗБИТАТА ВИТРИНА НА МЕСТНАТА ДРОГЕРИЯ — НОЩ.

Снегът вече е покрил пода на помещението и е започнал да се трупа върху големия стенен часовник, но циферблатът му още се вижда — 8:47.

86 ИНТ. В ЕДИН ОТ ЪГЛИТЕ НА СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО С МОЛИ.

Тя седи на един люлеещ се стол със слушалки на главата си. Виждаме как слушалките постепенно се приплъзват назад и чуваме едва доловим звук: класическа музика. Моли потъва в сън.

В кадъра се появяват нечи ръце, които внимателно махат слушалките от главата ѝ. Моли отваря очи и вижда едно момиче на видима възраст шестнайсет-седемнайсет години. Ани се усмихва смутено, държейки в ръка слушалките.

АНИ ХЪСТЪН: Искаш ли ги? Стори ми се, че спиш.

МОЛИ: Не, Ани, благодаря. С тях все заспивам, те се отместват и в крайна сметка Шуберт звучи на пломбите ми.

Тя се изправя, протяга се и оставя плейъра на стола. Вижда се преграденият със завеса далечен край на помещението, както и децата, които спят, заедно с част от възрастните.

До една от стените има телевизор. Пред него са се събрали около четирийсетина души — някои седят на пода, други — на съгваеми столове, а трети стоят прави най-отзад. На екрана се вижда синоптикът от бангорския отдел на телевизия Ей Би Си. Образът е леко мътен и размазан, от време на време се появяват снежинки. До телевизора стои Люсиен Фурние — симпатичен млад мъж на около трийсет години, облечен с пуловер от еленова вълна. Той е едно от приятелчетата хомофоби на Джак Карвър. Виждаме го как безуспешно върти стайната антена наляво и надясно в усилията си да улови по-добър сигнал.

СИНОПТИК: Бурята продължава да набира сила. Най-голяма концентрация на сняг се наблюдава в крайбрежните и централните райони. Тук, в Седми канал, ни е трудно да го повярваме, но от Мачаяс вече съобщават за снежна покривка от петдесет сантиметра... при това, без да броим преспите и навяванията. Видимостта е нулева и движението по пътищата напълно е спряло. (Смее се.) Какви пътища, ха-ха? В Бангор положението е почти толкова зле, отвсякъде ни заливат със съобщения за спиране на електрозахранването. В Брюър никъде няма ток, а от Саутуест Харбър ни известиха, че камбанарията на черквата е била съборена от стихията. Да, времето е ужасно, а бурята още не е достигнала своя пик. Определено ще има за какво да разказвате на внуците си... и те едва ли ще ви повярват. Аз самият трябваше на няколко пъти да излизам от нюзрума и да гледам какво става навън, за да осъзная мащабите на бедствието...

Сред задните редици на тълпата, надничайки зад гърбовете на другите правостоящи, забелязваме Урсула Годсоу. Моли я потупва по рамото и Урсула се обръща към нея с мрачно изражение.

МОЛИ (кимва към телевизора): Какво казва?

УРСУЛА: Първо вятър и сняг, а после сняг и вятър. Това ще продължи до утре вечерта и едва по някое време през нощта щяло да започне подобрене на времето. От Китъри до Милинокет навсякъде са без ток. Крайбрежните селища са отрязани, а ние от островите... съвсем.

Тя изглежда уплашена не на шега. Моли го усеща и реагира със съчувствие, но и с известна доза любопитство.

МОЛИ: Урсула, какво има?

УРСУЛА: Не знам... Имам лошо предчувствие... Наистина лошо.

МОЛИ: Спокойно, всички сме така. Марта Кларъндън е убита... Лойд Уишман се самоуби... Навън вилнее Бурята на века... Кой ли няма лоши предчувствия?

УРСУЛА: Боя се, че това далеч не е всичко.

87 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — НОЩ.

Виждаме вратата на склада, след което в кадъра бавно се появява Кат Уидърс. Тя се спира и виждаме очите ѝ, които са разширени и пусти, както и тънката ивица от лицето ѝ между шала и шапката. Бузите ѝ са опръскани с кръв. Алените капчици изглеждат досуц като лунички. Кат продължава да държи бастуна в едната си ръка. Вълчата муцуна е не просто изпръскана, а обляна в кръв.

Камерата се приближава към лицето на Кат и в очите ѝ проблясва смътното осъзнаване на онова, което току-що е сторила. Тя свежда поглед към бастуна и го изпуска.

88 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА БАСТУНА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА КАТ.

Той лежи в снега пред вратата. Сребърната вълча глава сякаш се визира в момичето. Очите на вълка изглеждат пълни с кръв.

89 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КАТ ПРЕД ВРАТАТА НА СКЛАДА ЗА
ПРОВИЗИИ — НОЩ.

Тя вдига ръце и закрива лицето си с длани. После сякаш усеща нещо, защото ги отдръпва от лицето си и се вглежда съсредоточено в ръкавиците си. Погледът ѝ е празен, сякаш е под наркоза... Тя е в състояние на шок.

90 ИНТ. СУТЕРЕНЪТ НА КМЕТСТВОТО — С МОЛИ И УРСУЛА.

Урсула нервно се озърта, за да провери да не би някой да ги подслушва. Всичко е наред, но за всеки случай тя отвежда Моли към стълбището, за да са по-далеч от множеството. Моли я гледа със загриженост и безпокойство. Воят на вятъра ехти със смразяваща сила и на неговия фон двете жени изглеждат съвсем мънички и беззащитни.

УРСУЛА: Когато имам подобни предчувствия, им се доверявам. С течение на времето се научих да се вслушвам в тях. Аз... Моли, страх ме е, че нещо се е случило с Питър.

МОЛИ (*внезапно посърва*): Защо? Някой върна ли се от магазина? Майк трябваше вече да е...

УРСУЛА: Не, след осем часа тук ме е идвал никой от тази част на града, но поне за Майк няма защо да се притесняваш. Той е добре.

Тя вижда, че Моли не е съвсем убедена, и се усмихва горчиво.

УРСУЛА: Спокойно, Моли, не става въпрос за нищо свръхестествено. Просто хванах две накъсани радиोगрами... Единия път беше Хач, а другия — Майк.

МОЛИ: Какво казаха? С кого говореха?

УРСУЛА: С тези повредени антени е невъзможно да се каже. Бяха просто гласове, нищо повече. Предполагам, че все още се опитват да се свържат с щатската полиция в Мачаяс.

МОЛИ: След като не си чула нищо за Питър, едва ли му се е случило нещо...

УРСУЛА: Така е, но... някак си го знам. Виж сега, ако накарам Люсиен Фурние да спре да врътка антената на телевизора и да ме откара до магазина със снегомобила си, ще можеш ли да ме отмениш тук? Стига да не рухне покривът, няма кой знае какво за наглеждане — закуската е в седем, трябва само да се организират хора за сервиране, отсервиране и измиване на посудата накрая. Слава богу, поне по-голямата част от работата за тази вечер е свършена. Народът вече си ляга да спи.

МОЛИ: Предпочитам да дойда с теб. Тавия ще се справи по-добре от мен тук. Искам да видя Майк.

УРСУЛА: Не. Не и когато тук е Ралфи, а там има опасен арестант.

МОЛИ: И твоето дете е тук. Сама ли ще оставиш Сали?

УРСУЛА: Именно за бащата на Сали се тревожа, а не за бащата на Ралфи. А Тавия Годсоу... никога няма да й го кажа в лицето, защото я обичам, но тя страда от болестта на старите моми — боготвори брат си. Ако си втълпи, че нещо се е случило с Питър...

МОЛИ: Добре. Обаче искам да предадеш нещо на Майк. Кажу му да сформира група, която да охранява онзи — колкото мъже там му трябват, тук и бездруго няма какво да вършат — и да се върне тук. Кажу му, че жена му иска да го види.

УРСУЛА: Ще му предам.

Тя оставя Моли и си пробива път през скупчилата се пред телевизора тълпа. Люсиен Фурние продължава с напразните си опити да улови по-добър сигнал.

91 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — НОЩ.

Кат все още се взира в ръцете си, но очите ѝ вече се озаряват от осъзнаването на онова, което е сторила. Тя отмества поглед от окървавения бастун към окървавените си ръкавици... после отново към бастуна... и отново към ръкавиците... към бастуна... към ръкавиците... и нагоре, към изсипващия се от небето сняг. Накрая отваря широко уста и от гърлото ѝ се изтръгва пронизителен вик.

92 ИНТ. КУХНЯТА В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Джоана, която мие тенджерите в умивалника и поради тази причина се намира най-близо до задния вход, рязко надига глава. Лицето ѝ се намръщва. Другите продължават да си вършат работата.

ДЖОАНА: Чухте ли нещо?

КОРА: Само вятъра.

ДЖОАНА: Звучеше като писък.

КОРА (с неприкрито снизхождание): Точно така звучи вятърът тази нощ, скъпа.

Джоана, на която ѝ е дошло до гуша от свекървата ѝ, поглежда към Госпожа Кингсбъри.

ДЖОАНА: Онова момиче от супермаркета върна ли се вече? Не, нали?

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Не и през този вход.

КОРА: Забрави ли, че девойката искаше да поговори с приятеля си, Джоана?

И Кора ѝ хвърля многозначителен поглед. Той е съпроводен от най-мръснишкия жест, който можем да покажем по телевизията (освен ако не го сметнат за твърде мръснишки) — възрастна жена свива едната си ръка в юмрук, след което вкарва показалеца на другата в отвора между палеца и показалеца на първата.

Джоана я гледа с омерзение, сетне взема нечия парка от закачалката в ъгъла. Дрехата ѝ е голяма, но въпреки това Джоана вдига ципа догоре.

КОРА: Майка ми обичаше да казва: „Който през ключалки наднича, никой не го обича“...

ДЖОАНА: Сигурна съм, че прозвуча като писък.

КОРА: Това е абсурдно!

ДЖОАНА: Млъкни! Мамо.

Кора е като ударена с мокър парцал. Госпожа Кингсбъри също е изненадана — но е изненадана приятно. Едва потиска импулса да извика: „Браво, момиче!“. Джоана, която си дава сметка, че трудно ще напусне сцената с по-добра реплика, нахлупва обточената с пухкава козина качулка и излиза през задната врата сред виещия мрак.

93 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — С МОЛИ.

Моли наблюдава как Урсула говори с Люсиен, който най-сетне оставя проклетата антена и слуша внимателно. На замрежения от снежинки екран се вижда картата на щата Мейн. Почти цялата му територия е покрита от зони с червен цвят. Виждат се и крещящо

големи надписи: СНЕЖНА ОПАСНОСТ! и СНЕЖНА ПОКРИВКА ОТ МЕТЪР-МЕТЪР И ПОЛОВИНА + СНЕГОНАВЯВАНИЯ И ВИЕЛИЦИ. Междувременно синоптикът от бангорския отдел на Ей Би Си продължава със съветите си.

СИНОПТИК: Ако се намирате в някоя от тези зони, ви съветваме да останете там, където сте, дори да останете без електричество или отопление. Тази вечер най-важното е да разполагате с надеждно укритие, всичко друго е на заден план. Ако се намирате в такова укритие, не го напускайте. Гледайте да бъдете на топло, облечете всички топли дрехи, с които разполагате, разпределете храната и силите си. Ако има нощ, в която помощта на добрите съседни да е от първостепенна важност, това е тази нощ. Състоянието на снежна опасност остава в сила за централните и крайбрежните райони на Мейн; повтарям — в централните и крайбрежните райони на Мейн извънредното положение заради снежната буря остава непроменено...

Джони Хариман и Джонас Станхоуп слизат по стълбите, понесли големи подноси с току-що изпечени кейкове и курабийки. Зад тях внимателно пристъпва Ани Хъстън, която е обвила ръце около стоманения корпус на кафеварка с индустриални размери. Все още обезпокоената Моли се отмества, за да им направи място да минат. Вниманието ѝ все още е погълнато от разговора между Урсула и Люсиен.

ДЖОНИ: Всичко наред ли е, Моли Андерсън?

МОЛИ: Да, всичко е тип-топ.

ДЖОНАС СТАНХОУП: Ще има какво да разказваме на внуците.

МОЛИ: Определено.

94 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПРОСТРАНСТВОТО МЕЖДУ СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ И КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Виждаме Джоана, която се бори със силния вятър. Парката, която е облякла, плющи около тялото ѝ като платно на ветроходен кораб, а качулката ѝ непрекъснато бива отмятана назад. Най-накрая обаче успява да достигне до склада. Вратата зее отворена, но Кат не се вижда наоколо.

Въпреки всичко Джоана не бърза да се върне в кухнята и се спира на около два метра от вратата. Също като Урсула, и тя усеща, че нещо не е наред.

ДЖОАНА: Катрина? Кат?

Нищо. Джоана прави още две крачки към потрепващата светлина на керосиновата лампа. Поглежда надолу към...

95 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СНЕГА ПРЕД ВРАТАТА, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДЖОАНА — НОЩ.

Вятърът е замел почти всички следи, с изключение на розовеещата дия там, където Кат е захвърлила бастуна на Линож. Самият бастун обаче не се вижда никъде. На самия праг, където е стояла Кат, също се вижда някакво по-тъмно петно.

96 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА — НОЩ.

ДЖОАНА: Кат...?

Вече ѝ се иска да се върне в топлата кухня — тук навън е хем студено, хем страшно — но вече е стигнала твърде далеч. Джоана бавно пристъпва към вратата, притискайки долната част на качулката към гърлото си, подобно на старомоден шал.

97 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — ОТ ВЪТРЕШНОСТТА НА ПОМЕЩЕНИЕТО.

Джоана се приближава към вратата и се спира с разширени от ужас очи.

98 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СКЛАДА ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДЖОАНА — НОЩ.

Навсякъде има КРЪВ — и върху големите кутии със зърнени закуски и сухо мляко, и върху пластмасовите бутилки с етикети КОЛА, ОРАНЖАДА и ПЛОДОВ ПУНШ. Кръв цвърчи върху стъклото на лампата, кръв е опръскала стенния календар и кървави отпечатъци от ръкавици кресят от дъските и гредите на склада. Кръв има и върху продуктите, които Били е наредил върху шейната. Виждаме ги, защото вече не са закрити с брезентовото покривало.

99 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА НА ПРАГА НА СКЛАДА.

Тя се взира в:

100 ИНТ. ЕДИН ОТ ЪГЛИТЕ НА СКЛАДА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДЖОАНА.

Ето къде е брезентът. Покрива тялото на Били, но краката му стърчат навън.

Камерата се насочва към другия ъгъл на помещението, където — свита в ембрионална поза — седи Кат Уидърс. Коленете ѝ са притиснати към гърдите, а пръстите на едната ѝ ръка са пъхнати в устата ѝ. Тя поглежда нагоре към Джоана — към камерата — със замъглени, пустеещи очи.

101 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА — НА ПРАГА НА СКЛАДА ЗА
ПРОВИЗИИ.

ДЖОАНА: Кат... Какво се е случило?

102 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КАТ — СВИТА В ЪГЪЛА НА СКЛАДА.

КАТ: Покрих го... Той не би искал хората да го видят така, затова го покрих. *(Пауза.)* Покрих го, защото го обичах.

103 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА — НА ПРАГА НА СКЛАДА.

Тя е парализирана от ужас.

104 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КАТ — СВИТА В ЪГЪЛА.

КАТ: Мисля, че бастунът с вълчата глава ме накара да го направя. На твоето място не бих го пипала. *(Оглежда се наоколо.)* Толкова много кръв... Обичах го, а виж сега. Убих го със собствените си ръце.

И тя бавно пъха пръсти в устата си.

105 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА — НА ПРАГА НА СКЛАДА.

ДЖОАНА: О, Кат... О, мили боже...

Джоана се обръща и отново поема към кметството, отдалечавайки се в мрака.

106 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КАТ — СВИТА В ЪГЪЛА.

Свита в ембрионална поза, тя се озърта наоколо с див поглед. После започва да си пее с весело детско гласче. Думичките са заглушени от пръстите ѝ, но въпреки това успяваме да ги различим.

КАТ *(тананика си):* „Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко, имам си и дръжчица, и чучурче гладко. Изсвирвам като влакче, щом водата в мен заври, хвани ме ти тогава и от котлона ме махни. Аз съм малко чайниче...”

107 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА — НОЩ.

Тя крачи забързано през дълбокия сняг към сградата на кметството. Вятърът отново отмята качулката на парната от главата ѝ, но този път тя дори не се опитва да я върне на главата си. Ненадейно се спира, защото вижда:

108 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПАРКИНГА ПРЕД КМЕТСТВОТО.

Две фигури си пробиват път през снега. Вървят точно към снегомобилите, паркирани пред сградата.

109 ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДЖОАНА — НОЩ.

ДЖОАНА: Помощ! Помощ! Помощ!

110 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА — НОЩ.

Тя рязко сменя посоката си на движение и се насочва към паркинга на кметството.

111 ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДЖОАНА — НОЩ.

Опитва се да тича, колкото и невъзможно да е това в натрупалия сняг. По едно време хвърля уплашен поглед през рамо към отворената врата на склада.

112 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПАРКИНГА — С УРСУЛА И ЛЮСИЕН.

Вече са стигнали до наредените един до друг двуместни снегомобили. Люсиен сядва зад кормилото на един от тях.

УРСУЛА (*налага се да вика, за да надмогне воя на вятъра*):
Само да ме изсипеш в някоя пряспа, Люсиен Фурние!

ЛЮСИЕН: Няма, госпожо!

Урсула го гледа изпитателно, сякаш се съмнява в думите му, след което внимателно се намества на седалката зад Люсиен. Той завърта контактния ключ. Фаровете светват. После натиска бутона на стартера. Двигателят се събужда, но не може да запали.

УРСУЛА: Какво има?

ЛЮСИЕН: Нищо. Просто машинката е малко своенравна.

Той отмества пръст от бутона и се кани отново да го натисне.

ДЖОАНА (*глас зад кадър, ехтящ в далечината*): Помощ!
Помощ! Помощ!

Урсула хваща ръката на Люсиен, преди да е натиснал бутона на стартера. И двамата се обръщат към:

113 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЖОАНА, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА УРСУЛА И
ЛЮСИЕН — НОЩ.

Тя се носи към тях, препъвайки се и залитайки из преспите. Вдигнала е високо едната си ръка и маха бясно с нея, досущ като плувец, който се дави. Цялата е покрита със сняг (със сигурност е паднала поне веднъж) и отчаяно се опитва да си поеме дъх с широко отворена уста.

114 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ПАРКИНГА — НОЩ.

Люсиен скача от снегомобила и се втурва към Джоана. Успява да я подхване точно навреме, преди да е паднала за пореден път.

Помага ѝ да стигне до снегомобила, където към тях се присъединява разтревожената Урсула.

УРСУЛА: Джо, какво има?

ДЖОАНА: Били... Били е мъртъв! Ей там... *(Тя посочва с ръка.)*
Катрина Уидърс го е убила!

УРСУЛА: Кат?

ДЖОАНА: Сега седи в ъгъла... Май се опитваше да ми каже, че го е убила с някакъв бастун... но там има толкова много кръв... А когато си тръгнах, ми се стори, че я чух да пее...

Люсиен и Урсула са смаяни и потресени. Урсула първа идва на себе си.

УРСУЛА: Наистина ли казваш, че Кат Уидърс е убила Били Соумс? *(Джоана трескаво кима с глава.)* Сигурна ли си, Джо? Сигурна ли си, че е мъртъв?

ДЖОАНА *(кима)*: Покрила го е с брезент, но съм сигурна... Там имаше толкова много кръв...

ЛЮСИЕН: Най-добре да отидем там и да проверим.

ДЖОАНА *(ужасена)*: За нищо на света няма да се върна там! Тя е в ъгъла! Ако я бяхте видели... Изражението на лицето ѝ...

УРСУЛА: Люсиен, аз мога ли да карам това нещо?

ЛЮСИЕН: Ако карате бавно, да. Но...

УРСУЛА: Бавно ще бъде, повярвай ми. Двете с Джоана ще отидем до магазина и ще си поговорим с Майк Андерсън. Нали, Джо?

Джоана ѝ кимва и се качва на задната седалка на снегомобила на Люсиен. Готова е да иде където и да е, стига да е по-далеч от склада за провизии.

УРСУЛА (обръща се към Люсиен): *Вземи няколко души и отидете там. Вижте какво е положението, но не го разгласявайте. И... умната!*

ЛЮСИЕН: *Урсула, какво става тук?*

Тя се приближава до снегомобила, сяда на предната седалка и натиска бутона на стартера. Двигателят вече е подгрян и запалва от първия път. Урсула форсира мотора и сграбчва ръчките на управлението.

УРСУЛА: *Нямам никаква представа.*

Тя включва на скорост и потегля сред вихрушка от сняг заедно с вкопчилата се в нея Джоана. Люсиен гледа смаяно подире им.

115 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — НОЩ.

Супермаркетът прилича на гигантска пряспа сред бушуващата виелица. Няколкото блещукащи светлинки зад прозорците му изглеждат жалки и самотни.

116 ЕКСТ. ТОВАРНАТА РАМПА ЗАД МАГАЗИНА — НОЩ.

Снегomobilът, с който са дошли Джак Карвър и Кърк Фрийман, е почти засипан от снега. На самата площадка се вижда човешки силует — Питър Годсоу. Тялото му е увито с одеяло, пристегнато с въже. Изглежда досущ като труп, готов за погребение в морето.

117 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Лицето на Линож излъчва нещо хищно, вълче. Гладните му очи блестят в сумрака.

Камерата бавно се отдръпва назад от решетките, за да видим, че той отново стои в любимата си поза — с облегнат на стената гръб, опрени в ръба на нара стъпала и очи, надничащи иззад рамката на леко раздалечените му колене.

118 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Тук са Майк, Хач, Роби, Хенри Брайт, Кърк Фрийман и Джак Карвър. Всички, освен Майк, наблюдават Линож със смесица от неверие и страх. Майк също го гледа, но в неговите очи се чете както недоумение, така и желание да разбули загадката.

КЪРК: За първи път през живота си виждам подобен пристъп.

ХЕНРИ (обръща се към Майк): Значи, няма никакви документи, така ли?

МАЙК: Никакви документи, никакви пари, никакви ключове... Няма етикети на дрехите, няма даже и емблема на дънките... Той просто е... тук. И това не е всичко. (Обръща се към Роби.) Той каза ли ти нещо? Роби, когато влезе в къщата на Марта, той каза ли ти нещо... Нещо, което не би следвало да знае?

Роби започва да нервничи. Не му се иска да навлиза в тази тема. Но в същото време...

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Беше при проститутка в Бостън, докато майка ти умираше в Мачаяс.

МАЙК: Роби?

119 ИНТ. ВСЕКИДНЕВНАТА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН (РЕТРОСПЕКЦИЯ).

Окървавеното лице на Линож се подава иззад облегалката на креслото на Марта.

ЛИНОЖ: Тя те очаква в ада. Превърна се в човекоядец. Когато попаднеш там, ще те изяде жив. Нали това е адът, Роби — ужас, повтарящ се до безкрай. Да дойдат при мене родените в грях... ДРЪЖ!

И окървавената баскетболна топка на Дейви Хоупуел полита към камерата.

120 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — НОЩ.

Роби се свива, когато топката полита към главата му — толкова силен е споменът.

МАЙК: Казал ти е, нали?

РОБИ: Той... той каза нещо за майка ми. Нещо лично, не е твоя работа.

Очите му се стрелват подозрително към Линож, който продължава да ги наблюдава в неизменната си поза. Арестантът не би трябвало да знае какво си говорят — все пак в момента всички са понижили гласове, а и се намират в другия край на помещението — но Роби си мисли (дори е сигурен в това), че Линож чува всяка тяхна дума. Знае и нещо друго — че Линож може да разкаже на всички какво е казал на Роби: как се е търкалял в леглото с проститутка, докато майка му е умирала.

ХАЧ: Според мен той не е човек.

И Хач поглежда умолително към Майк, сякаш му се иска Майк да отхвърли думите му. Това обаче не се случва.

МАЙК: Аз също мисля така. Нямам никаква представа какво всъщност представлява.

ДЖАК: Господ да ни е на помощ.

121 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той ги наблюдава с хищническо любопитство, докато бурята вилнее навън.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

122 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — НОЩ.

Камерата ни показва главната улица в посока центъра на градчето. Проблясват фарове и се чува характерното жужене на приближаващ снегомобил. Това са Урсула и вкопчената в нея Джоана.

123 ИНТ. ВРАТАТА НА СКЛАДА ЗА ПРОВИЗИИ — НОЩ.

КАТ (глас зад кадър): „Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко... имам си и дръжчица, и чучурче гладко...“

На вратата стои Люсиен Фурние. Зад него са Ъптон Бел, Джони Хариман, възрастният Джордж Кърби и Сони Бротиган. Лицата на всички са разкривени от ужас.

124 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАТ, СВИТА В ЪГЪЛА НА СКЛАДА — НОЩ.

Тя се поклаща напред-назад и смуче пръстите си като малко дете. Лицето ѝ е опръскано с кръв, а погледът ѝ е празен и отсъстващ.

КАТ: „Изсвирвам като влакче, щом водата в мен заври... Хвани ме ти тогава и от котлона ме махни.“

125 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МЪЖЕТЕ ПРЕД ВРАТАТА НА СКЛАДА.

ЛЮСИЕН (говори с видимо усилие): Хайде. Помогнете ми да я внесем вътре.

126 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — С МАЙК И ДРУГИТЕ.

КЪРК: Онзи див пристъп, в който изпадна... какво беше това?

Майк клати глава. Не знае. Обръща се към Роби.

МАЙК: Той имаше ли бастун, когато го видя?

РОБИ: О, да. С голяма сребърна вълча глава на дръжката. Цялата беше в кръв. Предполагам, че го е използвал, за да... за да...

Звук: Приближаващият снегомобил. Светлината от фаровете му проблясва през решетката на високия прозорец на килията. Урсула се е насочила към задния вход на магазина. Майк отново насочва вниманието си към Линож. Както и преди, той се обръща към арестанта със спокойния глас на служител на закона, но ясно си личи, че всеки следващ път му е все по-трудно да съблюдава устава.

МАЙК: Къде е бастунът ти, сър? Къде е сега? (Никакъв отговор.) Какво искаш от нас?

Линож не отговаря. Джак Карвър и Кърк Фрийман отиват до задната врата, за да видят кой е пристигнал. Хач демонстрира забележително самообладание, обаче виждаме, че с течение на времето става все по-обезпокоен. Той се обръща към Майк.

ХАЧ: Ние не го заловихме в дома на Марта, нали? Той се остави да го заловим. Може би е искал да бъде арестуван.

РОБИ: Можем да го убием.

Хач е шокиран. Майк не изглежда толкова изненадан.

РОБИ: Никой няма да узнае. Каквото се случи на острова, си остава на острова. Така е било и така ще бъде. Като онова, което Долорес Клейборн направи с мъжа си по време на слънчевото затъмнение. Или Питър Годсоу и неговата марихуана...

МАЙК: Но ние ще знаем.

РОБИ: Само казвам, че бихме могли... и може би трябва да постъпим така. Не ми казвай, че подобна идея не ти е минавала през главата, Майкъл Андерсън.

127 ЕКСТ. ЗАД МАГАЗИНА — НОЩ.

Снегомобилът на Люсиен спира до полузасипания снегомобил, с който са пристигнали Джак и Кърк. Урсула слиза и помага на Джоана. Над тях се отваря вратата на служебния вход на супермаркета и силуетът на Джак Карвър се очертава на фона на светещия правоъгълник.

ДЖАК: Кой е там?

УРСУЛА: Урсула Годсоу и Джоана Станхоуп. Трябва спешно да поговорим с Майк. В кметството се случи нещо...

Тя се изкачва по стълбите, докато говори, и изведнъж вижда увитото в одеяло човешко тяло, нарочно изнесено тук на студа. Джак и Кърк се споглеждат и в очите на всеки се чете: „Мамка му!“ Джак се протяга напред, опитвайки се да хване Урсула за ръката и да я издърпа в полицейския кабинет, преди да е разбрала кой е мъртвецът.

ДЖАК: Урсула, недей да гледаш натам...

Тя обаче се изтръгва от хватката му и коленичи до трупа на своя съпруг.

КЪРК (обръща се през рамо и крещи): Майк! Ела веднага тук!

Урсула нито го вижда, нито го чува. Зелените гумени ботуши на Питър стърчат изпод одеялото — ботушите, които тя прекрасно познава и които може би лично е закърпвала. Урсула докосва единия и

се разтърсва от беззвучни ридания. Зад нея, сред бушуващата виелица, стои Джоана — смутена и объркана, без да знае как да реагира.

На вратата се появява Майк, последван от Хач. Майк веднага преценява ситуацията и се обръща към Урсула. Гласът му звучи топло и състрадателно.

МАЙК: Урсула, съжалявам.

Тя дори не го забелязва. Продължава да стои на колене, държейки зеления гумен ботуш, и да плаче без глас. Майк се навежда, прегръща я през раменете и ѝ помага да се изправи.

МАЙК: Да влезем вътре, Урс. Хайде... Да идем там, където е светло и топло.

Двамата минават покрай Джак и Кърк. Джоана ги следва. Тя хвърля бегъл поглед на стърчащите ботуши и тутакси извързва глава. Джак и Кърк влизат последни. Кърк затваря вратата, оставяйки навън бурята и тъмнината.

128 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Сградата на кметството е обгърната от плътни облаци кълбящ се сняг.

129 ИНТ. КУХНЯТА НА КМЕТСТВОТО, С КАТ УИДЪРС.

Тя седи на едно столче, загърната с одеяло, и гледа с пустеещи очи. Мелинда Хачър влиза в кадър; в ръката си държи влажна кърпа, с която започва нежно и внимателно да изтрива кръвта от лицето на Кат.

СОНИ БРОТИГАН: Не знам дали трябва да правите това, госпожо Хачър. Това все пак е веществено доказателство или както там

му викат...

Докато казва това, камерата се отдръпва назад и ние виждаме хората, струпали се край стените на кухнята и пред вратата. До Сони с неговия изпъкнал корем и вечно кисело настроение стои приятелят му Ъптон Бел. Виждаме още Люсиен Фурние и другите, които бяха с него в склада, както и Джонас Станхоуп и младата Ани Хъстън. Мелинда поглежда към Сони с безмълвно презрение, след което продължава да почиства плашещо неподвижното лице на Кат.

Госпожа Кингсбъри стои пред печката и налива бульон в чаша за кафе. После отива при Кат.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Катрина, изпий този бульон. Ще ти помогне да се стоплиш.

ЪПТОН БЕЛ: Би трябвало да сложите отрова за плъхове в него... Тъкмо да се загрее подобаващо за пъкъла.

Хората сумтят и кимат одобрително, а Сони гръмко се смее на изискания хумор на своя приятел. Мелинда им хвърля изпепеляващ поглед.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Ъптон Бел, затваряй си ужасната уста!

СОНИ (*застъпва се за приятеля си*): Отнасяте се с нея тъй, сякаш му е спасила живота, а тя го е издебнала в гръб и му е пръснала мозъка!

Отново одобрителни мърморения. През тълпата си пробива път Моли Андерсън. Тя поглежда Сони с такова презрение, че той бърза да извърне очи, след което се обръща към Ъптон и останалите.

МОЛИ: Хайде, всички вълн! Това не е шоу!

Зяпачите се размърдват, но никой не си тръгва.

МОЛИ (с по-спокоен и уравновесен тон): Та вие я познавате от цяла вечност! Каквото и да е направила, все пак заслужава глътка въздух.

ДЖОНАС СТАНХОУП: Хайде, момчета. Да вървим. Те си знаят работата.

Джонас е професионалист — вероятно е юрист — и излъчва достатъчно авторитет, за да накара хората да се разотидат. Единствено Сони и Ъптон се съпротивляват още известно време.

ДЖОНАС СТАНХОУП: Хайде, Сони. Ъптон. Нямаме работа тук.

СОНИ: Напротив. Може да я заведем в полицията и да я тикнем зад решетките за убийство!

ЪПТОН БЕЛ (във възторг от идеята): Аха!

ДЖОНАС СТАНХОУП: Мисля, че килията вече е заета... Освен това смятате ли, че може да избяга някъде — в тази буря и в това състояние?

И той кимва към момичето, което (извинете за каламбура) е изпаднало почти в кататония. Сони най-сетне проумява какво има предвид Джонас и се затътря към изхода. Ъптон крачи подире му.

МОЛИ: Благодаря ви, господин Станхоуп.

Междувременно Госпожа Кингсбъри отмества встрани чашата с бульона — изгубена кауза — и се взира в Кат с нарастващо безпокойство.

ДЖОНАС СТАНХОУП (обръща се към Моли): За нищо, Моли. Да сте виждали майка ми?

МОЛИ: Май се готвеше да си ляга...

ДЖОНАС СТАНХОУП: Добре. Добре...

И той се обляга на стената, а лицето и позата му сякаш възкликват: „Велики боже, що за ден!“.

130 ИНТ. ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Скамейките и подиумът пустеят, но на пътеката в края на залата се виждат няколко души. Единствената жена сред тях е възрастната Кора Станхоуп, самопровъзгласилата се кралица на Литъл Тол. В ръката си държи чантичка с тоалетни принадлежности.

Насреща ѝ се задава възрастен джентълмен, на име Орвил Бучър. Той е по халат, чехли и бели чорапи. Носи четка за зъби в пластмасово калъфче.

ОРВИЛ: Привет, Кора! Тук сме като на лагер, нали? Остава само да сложат един чаршаф на стената и да ни прожектират анимационни филмчета!

Кора изсумтява презрително, вирва нос и продължава по пътя си, без да продума. Междувременно хвърля възмутен и осъдителен поглед на косматите пицъли на стареца, които се виждат между горната част на чорапите и края на халата му.

131 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЗАДНАТА СТЕНА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

В малката тухлена пристройка (както загатва и приглушеното бръмчене, което се носи оттам) се помещава генераторът. Изведнъж равномерният звук секва; моторът се закашля.

132 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА С ОРВ И КОРА.

Светлините примигват, угасват и пак светват. Двамата старци вдигат поглед към лампите (всички останали в помещението правят същото).

ОРВ: Спокойно, Кора! Просто старият ни генератор си прочиства гърлото.

133 ЕКСТ. ПРИСТРОЙКАТА С ГЕНЕРАТОРА — НОЩ.

Моторът спира да се дави и равномерното бръмчене се подновява.

134 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА С ОРВ И КОРА.

ОРВ: Видя ли? По-светло е от всякога.

Той просто се държи дружелюбно, но Кора реагира така, сякаш Орв се опитва да я положи на някоя от твърдите скамейки, за да мърсува с нея. Ето защо го отминава, без да пророни и дума, вирвайки носа си още по-високо. В края на пътеката има две врати с изображения на мъж и жена. Орв гледа подире ѝ — тя по-скоро го е развеселила, отколкото обидила.

ОРВ (на себе си): Кора... мила и дружелюбна както винаги.

И той се запътва към водещото към сутерена стълбище.

135 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — НОЩ.

Хач влиза, понесъл на ръце голям поднос. Върху него са наредени девет картонени чаши с кафе. Той оставя подноса на бюрото на Майк и поглежда плахо към Урсула, която седи на стола с разкопчана парка. Все още изглежда съкрушена. Когато Майк ѝ предлага чаша кафе, тя сякаш изобщо нея вижда.

МАЙК: Изпий го, Урс. Ще те стопли.

УРСУЛА: Не мисля, че някога ще се стопля отново.

В крайна сметка обаче взема две чаши и подава едната на Джоана, която стои зад нея. Майк също си взема чаша. Роби подава чаши на Джак и Кърк; Хач дава една на Хенри. Когато всички са получили кафе, на подноса остава още една чаша. Хач поглежда към Линож.

ХАЧ: Ох, добре де! Искаш ли кафе?

Никакъв отговор от страна на Линож. Той си седи в неизменната си поза и не откъсва очи от тях.

РОБИ (ядосано): На твоята планета не пият ли кафе, господинчо?

МАЙК (обръща се към Джоана): Разкажи ми отново.

ДЖОАНА: Вече ти го разказах поне пет пъти!

МАЙК: Това ще е за последен път. Обещавам.

ДЖОАНА: Тя ми каза: „Мисля, че бастунът с вълчата глава ме накара да го направя. На твоє място не бих го пипала“.

МАЙК: Но ти не си видяла никакъв бастун, нали?

ДЖОАНА: Не. Майк, какво ще правим?

МАЙК: Ще чакаме да свърши бурята. Само това можем да сторим.

УРСУЛА: Моли иска да те види. Помоли ме да ти го предам. Каза да оставиш хора да пазят арестанта и да отидеш при нея. Можело

да ангажираш колкото мъже ти трябват — и без това нямали какво да вършат в кметството...

МАЙК: Така си е. (Пауза.) Хач, би ли дошъл навън за минутка? Искам да ти кажа нещо.

Двамата тръгват към вратата, водеща към магазина. Майк нещо се колебае и поглежда към Урсула.

МАЙК: Ще се справиш ли?

УРСУЛА: Да.

Майк и Хач излизат. Урсула забелязва, че Линож се взира в нея.

УРСУЛА: Какво си ме зяпнал?

Линож продължава да я гледа. На устните му заиграва едва доловима усмивка.

ЛИНОЖ (тананика си): „Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко...“

136 ИНТ. ТОАЛЕТНАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Анджела Карвър стои пред умивалника в дамската тоалетна. Облечена е с пухкав домашен халат и в момента мие зъбите си. От заключената тоалетна кабинка зад нея се чува шумолене на дрехи и изплющяване на ластисици — явно Кора се преоблича за сън.

КОРА (нее си от тоалетната кабинка): „... имам си и дръжчица, и чучурче сладко!“

Анджела поглежда натам — първо с недоумение, а после с усмивка. После изплаква уста за последен път, вдига чантичката с тоалетните си принадлежности и излиза. В следващия момент Кора

се подава от кабинката — с розов халат, дълъг чак до земята, и с нощна шапчица на главата. Да, точно така! Тя се приближава с царствена походка до умивалника, поставя внимателно нощната шапчица отгоре му, отваря чантичката си и изважда оттам тубичка с нощен крем.

КОРА: „Изсвирвам като влакче, щом водата в мен заври, хвани ме ти тогава и от котлона ме махни!“

137 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Четиримата мъже и двете жени гледат Линож с удивление и безпокойство. Той сякаш маже лицето си с невидим крем.

ЛИНОЖ (*пее си тихичко*): „Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко!“

ХЕНРИ БРАЙТ: Тоя е луд за връзване. Няма друго обяснение.

138 ИНТ. ПРЕД ЩАНДА ЗА МЕСО В МАГАЗИНА — С МАЙК И ХАЧ.

Тук е сумрачно и малко зловещо, защото единствената светлина идва от флуоресцентните лампи над хладилната витрина.

МАЙК: Оставям те да командваш тук за известно време.

ХАЧ: О, Майк, изобщо не ми се иска да...

МАЙК: Само за малко. Искам да върна тези жени обратно в кметството, докато улиците са все още проходими за джипа. После ще видя дали Моли е добре, ще ѝ покажа, че аз съм добре, и целуна Ралфи за лека нощ... Накрая мисля да взема с мен всички мъже, които стават за нещо, и да ги докарам тук с джипа. Ще дежурим по трима-четирима, докато бурята не утихне. Или даже по петима, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

ХАЧ: Няма да се почувствам по-добре, докато не го видя в областния затвор в Дери!

МАЙК: Да, съгласен съм.

ХАЧ: Кат Уидърс... Не мога да повярвам, Майк. Кат никога не би наранила Били.

МАЙК: Да, и с това съм съгласен.

ХАЧ: Кой, по дяволите, е задържаният тук? Той... или ние? Можеш ли да ми кажеш?

Майк дълго-дълго разсъждава над въпроса. Накрая клати глава.

ХАЧ: Голяма бъркотия, а?

МАЙК: Аха. Ще се справиш ли с Роби?

ХАЧ: Нямам друг избор. Поздрави Мелинда от мен, ако е все още будна. Кажи й, че съм добре. И целуни Пипа от мен.

МАЙК: Непременно.

ХАЧ: Имаш ли представа колко време ще отсъстваш?

МАЙК: Четирийсет и пет минути, най-много час. И ще се върна с цяла кола здравеняци. Междувременно ти ще разполагаш с Джак, Хенри, Роби и Кърк...

ХАЧ: Смяташ ли, че това би ни помогнало, ако онзи пак се развихри?

МАЙК: А ти смяташ ли, че в кметството е по-безопасно? Или някъде другаде на острова?

ХАЧ: Като се замисля за Кат и Били... не.

Майк се връща в полицейския кабинет. Хач го последва.

139 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той продължава да втрива в бузите си невидимия крем и да си тананика „Аз съм малко чайниче“.

140 ИНТ. КОРА В ТОАЛЕТНАТА НА КМЕТСТВОТО.

Тя си маже лицето с нощния крем и също си тананика „Аз съм малко чайниче“. За първи път, откакто синът и снаха ѝ са я докарали тук, тя изглежда щастлива и доволна. В огледалото се отразява дамската тоалетна, в която (поне за момента) няма други хора.

Внезапно светлините изгасват — генераторът отново се е задавил.

КОРА (глас в тъмното): Ах, да му се не види!

Лампите отново светват. Кора въздъхва облекчено и подновява мазането на лицето си. Изведнъж обаче застива. Подпрян на стената под сешоара за ръце, се вижда бастунът на Линож. Преди не е бил там, но ето го — отразен в огледалото. По него не се забелязва и капчица кръв. Лъскавата сребърна глава сияе изкусително.

Известно време Кора го гледа, след което се обръща и пристъпва към бастуна.

141 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

ЛИНОЖ: Досущ като бастуна на татко!

142 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Мъжете са се скупчили около бюрото на Майк. На стола му седи Урсула, а до нея стои Джоана. Никой от тях не забелязва завръщането на Майк и Хач. Всички са като хипнотизирани от пантомимата на Линож.

ДЖОАНА: Какво прави той?

Урсула клати глава. Мъжете са не по-малко озадачени.

143 ИНТ. ТОАЛЕТНАТА НА КМЕТСТВОТО — С КОРА.

КОРА (навеща се и вдига бастуна): Досущ като бастуна на татко!

144 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Майк и останалите наблюдават Линож. Той не им обръща внимание — изцяло е погълнат от онова, което върши с Кора. Той взема два невидими предмета — по един във всяка ръка — и сякаш ги завърта. После натиска нещо надолу с палеца си. Накрая имитира ровене из дамска чантичка и избор на неголям предмет, който стиска в лявата си ръка.

145 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДАМСКАТА ТОАЛЕТНА — С КОРА.

Тя слага „бастуна на татко“ между два съседни умивалника и отново се обръща към мивката, където е стояла, преди да зърне находката си. Отваря кранчетата едновременно с двете си ръце и от чешмата шурва вода. После притиска с палеца на дясната си ръка запушалката за канала и умивалникът започва да се пълни с вода. Междувременно Кора рови из чантичката си и изважда едно червило.

146 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Линож се обляга на стената с вид на човек, приключил с изпълнението на изнурителна и тежка задача. Поглежда към осмината си зрители, струпали се около бюрото, и им се усмихва загадъчно.

ЛИНОЖ: Хайде, тръгвай, Майк... Бъди спокоен — ще се справим и без теб. Не забравяй да целунеш малкото си момченце от мен. Кажи му, че приятелят му от магазина го поздравява.

Лицето на Майк се свива. Исква му се да удари Линож с всичка сила.

ХАЧ: Откъде знаеш толкова много? Какво, по дяволите, искаш?

Линож мълчи и отново отпуска ръце върху коленете си.

МАЙК: Хач, защо не направите така — двама души да го пазят в кабинета, а останалите да бъдат в магазина. Ще настроите огледалата така, че да се виждате взаимно.

ХАЧ: Не искаш да ни докопа всичките едновременно, нали?

МАЙК: Ами... нещо такова.

Той се обръща към жените, преди Хач да е успял да му отговори.

МАЙК: Дами? Предлагам ви да се върнем в кметството. Урсула му подава един ключ.

УРСУЛА: За снегомобила на Люсиен Фурние. Може да ви потрябва.

Майк подава ключа на Хач и отново се обръща към нея.
УРСУЛА: Питър... там ли ще го...?

МАЙК: Да. А когато всичко това приключи, ще му организираме... Ще организираме всичко, както си му е редът. Хайде, да вървим.

Урсула се изправя и закопчава парката си.

147 ИНТ. ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА — НОЩ.

По една от страничните пътеки на залата върви Джил Робишо — също по халат, понесла чантичка с тоалетни принадлежности. Навън вятърът не спира да вие.

148 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ТОАЛЕТНАТА НА КМЕТСТВОТО И СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ВРАТАТА — НОЩ.

Вратата се отваря и Джил влиза вътре. За момент лицето ѝ си остава спокойно — лицето на жена, извършваща ежедневиия си ритуал по подготовка за сън. В следващия миг обаче това спокойно лице изведнъж се изпълва с ужас. Тя изпуска чантичката си на пода и запушва устата си с длани, за да сподави надигащия се вик. Известно време стои така, вцепенена от видяното, след което се обръща и побягва.

149 ИНТ. ПРЕГРАДЕНАТА ЗОНА ЗА СЪН В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Осветлението в „зоната за сън“ е приглушено. В „детския кът“ поверениците на Моли спят дълбоко; дори противният Дон Бийлс се е предал пред съня. Около половината от леглата за възрастните вече са заети, предимно от по-възрастните островни жители.

Моли Андерсън повдига самоделната завеска и пропуска вътре Анди Робишо. Анди носи Кат на ръце. Насочва се към свободните легла. Подире му вървят Моли и Госпожа Кингсбъри.

Спират чак в дъното на помещението, пред едно легло, намиращо се по-далеч от спящите. Моли отмята одеялото и горния чаршаф. Анди полага Кат на кревата и Моли я завива. Говорят тихо, за да не събудят децата и възрастните.

АНДИ РОБИШО: Виж я само! Спи като пън!

Моли поглежда въпросително към Госпожа Кингсбъри.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Дадох ѝ от най-леките приспивателни... От тези, дето се продават и без рецепта, както ми каза Док Грисъм... Мисля, че е от шока. Каквото и да е сторила или да са ѝ сторили, сега е далеч от нея. И може би така е най-добре.

Госпожа Кингсбъри се навежда и — за своя изненада! — целува спящото момиче по бузата.

ГОСПОЖА КИНГСБЪРИ: Лека нощ, скъпа.

АНДИ: Дали да не оставим някой при нея? Да я пази...

Моли и Госпожа Кингсбъри се споглеждат смаяно. Да охраняват безобидно създание като малката Кат Уидърс? Пълна лудост.

МОЛИ: Не ѝ трябва пазач, Анди.

АНДИ: Но...

МОЛИ: Хайде, да вървим.

Тя се обръща и закрачва към изхода. Госпожа Кингсбъри я следва. Анди се колебае за момент, чудейки се как да постъпи. Накрая и той тръгва подире им.

150 ИНТ. ЗОНАТА ЗА ОТДИХ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО.

Моли, Анди и Госпожа Кингсбъри отмятат завеската и влизат в импровизираната зона за отдих, или „дневната“ на сутерена. Вляво от тях се виждат четирийсет-петдесет души, повечето по пижами и халати, които гледат мътния екран на телевизора. Вдясно е стълбището, по което в момента слизат Сандра Бийлс, Мелинда Хачър и Джил Робишо. Сандра е ужасена, Мелинда е изплашена и посърнала, а Джил изглежда на ръба на истерията... поне докато не забелязва своя съпруг. Тогава се хвърля разплакана в обятията му.

АНДИ: Джил? Скъпа? Какво има?

Неколцина от телевизионните зрители се обръщат. Моли се взира в пребледнялото лице на Мелинда и разбира, че се е случило още нещо... но сега не му е времето да смуцават онези, които вече са заспали.

МОЛИ: Да се качим горе. Каквото и да се е случило, ще го обсъдим там.

Качват се по стълбите. Анди е презгърнал жена си през кръста.

151 ЕКСТ. КРЪСТОВИЩЕТО НА ГЛАВНАТА УЛИЦА И АТЛАНТИК СТРИЙТ — НОЩ.

Служебният джип се бори храбро със снега. От време на време обаче му се налага да преодолява преспи, стигащи почти до предния му капак. Едва ли още дълго ще се движи в тази буря.

152 ИНТ. ВЪТРЕ В ДЖИПА — С МАЙК, УРСУЛА И ДЖОАНА.

ДЖОАНА: Толкова ме е страх!

МАЙК: Мен също.

153 ИНТ. ПРЕД ДАМСКАТА ТОАЛЕТНА В КМЕТСТВОТО.

Мелинда Хачър и Моли стоят пред вратата на тоалетната. Прегърнатите Анди и Джил Робишо са малко по-далеч. Сандра Бийлс е по средата между двете двойки.

САНДРА: Съжалявам. Не мога... Не мога да вляза там!

Тя се стрелва между Джил и Анди и побягва към стълбището.

154 ИНТ. ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Разплакана, Сандра прекосява бързо приемната на път за стълбището. Преди да стигне там обаче, външната врата на кметството се отваря и вътре влиза Майк. Целият е покрит със сняг. Докато потропва от крак на крак, за да изтръска снега от ботушите си, на прага се появяват Урсула и Джоана. Сандра се спира и хвърля на новодошлите плах, объркан поглед.

МАЙК: Сандра, какво има? Случило ли се е нещо?

155 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДАМСКАТА ТОАЛЕТНА И СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ВРАТАТА.

Вратата бавно... и неохотно... се отваря. Моли и Мелинда влизат едновременно, притиснали се една до друга, за да си вдъхнат кураж. Зад тях се виждат Анди и Джил Робишо. На лицата на Моли и Мелинда се четат изумление и ужас.

МЕЛИНДА: Майчице мила!

156 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА УМИВАЛНИЦИТЕ ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МОЛИ И МЕЛИНДА.

Точно пред двете жени, с гръб към тях и с лице към мивките, е коленичила Кора Станхоуп. Умивалникът пред нея е пълнен догоре с вода, по чиято повърхност плават белите ѝ коси. Тя се е удавила в

мивката. Над нея, с червило върху огледалото е изписан вече познатият ни надпис: *ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.* От двете му страни Кора е нарисувала кървавочервени бастунчета с червилото си. От истинския бастун обаче — онзи със сребърната вълча глава — няма и следа.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ.

ПЕТО ДЕЙСТВИЕ

157 ЕКСТ. КУЛАТА НА ФАРА — НОЩ.

Вълните все тъй яростно шурмуват скалистия нос, заливайки кулата на фара с пръските си. Сега обаче е отлив и положението е по-добро от преди. За съжаление, само временно, понеже:

158 ИНТ. АПАРАТНАТА МА ФАРА — НОЩ.

Светлинните в контролната зала на фара продължават да примигват, но някои от тях вече са покрити с лед, а в ъглите на помещението е навалял сняг. Вятърът свисти и анемометърът продължава да показва трийсет метра в секунда.

Звук: продължително „бийп“. Камерата тутакси ни показва екрана на компютъра, който е пламнал в червено. На монитора се появяват бели букви: „Национална метеорологична служба. Предупреждение за щормова вълна за всички външни острови, в това число Кранбъри, Джерод Блъф, Канкамонгъс, Биг Тол и Литъл Тол. Прилив в 7:09 сутринта. Опасност от наводнение на ниско разположените участъци от сушата. Препоръчва се незабавна евакуация на жителите от периферията на островите и преместването им на по-високо разположени участъци от сушата“.

Сякаш за да потвърди това съобщение, една особено голяма вълна връхлита през счупения прозорец и облива компютърния екран с морска пяна.

159 ИНТ. ДОЛНАТА ЧАСТ НА АТЛАНТИК СТРИЙТ — НОЩ.

Складът „Годсоу — риба и омари“ е напълно отнесен — останали са само основите на сградата. Градския пристан също го

няма. Вълните се блъскат в каменистия бряг, където се е намирал. Сред водата се мяркат отломки от кошове за омари... както и една от балите с марихуана на Питър Годсоу.

160 ИНТ. ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Урсула успокоява Сандра. Майк се отправя към градската заседателна зала. Край него се стрелва Джоана. Той я хваща за ръката.

МАЙК: Успокой се, госпожо Станхоуп. Сега най-важно е да запазим спокойствие.

Вратата между заседателната зала и приемната се отваря. На прага се появяват Моли и Мелинда Хачър. Щом вижда Майк, потресът на Моли се заменя от радост и тя се изстрелва в обятията му. Той я притиска силно към себе си. Междувременно на Джоана изобщио не ѝ пука, че „най-важното е спокойствието“. Тя профучава покрай Мелинда и се носи по коридора, водещ към тоалетните. Урсула и Сандра се приближават към мястото, където се прегръщат Майк и Моли.

161 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — НОЩ.

Анди и Джил седят на една от скамейките в залата. Анди е прегърнал жена си през раменете и се опитва да я успокои, когато Джоана минава тичешком покрай тях, устремена към дамската тоалетна.

АНДИ: Джоана, недей да влизаш там!

Тя обаче не му обръща внимание и се носи по пътеката в края на залата.

162 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДАМСКАТА ТОАЛЕТНА И СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ВРАТАТА.

Вратата се отваря и Джоана замръзва на прага ѝ. Очите ѝ се разширяват, а долната ѝ челюст увисва надолу. В следващия миг Майк изниква зад нея. Той хвърля светкавичен поглед към тоалетната и веднага отмества Джоана встрани. Пневматичният механизъм на вратата започва бавно да я затваря.

МАЙК: Мол, ела да ми помогнеш!

163 ИНТ. ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА.

Майк внимателно предава вцепенената Джоана на жена си и тя я повежда по пътеката към Джил и Анди. Там Джоана се спъва и надава вик, изпълнен с отчаяние и мъка.

ДЖИЛ: Остави на мен.

Джил слага Джоана да седне и я прегръща през рамо. Джоана започва да плаче.

Моли тръгва обратно към тоалетната. Оттам излиза Майк. Ръцете му са мокри почти до лактите. Моли го поглежда въпросително. Майк клати глава в отговор и я прегръща. Двамата поемат по пътеката към залата.

МАЙК: Анди? Имаш ли една минутка?

Анди поглежда въпросително към Джил и тя му кимва. В момента е заета — успокоява Джоана.

164 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО.

Влизат Майк, Моли и Анди. Урсула и Сандра стоят наблизко и гледат с очакване към Майк.

МАЙК: Мъртва е. Сандра, ще ми донесеш ли още две-три одеяла, в които да я увием?

САНДРА (*мобилизира цялата си воля*): Добре. Дадено. Ей сегичка.

Личи си, че Майк полага всички усилия да запази спокойствие и да върши онова, което е редно, макар и да не е съвсем сигурен кое е редно в момента и кое — не. Никъде в устава не пише как да се справяш с подобни ситуации.

Сони Бротиган и Ъптон Бел се качват по стълбите, любопитни да разберат какво става.

МАЙК: Сигурни ли сте, че Били Соумс е мъртъв?

СОНИ: Аха. Какво пак е станало?

МАЙК: Старата госпожа Станхоуп също е починала. В дамската тоалетна.

ЪПТОН БЕЛ: Свети боже! Как е умряла? Инфаркт? Инсулт?

МОЛИ: Самоубийство.

МАЙК: Тялото на Били все още ли е в склада за провизии?

СОНИ: Да, там е. Стори ни се най-подходящото място. Покрихме го. Какво, да го вземат дяволите, става...

Сандра се изкачва по стълбите, понесла няколко одеяла.

МАЙК: Анди, ти и Сони покрийте госпожа Станхоуп. После я изнесете и я сложете до Били. Използвайте задния вход. Не искам хората да ви гледат как носите мъртвец, ако мога да им го спестя.

СОНИ: Ами Джонас? Синът й? Преди малко го видях долу, тъкмо се приготвяше да си лег...

МАЙК: Да се надяваме, че вече си е легнал. Жена му ще му каже утре сутринта. Ъптон Бел?

ЪПТОН: Да?

МАЙК: Слез долу и ми намери петима или шестима мъже, които още не са заспали. Трябват ми хора, които са в състояние да изминат около километър в дълбокия сняг, без да получат сърдечен удар. Не им обяснявай нищо, само им кажи, че искам да ги видя. Става ли?

ЪПТОН: Разбира се!

Въодушевен, Ъптон се обръща и тръгва към стълбите.

165 ИНТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — НОЩ.

Хач, Джак Карвър и Кърк Фрийман седят на една маса в магазина и играят на карти. Хач поглежда към:

166 ИНТ. ЕДНО ОТ ОГЛЕДАЛАТА ЗА НАБЛЮДЕНИЕ В МАГАЗИНА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ХАЧ.

Огледалото е така разположено, че Хач да вижда какво става в полицейския кабинет. В момента Хенри седи зад бюрото на Майк — облегнат назад, със скръстени ръце и клюмнала брадичка. Задрямал е. Роби седи малко по-далеч и наблюдава Линож, който отново е заел неизменната си поза.

167 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ИГРАЧИТЕ НА КАРТИ.

Доволен, Хач си взема карта, усмихва се и я обръща на масата.

ХАЧ: Джин!

КЪРК: Гадняр!

168 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОГЛЕДАЛОТО ЗА НАБЛЮДЕНИЕ В ЕДЪР ПЛАН.

Роби надзърта в огледалото, за да види дали в момента го гледат. После се протяга към бюрото, взема лежащия там револвер и се изправя.

169 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Хенри дреме. Групичката в магазина е погълната от играта на карти. Роби пристъпва към килията на Линож. Когато Линож заговаря, гласът му е на стара жена — майката на Роби.

ЛИНОЖ: Къде е Роби? Искам да видя моя Роби, преди да умра. Той каза, че ще дойде! Къде си, Роби? Роби, искам да подържиш ръката ми, преди да умра!

Хенри се размърдва в съня си, но не се събужда, а се унася още по-дълбоко. Реакцията на Роби е смесица от изумление, ужас и срам... После лицето му се вкаменява.

РОБИ: Мисля, че на всички в този град им писна от теб.

Той вдига револвера и го насочва между решетките.

170 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО НОЩ.

Отваря се една странична врата и навън излизат неколцина мъже, готови да се притекат на помощ на групата в супермаркета. Както Майк беше обещал, всички са здравеняци: Ъптон, Сони, Джони Хариман, Алекс Хейбър и Стан Хоупуел, бащата на Дейви. Те се

насочват към джипа, пробивайки си път през снега. На вратата изникват още две фигури: Майк и Моли. Моли се е загърнала с дебел шал.

МОЛИ: Заради онзи мъж ли е? Който вдигна Ралфи в магазина? Заради него е, нали?

Майк не отговаря.

МОЛИ (*продължава*): Ще се пазиш, нали? Не искам нищо лошо да ти се случи.

МАЙК: Аха.

МОЛИ: Този човек... ако изобщо е човек... никога няма да попадне в съда, Майкъл. Знам го... И ти също го знаеш. (*Кратка пауза.*) Може би трябва да се отървете от него. Нека да претърпи злополука...

МАЙК: Влизай вътре, преди да си замръзнала.

Тя отново го целува — този път по-продължително.

МОЛИ: Върни се скоро при нас.

МАЙК: Ще се върна. Обещавам.

Тя затваря вратата. Майк върви към джипа по стъпките на другите, приведен напред заради силния вятър.

171 ИНТ. ОКЪПАНА ОТ СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ СПАЛНЯ.

Прекрасна стая, преливаща от светлина. Прозорецът е отворен и завесите бавно се издуват към леглото под милувките на летен бриз. Хенри Брайт излиза от банята — само по долнище на пижама и наметната през раменете му хавлиена кърпа. Тъкмо се приближава

към прозореца, когато вратата се открява и оттам наднича синът му Франк.

ФРАНК: Мама каза да слезеш долу за закуска, тате!

Над главата на Франк се подава усмихнатото лице на Карла.

КАРЛА: Не! Мама казва веднага да слезеш долу за закуска, сънливи тате!

Франк слага длан пред устата си и се смее. Хенри се усмихва.

ХЕНРИ: След минутка слизам.

172 ЕКСТ. ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ХЕНРИ — ДЕН.

Зад прозорците е красиво, както може да бъде само в Мейн в разгара на лятото — синьо небе над просторни зелени поля, които се спускат към лазурните, увенчани с бели гребенчета вълни. В океана се виждат рибарски корабчета. Чайките кръжат над тях и надават обичайните си крясъци.

173 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СПАЛНЯТА, С ХЕНРИ — ДЕН.

Той си поема дълбоко въздух, задържа го и бавно издишва.

ХЕНРИ: Слава богу, всичко се оказа сън. Присъни ми се, че сега е зима... имаше страшна виелица... и онзи човек дойде в града...

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Онзи страшен човек...

Сепнат, Хенри рязко се обръща.

174 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ХЕНРИ.

Въпреки че в съня на Хенри е лято, Линож е облечен по същия начин, както го видяхме за първи път пред дома на Марта — с полушуба, черна шапка и жълти кожени ръкавици. Лицето му внезапно се изкривява и той отваря уста, разкривайки множество дълги и остри зъби. Насочва сребърната глава на бастуна към Хенри и вълчатата муцуна оживява, като започва да ръмжи и да трака със зъби.

175 ИНТ. ОБЛЯНАТА ОТ СЛЪНЦЕ СПАЛНЯ — С ХЕНРИ.

Той отстъпва назад, за да се отдръпне от сребърния вълк. Удря се в долната част на прозореца, коленете му се подкосяват и той полита навън с уплашен вик.

176 ЕКСТ. ПАДАЩИЯТ ХЕНРИ.

Той обаче пада не от своя дом и не върху твърдата земя на остров Литъл Тол. Хенри лети към клокочеща червено-черна огнена бездна. Това е адът, а алениите отблясъци в чернотата са същите като онези, които се появяват в очите на Линож.

Хенри пропада и крещи, отдалечавайки се от камерата.

177 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ И СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ХЕНРИ.

Той потреперва на стола, пада от него и издава приглушен стон, когато се удря в пода. После отваря очи и се оглежда недоумяващо.

178 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАГАЗИНА И ИГРАЧИТЕ НА КАРТИ.

В момента, в който Хенри пада на земята, те надигат глави и виждат застаналия пред килията Роби.

КЪРК: Хач, Роби държи револвер! Мисля, че ще убие арестанта!

Хач скача на крака, преобръщайки масата, на която играят.

ХАЧ: Роби! Махни се от него! Хвърли оръжието!

179 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ — С ХЕНРИ.

ХЕНРИ: Роби? Какво...

Хенри се надига от земята. Личи си, че още е замаян.

180 ИНТ. КИЛИЯТА — С РОБИ И МАЙКАТА НА РОБИ.

Тя седи на нара, където е седял Линож (естествено, това не е истинската майка на Роби, а Линож). Много е стара — над осемдесет — и много слаба. Носи бял болничен халат, а на лицето ѝ е изписан безмълвен упрек. Роби я гледа като хипнотизиран.

МАЙКАТА НА РОБИ: Роби, защо не дойде при мен? След всичко, което направих за теб... След всичко, от което се отказах заради теб...

ХАЧ (глас зад кадър): Роби, недей!

МАЙКАТА НА РОБИ: Защо ме остави да умра сред непознати? Защо ме остави да умра самичка?

Тя протяга своите тънки, треперещи ръце към него.

181 ИНТ. МАГАЗИНЪТ.

Хач, Джак и Кърк се втурват към отворената врата на полицейския кабинет.

Хенри, който още не може да дойде на себе си, пристъпва към килията. Линож седи на нара, протегнал ръце към Роби... Камерата ни го показва през очите на Хенри, затова виждаме него, а не майката на Роби.

Линож поглежда към вратата, водеща към магазина, и тя се затръшва пред лицето на Хач.

183 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МЪЖЕТЕ В МАГАЗИНА.

Хач налита на вратата и отскача назад. Сграбчва дръжката — не помръдва. Блъска вратата с рамо — никакъв резултат.

ХАЧ (обръща се към Джак и Кърк): Не стойте така, помогнете ми!

184 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ.

Чуваме глухи удари по вратата. Майката на Роби седи на нара по болничен халат и гледа своя блуден син.

МАЙКАТА НА РОБИ: Чаках те, Роби, и все още те чакам. Чакам те... Долу, в ада.

РОБИ: Млъкни! Млъкни или ще стрелям!

МАЙКАТА НА РОБИ: С това ли?

И тя поглежда насмешливо към револвера. Роби проследява погледа ѝ.

185 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РЪКАТА НА РОБИ, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА РОБИ — В БЛИЗЪК ПЛАН.

Оръжието го няма. Той държи в ръката си извиваща се змия. Роби надава вик и я хвърля далеч от себе си.

186 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Всичко останало виждаме през очите на Хенри Брайт — тоест така, както е в действителност. Роби е захвърлил не змия, а револвера, и на нара седи не майка му, а Линож. Сега Линож се изправя и се приближава до решетките.

ЛИНОЖ: Ще те чакам в ада, Роби, и когато дойдеш там, ще си приготвя една лъжица. С тази лъжица ще изгреба очите ти. Ще ги изгреба и ще ги изям, после пак и пак, и пак, защото адът е безкрайно повторение, Роби. Родените в похот ще станат на прах. Ще дойдат при мене родените в грях.

Хенри се навежда за револвера. Линож поглежда към оръжието и то се плъзга по пода. После Линож се взира в Роби и Роби внезапно полита назад. Удря се в стената и пада на коленете си.

ХЕНРИ (с ужасен шепот): Кой си ти?

ЛИНОЖ: Аз съм съдбата ви.

Той се обръща и повдига дюшека. Там е бастунът с вълчата глава. Линож го вдига високо и от него започва да струи ослепително синьо сияние.

Хенри отстъпва уплашено назад, закривайки очите си с длан. Роби, който междувременно е успял да се изправи, прави същото. Сиянието става все по-ярко и по-ярко. Светлината е оглушителна като писък.

187 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МЪЖЕТЕ В МАГАЗИНА.

През ключалката, покрай пантите и през цепнатината над пода струи светлина. Тримата мъже неволно се отдръпват назад.

ДЖАК: Какво е това? Какво става?

ХАЧ: Нямам представа.

188 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Хенри и Роби са се снишили в единия ъгъл на помещението, облени от ослепителното синьо сияние. В тази светлина за първи път виждаме Линож такъв, какъвто е в действителност — древен маг, чийто бастун е нещо като зловеща версия на жезъла на Аарон^[1]. Синьото сияние извира на вълни от него.

Бележките на таблото за обяви се откъсват от там и започват да се реят във въздуха. Полицейският бележник на Майк се издига над бюрото и също полита. Бавно, но неотклонно чекмеджетата се отварят едно след друго и намиращите се в тях предмети започват да кръжат над бюрото — химикалки, хартии, белезници и дори забравен недояден сандвич. Във въздуха се носи и кошничката за входяща и изходяща кореспонденция — заедно с лаптопа на Хач.

В другия край на помещението револверът, който Роби е възнамерявал да използва срещу Линож (що за глупава идея, нали?), се издига във въздуха, обръща се с дулото си към стената и стреля шест пъти.

189 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МЪЖЕТЕ В МАГАЗИНА.

Хач, Кърк и Джак реагират на изстрелите. Хач се оглежда трескаво, погледът му попада върху витрината с инструментите и грабва пожарникарската брадва от там. Обръща се и започва да я

стотварва върху вратата — в зоната около дръжката. Джак го хваща за ръкава.

ДЖАК: Хач! Може би няма смисъл да...

Хач го отблъсква назад и продължава. Може и да няма смисъл, но в момента може да направи само това.

190 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Самоделно заварените решетки на килията започват да се разпадат една по една, досуц като есенни листа. Хенри и Роби гледат, парализирани от ужас. Решетките падат все по-бързо и по-бързо и в тях се образува отвор с човешка форма. Накрая Линож минава през нея. Той хвърля презрителен поглед на свитите в ъгъла човешки същества, обръща се и вдига бастуна си към вратата, водеща към магазина.

191 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МЪЖЕТЕ В МАГАЗИНА.

Хач тъкмо е вдигнал брадвата за поредния удар, когато вратата ненадейно се отваря сама. От нея струи ослепителна сребристосиня светлина.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Хач.

Хач пристъпва в потока от светлина. Джак го хваща за ръката.

ДЖАК: Хач, недей!

Хач не му обръща внимание. Пристъпва към сиянието, а пожарникарската брадва се изплъзва от пръстите му.

192 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ — НОЩ.

Служебният джип се приближава към супермаркета и се насочва към паркинга. Жалюзите против буря са спуснати пред витрините, но под вратата се процежда ослепително синьо сияние.

193 ИНТ. ВЪТРЕ В СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП.

Майк е зад волана на претъпкания със здравеняци офроудър.

ДЖОНИ (смаян): Какво, по дяволите, е това?

Майк не си дава труд да отговаря, но изскача от джипа едва ли не в момента, в който дърпа ръчната спирачка. Другите също се устремяват към магазина, но Майк стига първи до вратата.

194 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

Хач пристъпва из сияйното помещение като сомнамбул, без да забелязва реещите се и кръжащи във въздуха предмети. Собственият му лаптоп го удря по главата. Хач го оттласква и преносимият компютър полита встрани, сякаш е в състояние на безтегловност. Хач се приближава до Линож, който е обгърнат от ореол от непоносимо ярка светлина.

Сега виждаме, че Линож всъщност е старец с падащи до раменете оредели бели коси. Страните и челото му са набраздени от дълбоки бръчки, устните му са потънали навътре, но чертите му излъчват сила и мощ. Що се отнася до очите му... в очите му се кълбят алени и черни вихрушки. Предишните му обикновени дрехи вече ги няма; той е облечен с тъмна роба, обсипана с променящи се сребърни декорации. Продължава да държи жезъла си високо вдигнат — в горния му край се зъби сребърната вълча глава, а стволът му е покрит с магически руни и символи. С другата си ръка се протяга и хваща Хач за рамото... само дето ръката му прилича на чудовищна ноктеста лапа.

Линож се навежда и лицето му почти докосва това на Хач. Устните му се разтварят и разкриват остриите му зъби. През цялото това време Хач го наблюдава с разширени, пустеещи очи.

ЛИНОЖ: *Дайте ми това, което искам, и ще ви оставя на мира. Кажете им. Дайте ми това, което искам, и ще ви оставя на мира.*

После Линож се обръща, краищата на робата му се развяват подире му и се насочва към задния вход и товарната рампа.

195 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВХОДА НА МАГАЗИНА — НОЩ.

Вратата рязко се отваря и Майк нахлува вътре, следван от дружината си. Той се втурва по централната алея, прескача преобърнатата маса — доскорошна арена за игра на карти — и хваща Кърк Фрийман за раменете.

МАЙК: *Какво стана? Къде е Хач?*

Кърк безмълвно му посочва към полицейския кабинет. Онемял е от видяното. Майк се хвърля към вратата... и внезапно се спира.

196 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОЛИЦЕЙСКИЯ КАБИНЕТ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МАЙК.

Кабинетът изглежда така, сякаш в него е вилнял циклон. Навсякъде са разпилени най-различни предмети, а листовите плуцят под напора на вятъра, нахлуващ през задната врата. Счупеният лаптоп на Хач лежи на земята. Килията е празна. Пред вратата ѝ (която продължава да е заключена) се издига купчинка от метални пръти — част от самоделната решетка. В самата врата зее отвор с човешки очертания.

Роби и Хенри са се притиснали в стената и са се прегърнали като изплашени деца. Хач стои в средата на помещението с гръб към Майк. Главата му е наведена надолу.

Майк внимателно се приближава към него. Междувременно спътниците му са се скупчили на прага и съзерцават сцената с разширени очи и застинали лица.

МАЙК: Хач! Какво е станало тук?

Хач не отговаря, докато Майк не го докосва по рамото.

МАЙК: Какво се е случило?

Хач се обръща. Сега, след близката му среща с Линож, лицето му изглежда коренно различно. Белязано е от клеймото на ужаса, който може би никога няма да го напусне — дори и да преживее Бурята на века.

Майк е потресен.

МАЙК: Хач... Мили боже... Какво...?

ХАЧ: Трябва да му дадем това, което иска. Направим ли го, ще ни остави на мира. Само тогава ще си тръгне оттук. В противен случай...

Хач поглежда към зеещата врата, откъдето нахлува сняг. Роби пристъпва бавно към тях, подобно на немощен старец.

РОБИ: Къде отиде?

ХАЧ: Там. В бурята.

*197 ЕКСТ. КАМЕРАТА ГЛЕДА ОТ ЦЕНТРАЛНАТА ЧАСТ НА ГРАДЧЕТО КЪМ ОКЕАНА —
НОЩ.*

Снегът се трупа, преспите се увеличават, а океанът все тъй яростно се хвърля върху брега сред фонтани от пръски и пяна. Някъде там, като част от тази буря, е и Линож.

[1] Брат на Мойсей, считан за първия от еврейските първосвещеници. Според преданието притежавал жезъл, дарен преди това на Мойсей от Йехова; с този жезъл Аарон можел да причинява — да прекратява — различни катаклизми. — Б.пр. ↑

ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ

198 ЕКСТ. КРЪСТОВИЩЕТО НА ГЛАВНАТА УЛИЦА И АТЛАНТИК СТРИЙТ НОЩ.

Преспите са все по-дълбоки и още няколко витрини са се продънили под тежестта на навалелия сняг. По улиците вече не може да мине дори високопроходим автомобил с двойно предаване, а стълбовете на уличните лампи са затрупани чак до средата.

Камерата отново ни показва дрогерията и ние виждаме, че интериорът ѝ наподобява пейзаж от зимна тундра. Скрез блести по надписа ЛЕКАРСТВА С РЕЦЕПТИ. До витрината виси плакат, който призовава ДА РАЗКАЖЕМ ИГРАТА НА ЗИМАТА С НОВИТЕ ПЕЧКИ НА „ДЖЕНИ“, но този път зимата се смее последна — наредените печки са затрупани от снега.

И стенният часовник с махало е почти погребан под снега, обаче продължава да тиктака. Ето че удря веднъж... два пъти... три... четири пъти...

199 ИНТ. КОРИДОРЪТ В ДОМА НА МАРТА КЛАРЪНДЪН — НОЩ.

Виждаме трупа ѝ — все още е покрит с бялата покривка за маса, както го е оставил Майк. В същия миг чуваме и ударите на друг часовник. Пет... шест... седем... осем...

200 ИНТ. ДЕТСКАТА ГРАДИНА „МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ“ — НОЩ.

Часовникът с кукувичка, който децата обожават, също се включва в общия хор: девет... десет... единайсет... дванайсет. След този последен удар кукувичката се скрива обратно в хралупата си. В детската градина е безупречно чисто, но и някак злоещо. Виждаме малки масички и столчета, детски рисунки по стените и черна дъска,

където пише: НИЕ КАЗВАМЕ МОЛЯ и НИЕ КАЗВАМЕ БЛАГОДАРЯ.
Твърде много сенки... и твърде много тишина.

201 ЕКСТ. ТОВАРНАТА РАМПА ЗАД МАГАЗИНА — НОЩ.

Виждаме замръзналия, увит с одеяло труп на Питър Годсоу.
Ботушите му все тъй си стърчат навън.

202 ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКИЯТ КАБИНЕТ.

В помещението продължава да цари неописуем безпорядък от канцеларски принадлежности и други предмети и купчинката от метални пръти все още се издига пред килията, но точно в момента в кабинета няма жива душа. Камерата се завърта, минава през вратата и ни показва и магазина, който също е пустее. Само преобърнатата маса и разпилените по пода карти свидетелстват, че тук се е случило нещо. Големият часовник над касата — който е захранван от батерии — показва една минута след полунощ.

203 ИНТ. СКЛАДЪТ ЗА ПРОВИЗИИ ЗАД КМЕТСТВОТО — НОЩ.

И тук има два увити трупа — на Били Соумс и Кора Станхоуп.

204 ИНТ. КУХНЯТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Кухнята е излъскана до блясък — плотовете, подът и съдовете сияят от чистота. Скромната армия от градски дами (без съмнение командвана от госпожа Кингсбъри) се е справила перфектно и всичко е готово за приготвянето на закуската — палачинки за двеста души. Часовникът на стената показва два след полунощ. Също като в детската градина „Малкият народец“, и в тукашната обстановка се таи нещо злоецо. За тази атмосфера със сигурност допринасят и оскъдното осветление (осигурено от генератора), и неустово виещият вятър навън.

На два стола до вратата седят Джак Карвър и Кърк Фрийман. В скутовете и на двамата лежат ловни пушки. Главите им обаче клюмат — определено им се спи.

КЪРК: Как изобщо ще видим нещо в такава виелица?

205 ИНТ. ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

От радиостанцията се носи тихо и безсмислено прашене. Нищо друго, освен смущения. До вратата дежурят Хач и Алекс Хейбър, които също са въоръжени с ловни пушки. Всъщност Хач дежури, а Алекс дреме. Хач го поглежда и ние виждаме как се пита дали да го събуди. В крайна сметка решава да го остави да спи.

Камерата ни показва бюрото на Урсула, където Тес Марчънт е заспала с отпусната върху ръцете си глава. Камерата се фокусира върху нея за момент, след което се спуска надолу по стълбите. В същия миг чуваме полузаглушен от смущенията глас.

ПРОПОВЕДНИК (глас зад кадър): Знаете, приятели, че не е лесно да се води праведен живот. Колко по-лесно е да се поддаваме на така наречените си „приятели“, които ни убеждават, че в греха нямало нищо лошо... Че няма Бог, който ни гледа отгоре и който вижда всичко... Че можем да правим всичко, което си поискаме, стига да ни се размине пред закона... Няма ли да кажете „алилуя“?

ПРИГЛУШЕН ОТГОВОР: Алилуя.

Пред телевизора са останали едва десетина души. Те са се разположили в малкото удобни кресла и дивани, чието място е на някоя дворна разпродажба. Всички са заспали — всички, с изключение на Майк. По телевизията, едва видим заради снежинките, се вижда деформираният образ на проповедник със зализана коса, който изглежда толкова достопочтен, колкото и Джими Суогарт^[1] в двора на третокласен мотел.

МАЙК (говори на телевизора): Алилуя, братко мой. Давай нататък.

Той седи в едно кресло с избушена тапицерия, разположено малко настрани от останалите. Има уморен вид и вероятно няма да остане буден още дълго. Главата му вече клюма. Виждаме кобура на бедрото му и револвера в него.

ПРОПОВЕДНИК (продължава): Братя мои, тази вечер искам да ви поговоря за тайния грях. Напомням ви, кажете „алилуя“, че грехът е сладък в устата, но горчив на езика и отровен в стомаха на праведника. Да ви благослови Господ, няма ли да кажете „амин“?

Не и Майк. Брадичката му е клюмнала на гърдите, а очите му са затворени.

ПРОПОВЕДНИК (продължава): Най-страшен обаче е тайният грях! Себичното сърце, което казва: „Няма да разкажа на никого, ще запазя всичко в тайна и никой никога няма да я узнае!“. Помислете си за това, братя и сестри! Лесно е да се каже: „Ще запазя тази малка скверна тайна, тя не засяга никой друг и по никакъв начин няма да ми навреди!“. Ала кажете ли си така, значи да не видите гангрената на покварата, която плъзва около тайния грях... И болестта, която започва да разяжда душата...

По време на тази реч камерата ни показва някои от спящите лица. Виждаме Сони Бротиган и Ъптон Бел, които хъркат на един диван, допрели главите си. На съседния диван спят прегърнатите Джонас и Джоана Станхоуп. После камерата се насочва към импровизираната завеса и гласът на проповедника, говорещ за тайния грях и себичността, затихва.

Камерата ни отвежда зад завесата. Тук, в зоната за сън, се чуват типичните за всяка обща спалня звуци: кашляне, хъркане, подсмърчане и сумтене.

Дейви Хоупуел спи по гръб с намръщено лице. Роби Бийлс е обърнат на една страна, протегнал ръце към Сандра. Пръстите им са сплетени. Урсула Годсоу лежи до дъщеря си Сали и зълвата си Тавия; трите са се сгушили една до друга, съкрушени от смъртта на Питър.

Мелинда Хачър и Пипа спят на долепени един до друг кревати, а Ралфи се е сгушил в обятията на майка си Моли.

Камерата продължава по-нататък — към детския кът, където спят повечето деца. Сред тях са Бъстър Карвър, Хари Робишо, Хайди Сейнт-Пиер и Дон Бийлс.

Жителите на остров Литъл Тол спят. Сънят им е неспокоен... но спят.

206 КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РОБИ БИЙЛС В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той си мърмори неразбираемо насън. Очните му ябълки се движат бързо под клепачите. Роби сънува.

207 ЕКСТ. ГЛАВНАТА УЛИЦА НА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ — ДЕН.

На улицата — или всъщност над нея, понеже е затрупана от близо метър и половина сняг — стои телевизионен репортер. Той е млад и симпатичен. Носи ярколилав скикостюм, ръкавици в същия цвят и е със ски на краката. Без ски едва ли би могъл да се задържи върху снега.

Улиците може и да са погребани под сто и петдесет сантиметрова снежна покривка, но това е само началото. Витрините на магазините и фасадите на сградите са сковани от огромни преспи. Прекъснатите кабели на електрозахранването се губят в снега като разпокъсани нишки от гигантска паяжина.

ТЕЛЕВИЗИОНЕН РЕПОРТЕР: Така наречената Буря на века вече с история. От Ню Бедфорд до Ню Йорк хората ринат колосални количества сняг, които вписаха в книгите на рекордите не просто нови редове, а цели страници.

Репортерът започва да се пързая със ските си надолу по главната улица, покрай дрогерията, железарския магазин, ресторантчето „Хенди Боб“, козметичния салон...

ТЕЛЕВИЗИОНЕН РЕПОРТЕР: Да, ринат навсякъде... освен тук — на остров Литъл Тол. Малко късче суша, недалеч от мейнското крайбрежие, където *(според данните от последното преброяване)* живеят около четиристотин души. Почти половината от това население потърси укритие на континента, когато стана ясно, че бурята ще се разрази с опустошителна сила. Сред тях са почти всички ученици, които ходят на училище на материка. Останалите обаче... близо двеста мъже, жени и деца... са безследно изчезнали. Малцината оцелели са в ужасно състояние и навяват страховити мисли.

208 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТАНКИТЕ ОТ ГРАДСКИЯ ПРИСТАН — ДЕН.

Хора от екипите на „Бърза помощ“ с мрачни физиономии носят четири носилки към полицейския катер, привързан към една отломка от пристана. Върху всяка носилка има черен чувал за трупове.

ТЕЛЕВИЗИОНЕН РЕПОРТЕР *(глас зад кадър):* До този момент на остров Литъл Тол са открити всичко на всичко четири трупа. Два от тях може да се считат за жертви на самоубийство, но другите два със сигурност принадлежат на хора, загинали от насилствена смърт. По всяка вероятност са пребити до смърт с един и същ тип предмет.

209 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ГЛАВНАТА УЛИЦА И РЕПОРТЕРА.

Он-па! Той все още носи лилавия скикостюм и изглежда все тъй чистичък и спретнат, но лилавите му ръкавици са заменени от

яркожълти такива. Ако не сме разпознали Линож преди — да се надяваме, че не сме! — вече не можем да го сбъркаме.

ТЕЛЕВИЗИОНЕН РЕПОРТЕР (ЛИНОЖ): Самоличността на мъртъвците все още не е разгласена, защото първо трябва да бъдат разпознати от най-близките им родственици, но всички са отдавнашни жители на острова. Озадачените полицаи не спират да си задават един и същ въпрос: „Къде са останалите жители на остров Литъл Тол?“. Къде е кметът Роби Бийлс? Къде е Майкъл Андерсън — собственик на универсалния магазин и изпълняващ длъжността местен полицай? Къде е четиринайсетгодишният Дейви Хоупуел, който си е бил у дома, възстановявайки се от мононуклеоза? Къде са всички рибари, търговци, членове на градския съвет? Никой не знае. През цялата история на Америка е имало само един подобен случай.

210 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СПЯЩАТА МОЛИ АНДЕРСЪН В БЛИЗЪК ПЛАН — НОЩ.

Очите ѝ трескаво шават под затворените клепачи.

211 ВСТАВКА: КАРТИНА, ИЗОБРАЖАВАЩА СЕЛО ОТ ОСЕМНАЙСЕТИ ВЕК.

ТЕЛЕВИЗИОННА РЕПОРТЕРКА (глас зад кадър): Така е изглеждало селището Роаноук, Вирджиния, през 1587 година, преди да изчезнат всичките му жители — мъже, жени и деца. И досега не е известно какво точно се е случило с тях. Единственият ключ към загадката е издълбаната в кората на едно дърво дума...

212 ВСТАВКА: ИЗДЪЛБАН ВЪРХУ БРЕЗОВА КОРА НАДПИС „КРОАТОН“.

ТЕЛЕВИЗИОННА РЕПОРТЕРКА (глас зад кадър): ... Тази дума: „Кроатон“. Нечие име? Название на град или местност? Безсмислица? Или може би дума от забравен преди векове език? Никой не знае отговора.

Тя изглежда очарователно в червения си скикостюм, който чудесно се съчетава с дългите ѝ руси коси, румените ѝ страни и... яркожълтите ѝ ръкавици. Да, това отново е Линож, само че говори с женски глас и изглежда като привлекателна жена. Това не е преобличане на мъж в женски дрехи с цел комичен ефект; това е мъж, който действително изглежда като млада жена и говори с женски глас. Сцената трябва да изглежда съвсем сериозно!

Телевизионната репортерка продължава от там, където прекъсна сънят на Роби. Тя се пързала по главната улица на ските си в посока към кметството.

ТЕЛЕВИЗИОННА РЕПОРТЕРКА (ЛИНОЖ): Полицията продължава да уверява журналистите, че загадката ще бъде разбунена, но дори тя не отрича очевидното — че за изчезналите жители на остров Литъл Тол почти няма надежда.

Репортерката се приближава към сградата на кметството, която също е погребана в преспи.

ТЕЛЕВИЗИОННА РЕПОРТЕРКА (ЛИНОЖ): Съдейки по намерените улики, повечето островни жители са прекарвали първата — и най-страшна — нощ тук, в сутерена на кметството на остров Литъл Тол. Никой не знае какво се е случило след това. Интересно... дали са могли да направят нещо, за да избегнат мистериозната си съдба?

Тя се плъзга към купола, където виси камбаната. Камерата остава на мястото си, но продължава да я снима как се отдалечава.

Момчето спи неспокойно. Очните му ябълки се движат. Сънува, докато вятърът отвън надава неизменния си вой.

Човекът с лилавия скикостюм протяга ръка към купола и въпреки че го виждаме само в гръб, веднага става ясно, че в съня на Дейви репортерът е мъж, а не жена. Той се обръща. Виждаме, че е плешив, носи очила и има мустаци... но това отново е Линож.

ТЕЛЕВИЗИОНЕН РЕПОРТЕР (ЛИНОЖ): Дали пък, в плен на островния си егоизъм и типичната за янките глупава гордост, местните жители не са отказали да дадат... нещо, което би променило съдбата им? За вашия кореспондент това изглежда не само възможно, но и доста вероятно. И съжаляват ли сега за решението си? *(Пауза.)* Изобщо живи ли са, за да съжаляват? Какво всъщност се е случило в Роаноук през 1587 година? И какво се е случило тук, на остров Литъл Тол, през 1989-а? Навярно никога не ще узнаем. Обаче знам едно, Дейви — ти си дяволски нисък, за да играеш баскетбол, и дори океана не можеш да уцелиш!

Репортерът от съня на Дейви се обръща и пъха ръка в заснежения купол. Там е мемориалната камбана, само че в съня на момчето това изобщо не е камбана. Когато репортерът издърпва ръката си, в нея се вижда окървавена баскетболна топка. Той я хвърля право към камерата. В същото време устните му се разтеглят и разкриват огромни остри зъби.

ТЕЛЕВИЗИОНЕН РЕПОРТЕР: Дръж!

216 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СПЯЩИЯ ДЕЙВИ В СУТЕРЕНА НА
КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Момчето простенва насън и се завърта по гръб, а ръцете му се стрелват нагоре, сякаш за да улови баскетболна топка.

ДЕЙВИ: Не... не...

217 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЗОНАТА ЗА ОТДИХ ПРЕД ТЕЛЕВИЗОРА, С МАЙК —
НОЩ.

Главата му е клюмнала на гърдите, но и неговите очи шават под затворените клепачи. Подобно на останалите, и той също сънува.

ПРОПОВЕДНИК (глас зад кадър): Бъдете сигурни, че грехът ви ще ви намери и тайните ви ще излязат наяве. Всички тайни ще излязат наяве...

218 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСЕЯНИЯ СЪС СНЕЖИНКИ ЕКРАН НА ТЕЛЕВИЗОРА
В ЕДЪР ПЛАН.

Да, вече го виждаме съвсем ясно — телевизионният проповедник също е Линож.

ПРОПОВЕДНИК (продължава): ... няма ли да кажете „алилуя“? О, братя мои, няма ли да кажете „амин“? Защото ви моля да зърнете жилото на греха и да узнаете цената на порока; моля ви да съзрете несправедливостта на онези, що затръшват вратата пред скитащия странник, който всъщност не иска никак много...

Камерата се приближава към телевизионния екран и проповедникът се разтваря в тъмнина... но изпъстрена със снежинки тъмнина, защото вятърът е изтръгнал антената от покрива и сигналът е много лош. Постепенно обаче на мътния екран започва да се появява някакъв образ. И „снежинките“ вече са истински снежинки, защото телевизорът показва истински сняг и истинска буря — Бурята на века. Сред тази буря се движат хора — в дълга върволица, проточила се като змия по Атлантик Стрийт.

219 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА АТЛАНТИК СТРИЙТ В ПО-БЛИЗЪК ПЛАН — НОЩ.

ПРОПОВЕДНИК (глас зад кадър)-. Защото въздаянието за похотта е прах, а възмездие за греха е смърт.

Пред камерата преминава кошмарна процесия от хипнотизирани, изпаднали в транс островни жители. Само по нощници и пижами, те сякаш не обръщат внимание на виещия вятър и засипващия ги сняг. Виждаме Анджела с малкия Бъстър на ръце, следвана от Моли, която носи Ралфи; Джордж Кърби... Фърд Андрюс... Робърта Коин... Изясни ви се, нали? Всички са тук. И всеки има на челото си странна и зловеща татуировка: КРОАТОН.

ПРОПОВЕДНИК (глас зад кадър): И ако искащият бъде отритият, а молещият остане без отговор на молбата си, няма ли коравосърдечните да бъдат наказани?

220 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СПЯЩИЯ МАЙК В БЛИЗЪК ПЛАН.

МАЙК (насън): Алилуя. Амин.

221 ИНТ. ОСТАНКИТЕ ОТ ГРАДСКИЯ ПРИСТАН.

Участниците в процесията вече вървят към камерата — и към своята гибел в ледените води на океана, досущ като хвърлящи се от скала леминги. Не можем да повярваме на очите си... но в същото време им вярваме, нали? След Джоунстаун и „Вратата на рая“^[2] им вярваме.

РОБИ (върви начело на процесията): Съжалявам, че не ви дадохме това, което искахте.

После пада от назъбения край на пристана в океана.

ОРВ БУЧЪР (който пристъпва подпре му): Съжалявам, че не отвърнахме на исканията ви, господин Линож.

Той прави крачка след Роби в океана. Зад него крачат Анджи и Бъстър.

АНДЖИ КАРВЪР: Съжалявам. И двамата съжаляваме, нали, Бъстър?

Прегърнала детето си, Анджела пристъпва напред и пада във водата. След нея е Моли — с Ралфи на ръце.

222 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СПЯЩИЯ МАЙК В ЗОНАТА ЗА ОТДИХ.

Той се мята насън... Кой ли не би се мятал, ако сънува подобен кошмар?

МАЙК: Не... недей, Моли...

ПРОПОВЕДНИК (*глас зад кадър*): А толкова малко се искаше от вас, кажете „алилуя“... Ала вие избрахте да затворите сърцата си и да затулите ушите си, затова сега ще си платите. Ще бъдете заклеймени като неблагодарни хора и ще си получите заслуженото.

223 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МОЛИ СРЕД ОСТАНКИТЕ ОТ ПРИСТАНА — НОЩ.

И тя изглежда хипнотизирана като другите, но Ралфи е в пълно съзнание. И се страхува.

МОЛИ: Ние затворихме сърцата си. Ние затулихме ушите си. И сега си плащаме. Съжалявам, господин Линож...

РАЛФИ: Татко! *Татко, помощ!*

МОЛИ: ... трябваше да ви дадем това, което искахте.

Тя прави крачка отвъд назъбения ръб на пристана и полита в черната вода заедно с пищия Ралфи в обятията ѝ.

224 ИНТ. ЗОНАТА ЗА ОТДИХ, С МАЙК — НОЩ.

Той внезапно се пробужда, поемайки си жадно дъх като удавник. Поглежда към телевизора.

225 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ТЕЛЕВИЗОРА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МАЙК.

На екрана не се вижда никакъв образ; само танцуващи снежинки. Или предавателят също е пострадал в бурята, или предаването е свършило.

226 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК.

Той се надига в креслото, мъчейки се да нормализира дишането си.

СОНИ БРОТИГАН: Майк?

Сони се навежда над Майк с подпухнали от сън очи и залепнала за главата коса.

СОНИ: Човече, да знаеш какъв кошмар сънувах... Някакъв репортер...

Към тях се присъединява Ъптон Бел и продължава изречението му.

ЪПТОН: ... На главната улица... говореше, че всички били изчезнали!

Той внезапно замлъква. Двамата със Сони смаяно се споглеждат.

СОНИ: Също като в някакво градче във Вирджиния преди няколко века.

МЕЛИНДА (глас зад кадър): И никой не знаел къде са отишли... В този сън също никой от нас не знаеше накъде вървим.

Мъжете се обръщат към импровизираната завеса. Там стои Мелинда, по нощница.

МЕЛИНДА: Всички сънуват едно и също нещо! Разбирате ли? Всички сънуват един и същи сън!

Тя поглежда обратно към:

227 ИНТ. ЗОНАТА ЗА ОТДИХ — НОЩ.

Спящите се въртят неспокойно в леглата си. От време на време простенват и въздишат, но не се събуждат.

228 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЗОНАТА ЗА ОТДИХ С ТЕЛЕВИЗОРА.

МЕЛИНДА: Но как биха могли да изчезнат двеста души? Къде биха се дянали?

Сони и Ъптон клатят глави. В същото време Тес слиза надолу по стълбите. Косата ѝ е разрошена. Личи си, че още не се е разсънила съвсем.

ТЕС МАРЧЪНТ: Особено на малък остров като нашия, отрязан от света заради бурята...

Майк се изправя и изключва телевизора.

МАЙК: В океана.

МЕЛИНДА (шокирана): Какво?

МАЙК: В океана. Масово самоубийство. Това ни чака, ако не му дадем онова, което иска.

СОНИ: Как би могъл да...

МАЙК: Не знам... но мисля, че би могъл.

Моли отмята завесата и се присъединява към тях с Ралфи на ръце. Той още спи, но сърце не ѝ дава да го остави самичък.

МОЛИ: Но какво иска той? Какво всъщност иска, Майк?

МАЙК: Сигурен съм, че ще разберем. Когато е готов да ни каже.

229 ЕКСТ. КУЛАТА НА ФАРА — НОЩ.

Мощният лъч описва неизменните си кръгове, като при всяка обиколка изтръгва от мрака гъсти облаци от летящи снежинки. В един от счупените прозорци на върха се забелязва тъмен силует.

Камерата се приближава към Линож, който наблюдава града, сключил ръце зад гърба си. Досуц като владетел, съзерцаващ своето кралство. Накрая той се обръща.

230 ИНТ. АПАРАТНАТА НА ФАРА — НОЩ.

В осветената единствено от червените светлинни на приборите контролна зала Линож изглежда като зловеща сянка. Той прекосява помещението и отваря вратата към стълбите. Камерата се приближава към компютърния екран, който видяхме предишния път. От горе до долу, заличавайки предупреждението за щормова вълна, се появява — отново и отново — следният надпис:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВА НА МИРА.

Камерата гледа надолу към витата спираловидна стълба и Линож, който слиза бързо по нея.

Линож излиза, носейки бастуна с вълчата глава, и тръгва през снега. Един господ знае накъде се е насочил и един господ знае що за злодеяние е замислил. Камерата се задържа още малко върху кулата, след което...

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ.

[1] Американски телевизионен проповедник, евангелист и музикант. Братовчед на рокендрол легендата Джери Лий Луис. — Б.пр.

↑

[2] Култът „Храм на народите“ е основан от Джим Джоунс през 1955 г. и впоследствие се премества в Гвиана, където основават селището комуна Джоунстаун; през 1978 г. над 900 негови членове осъществяват масово самоубийство. „Вратата на рая“ е секта, основана през 1977 г. от Маршал Епълвайт; през 1997-а 39 негови последователи се самоубиват, за да напуснат земните си тела и да се отправят на пътешествие в Космоса. — Б.пр. ↑

СЕДМО ДЕЙСТВИЕ

233 ЕКСТ. ЦЕНТРАЛНАТА ЧАСТ НА ГРАДЧЕТО — СУТРИН.

Снегът вали все тъй интензивно. Сградите са полузаринати от гигантските преспи. Краищата на електрическите жици се губят под снега. Сцената прилича на онази, която видяхме в сънищата с репортера, само дето в реалния живот снеговалежът не спира.

234 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО СУТРИН.

Куполът с мемориалната камбана е почти затрупан, а самата сграда на кметството изглежда някак призрачно. Вятърът вие все тъй свиреп, без да показва никакви признаци на утихване.

235 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — СУТРИН.

Около половината от островните жители, потърсили укритие в кметството, седят на дървените скамейки с чинии на коленете си, похапват палачинки и пият сок. В дъното на залата се вижда импровизиран бюфет, където Госпожа Кингсбъри (с яркочервена ловна шапка с обърната назад козирка — досуц като някой гангстер) и Тес Марчънт обслужват ранобудните си съграждани. Към палачинките човек може да си вземе сок, кафе и студена овесена каша.

Закусващите са изключително тихи. Почти всички изглеждат потънали в себе си и леко изплашени. Всички семейства с малки деца вече са будни (и как няма да са будни, когато малчуганите стават рано?) и сред тях виждаме фамилиите Хачър и Андерсън. Майк храни Ралфи с палачинки, а Хач прави същото с Пипа. Съпругите им пият кафе и си говорят тихичко.

Изведнъж страничната врата се отваря и в залата нахлуват вятърът, снегът и разтрепераният Джони Хариман.

ДЖОНИ: Майк! Ей, Майки! Никога през живота си не съм виждал такава щормова вълна! Мисля, че фарът ще рухне... Ей богу, ще рухне!

Сред островните жители пробягва вълна на безпокойство. Те започват да си шушукат нервно един на друг. Майк слага Ралфи в скута на Моли и се изправя. Хач също се надига.

МАЙК: Хора, чуйте ме добре! Ако ще излизате навън, не се отдалечавайте от сградата! Не забравяйте, че навън всичко е бяло и има опасност от снежна слепота^[1]!

236 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ГОРИСТИЯ НОС И КУЛАТА НА ФАРА — СУТРИН.

Приливът е в разгара си и в скалите се удрят огромни вълни. Почти всяка следваща вълна залива основите на кулата. Миналата нощ фарът успя да издържи щурма на прилива; тази нощ обаче едва ли ще устои.

237 ЕКСТ. СГРАДАТА НА КМЕТСТВОТО — СУТРИН.

Островните жители са се стълпили пред зданието и разговарят оживено. Някои вдигат щипците на шубите си и се закопчават догоре, други се увиват в шалове, а трети си вдигат качулките и си слагат ски маски.

238 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — СУТРИН.

Последните желаещи да видят какво се случва с фара излизат навън. В залата остават само няколко души, които още не са

престанали да ядат, плюс седем майки и един баща (Джаск Карвър), чиито деца за нищо на света не искат да пропуснат зрелището.

РАЛФИ: Мамо, може ли да излезем да погледаме?

Моли се споглежда с Мелинда. В очите и на двете се чете както раздразнение, така и умиление (нещо, познато единствено на родителите на малчугани в доучилищна възраст).

ПИПА: Моля те, мамо, и аз искам да погледам...

Междувременно Дон Бийлс предприема доста по-заповеднически подход към Сандра.

ДОН: Дай ми якето, искам да изляза! Хайде, по-бързо!

МОЛИ (обръща се към Ралфи): Уф... добре. (Обръща се към Мелинда.) И на мен ми се искаше да изляза. (Обръща се към Ралфи.) Хайде, Ралфи, да намерим якенцето ти...

Останалите родители — Линда Сейнт-Пиер, Карла Брайт, Джаск Карвър, Джил Робишо — правят същото. Урсула Годсоу обаче посреща с отпор ентусиазма на Сали.

УРСУЛА: Мама не може, миличка. Мама е много уморена. Извинявай.

САЛИ: Тогава тати ще ме заведе... Къде е тати?

Урсула не знае как да ѝ отговори и аха-аха, да се разплаче. Дамите, които чуват този разговор, се разтапят от съчувствие и съжаление. Сали все още не знае, че баща ѝ е мъртъв.

ДЖЕНА ФРИЙМАН: Аз ще те изведа, слънчице.

Урсула ѝ кима благодарствено.

Там са се събрали около седемдесет островни жители. Всички стоят с гръб към нас и всички гледат към океана. Родителите излизат от страничния вход — някои носят децата си, а други вървят заедно с тях, хванати за ръка. От време на време някой затъва в снега до кръста и съгражданите му му помагат да се измъкне. Чува се смях; веселието им помага да се отърсят от спомените за страшния сън.

На преден план се спуска черният ствол на бастун, потъващ в снега.

Там стои Линож и наблюдава жителите на Литъл Тол през плътната пелена на валящия сняг. Те обаче не го виждат, защото са с гръб към него.

Погледнат оттук, фарът е почти неразличим в снега... а от време на време се скрива съвсем от поглед. Точно в момента обаче го виждаме добре — и него, и гигантските вълни, които заливат основите на кулата му.

ХАЧ: Майк, според теб ще се срути ли?

Моли и Мелинда, придружени от Ралф и Пипа, се присъединяват към съпрузите си. Майк се навежда и вдига Ралфи, без да откъсва поглед от фара.

МАЙК: Вероятно да.

243 ЕКСТ. ВДАДЕНИЯТ В ОКЕАНА НОС И КУЛАТА НА ФАРА, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА
КМЕТСТВОТО — СУТРИН.

Върху носа се стоварва страховита вълна, която се завихря и клоkochи около кулата. Вятърът вие, снеговалежът се засилва и фарът почти се скрива от поглед — бяло привидение сред свирепата виелица.

244 ИНТ. АПАРАТНАТА НА ФАРА.

Водата нахлува в контролната зала през счупените прозорци и залива всички електронни прибори. Летят искри; мониторите на компютрите помръкват.

245 ЕКСТ. ВДАДЕНИЯТ В ОКЕАНА НОС И КУЛАТА НА ФАРА, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА
КМЕТСТВОТО — СУТРИН.

Всъщност не виждаме много, освен няколко сгради и призрачни дървета. Снеговалежът е станал още по-интензивен, а вятърът вдига бели вихрушки, създавайки опасност от дезориентация и снежна слепота.

246 ЕКСТ. ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ ПРЕД КМЕТСТВОТО, ПАНОРАМЕН КАДЪР —
СУТРИН.

Повечето хора са се скупчили на отделни групички — било семейни, било приятелски. Сони и Ъптон Бел стоят един до друг; до тях се вижда Кърк, по-малката му сестра Джена и мъничката Соли Годсоу, а недалеч от тях са застанали Роби, Сандра и Дон Бийлс. Има и такива обаче, които са без компания. Зад всички се вижда нещо като плътна бяла завеса. Самата сграда на кметството се е превърнала в розовееща сянка.

КЪРК: Нищо не виждам!

ФЪРД АНДРЮС: Това е проклетата снежна слепота!

ДОН БИЙЛС: Тате, къде е фарът?

РОБИ (*обръща се към Дон*): Почакай да утихне вятърът и ще го видиш.

ДОН: Искам да утихне веднага!

ДЕЙВИ ХОУПУЕЛ (*обръща се към Госпожа Кингсбъри*): Ето там! Видях лъча му, току-що проблесна! Още се издига!

247 ИНТ. ВЗИРАМЕ СЕ В СНЕЖНАТА СЛЕПОТА ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ — СУТРИН.

Лъчът на фара проблясва неуверено, става по-ярък и отново изчезва. В този момент отново виждаме гористия нос.

248 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ — СУТРИН.

ХАЧ: Още стои!

Госпожа Кингсбъри е застанала вляво от семейство Хоупуел. Червената ѝ ловджийска шапка вече е обърната с козирката напред. В този миг от снега се появяват две яркожълти ръкавици (явно Линож е разполагал и с втори чифт). Едната запушва устата на Госпожа Кингсбъри, а другата я сграбчва за шията. Жената изведнъж полита назад. Семейство Хоупуел стоят съвсем наблизо, но никой от тях не забелязва нищо; вниманието им е изцяло погълнато от чезнещия сред снежната слепота фар.

249 ЕКСТ. ВДАДЕНИЯТ В ОКЕАНА НОС И КУЛАТА НА ФАРА, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ — СУТРИН.

Надигналата се чудовищна вълна се врязва в скалистия нос, надига уродливата си снага и се стоварва върху фара. И ето че той започва да се накланя.

250 ЕКСТ. СОНИ БРОТИГАН И ЪПТОН БЕЛ.

СОНИ: Срутва се... Божичко, фарът се срутва!

Недалеч от двамата е застанал жител на острова. Носи омазнена парка с надпис: *ОСТРОВНА СЛУЖБА ВОДА И КАНАЛ*. Зад него се надига смътна сянка — *Линож*. Внезапно бастунът изниква пред гърлото му, сграбчен в двата края от жълтите ръкавици. Господин *ВОДА И КАНАЛ* полита назад към снежната слепота. Нито *Сони*, нито *Ъптон* забелязват нещо; разрушителното зрелище сякаш ги е хипнотизирало.

251 ЕКСТ. КАМЕРАТА СЕ ОБРЪЩА КЪМ КМЕТСТВОТО.

Виждаме два черни контура — подметките на господин *ВОДА И КАНАЛ*. Те се мерзелеят за миг във въздуха и изчезват завинаги.

252 ЕКСТ. КУЛАТА НА ФАРА — СУТРИН.

Още една огромна вълна връхлита кулата на фара и я залива чак до средата. Чуваме клокоченето на разпенената вода и простенването на пропукващите се тухли. Наклонът на кулата става доста по-сериозен.

253 ИНТ. АПАРАТНАТА НА ФАРА — СУТРИН.

Контролната зала се накланя... накланя... Всичко е във вода... Незастопорените прибори се плъзгат по все по-стръмния под...

254 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ — СУТРИН.

Камерата е зад тях и ни ги показва в панорамен кадър от ляво надясно. Над гърбовете им, в далечината, виждаме как кулата на фара се накланя на една страна.

255 ЕКСТ. ДЖАК, АНДЖЕЛА И БЪСТЪР КАРВЪР — СУТРИН.

Джак е ужасно развълнуван. Той вдига Бъстър и пристъпва напред.

ДЖАК: Погледни, Бъстър! Фарът пада!

БЪСТЪР: Пада! Фарът пада!

Анджела се намира на няколко крачки зад тях. Нито Джак, нито Бъстър виждат жълтите ръкавици, които изскачат от снега, сграбчват Анджела и я завличат зад бялата завеса.

256 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КУЛАТА НА ФАРА — СУТРИН.

Вълните се отдръпват назад. За миг ни се струва, че фарът ще издържи още малко... но той се сгромолясва, като лъчът му продължава да описва кръгове до последния момент. Когато рухва, носът е връхлетян от нова вълна, която залива развалините.

257 ЕКСТ. ПАНОРАМЕН КАДЪР НА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ.

Всички са притихнали. Вълнението им се е изпарило. Сега, след като са видели всичко с очите си, им се иска това никога да не се беше случвало.

БЪСТЪР: Къде е фарът, тате? Падна ли?

ДЖАК (тъжно): Да, приятелче. Фарът падна. (Обръща се.) Анджи, ти видя ли го? Видя ли как...

Но там, където е стояла жена му, няма никого.

ДЖАК: Анджи? Анджела?

Той оглежда насъбралите се хора. Още не е притеснен или уплашен; само е озадачен, че не я вижда.

ДЖАК: Ей, Анджи...

БЪСТЪР: Мамоооо!

Джак поглежда към Орв Бучър, който стои наблизо.

ДЖАК: Виждал ли си жена ми?

ОРВ: Не съм, Джак. Може да ѝ е станало студено и да се е прибрала вътре.

258 ЕКСТ. СЕМЕЙСТВО ХОУПУЕЛ: СТАН, МЕРИ И ДЕЙВИ — СУТРИН.

Родителите на Дейви продължават да се взират в далечината, където се е издигал фарът, но Дейви се оглежда и смръзва вежди.

ДЕЙВИ: Госпожо Кингсбъри?

ГОСПОЖА ХОУПУЕЛ (чува го): Дейви?

ДЕЙВИ: Допреди малко беше ей тук!

Джак крачи покрай насъбралите се хора, хванал Бъстър за ръката.

ДЖАК: Анджи...? (Обръща се към Бъстър.): Сигурно Орв е прав — станало ѝ е студено и е влязла вътре.

Наблизо са Алекс Хейбър и Кал Фрийз.

КАЛ (оглежда се): Ей, къде се дяна Джордж Кърби?

259 ЕКСТ. СЕМЕЙСТВАТА АНДЕРСЪН И ХАЧЪР — СУТРИН.

Покрай хората, наизлезли навън, за да видят рухването на фара, вървят Алекс и Кал, които търсят Джордж Кърби; Джак и Бъстър, които викат Анджела; Дейви Хоупуел, който вика Госпожа Кингсбъри, и неколцина други, които викат Бил (навярно това е истинското име на господин ВОДА И КАНАЛ).

На лицето на Майк изведнъж се появява страшно прозрение. Той се споглежда с Хач и вижда, че и той си мисли същото. Остава Ралфи на земята и се обръща към хората.

МАЙК: Всички вътре! Всички обратно вътре!

МОЛИ: Майк, има ли нещо?

Майк не ѝ отговаря. Той се втурва покрай стълпилото се множество и крещи с пълно гърло.

МАЙК: Вътре! Всички вътре, веднага! И не се отдалечавайте един от друг!

Страхът му се предава на съгражданите му, които започват да се обръщат към кметството. Роби се приближава до Майк.

РОБИ: Какво, по дяволите, става?

МАЙК: Може и нищо да не е. После ще разберем. Сега вземай жена си и момчето си и влизайте вътре!

Майк завърта Роби и го избутва към Сандра и Дон. В същия миг при него идва Джак Карвър с Бъстър.

ДЖАК (вече изплашен): Майкъл, виждал ли си Анджела? Беше ей тук...

Тогава Роби започва да разбира и бързо отива при Сандра и Дон. Сега не смее да ги изпусне от поглед.

МАЙК: Грабвай момчето си и веднага влизай вътре!

ДЖАК: Но...

МАЙК: Тръгвай, Джак! Веднага!

260 ЕКСТ. ХАЧ НА ЗАСНЕЖЕНАТА МОРАВА ДО КМЕТСТВОТО.

Хората минават покрай него и влизат вътре през страничния вход. Почти всички изглеждат уплашени. Хач се старае да гледа във всички посоки едновременно... което е невъзможно заради обилния снеговалеж.

ХАЧ: Госпожо Кингсбъри?... Джордж?... Джордж Кърби?... Бил Тимънс, къде си?

Изведнъж забелязва нещо яркочервено и тръгва натам. Вдига шапката на Госпожа Кингсбъри от земята, изтръсква снега от нея и я наблюдава с мрачна физиономия. Майк се приближава до него, подтиквайки съгражданите си да влизат в кметството. Очите на Майк също шарят навсякъде. Двамата са като пастири, опитващи се да защитят смаляващо се стадо.

Майк взема шапката от Хач и се взира в нея.

МАЙК: Вътре! Всички вътре! Веднага!

261 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — С ДЖАК И БЪСТЪР.

БЪСТЪР: Тате, къде е мама? Оставихме мама навън! Тате, оставихме мама навън!

ДЖАК (започва да плаче): Спокойно, момчето ми, мама е добре.

И той помъква Бъстър към вратата, водеща към приемната и стълбището на сутерена.

262 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — С ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ.

Те сноват по пътеките между скамейките — Моли и Ралфи, семейство Станхоуп, Джони Хариман, Тавия Годсоу, Кърк и Джена Фрийман... Всичките ни стари познайници. Над всяко лице е надвиснала сянката на страха.

КАДЪРЪТ ПРЕЛИВА В:

263 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — СЛЕДОБЕД.

ТИТРИ: 2:00 СЛЕДОБЕД.

Снегът продължава да вали, а вятърът продължава да вие. Пред страничния вход на кметството е спрял най-големият снегомобил на острова. Двигателят му работи на празен ход.

264 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СТРАНИЧНИЯ ВХОД НА КМЕТСТВОТО В ЕДЪР ПЛАН — СЛЕДОБЕД.

Скупчени пред вратата стоят Майк, Сони, Хенри Брайт и Кърк Фрийман. Изпращат ги Моли, Хач и Тес Марчънт. Отново се налага всички да крещят, за да надвикат бурята.

МОЛИ: Сигурен ли си, че това е необходимо?

МАЙК: Не, но нямаме прогноза за времето и е най-добре да се подсигурим. А и в магазина има неща, от които се нуждаем!

МОЛИ: Портокаловият сок не си заслужава риска да се натресете на оня психопат!

МАЙК: Няма да посмее да ни нападне четиримата.

МОЛИ: Обещай ми, че ще се пазиш.

МАЙК: Обещавам. (*Обръща се към Хач.*) Всеки да пази партньора си. Никой да не остава сам.

ХАЧ: Точно така. Внимавайте, момчета.

СОНИ: Много ясно.

Всички се обръщат към снегомобила.

МОЛИ: Майк... ако минете покрай къщи...

Тя замлъква, притеснена да помоли за онова, което ѝ е хрумнало, но благият поглед на Майк я окуражава.

МОЛИ: Ами... разбираш ли, малчуганите се държат супер, но ако можеш да донесеш няколко игри и два-три комплекта кубчета, ще съм ти страшно благодарна.

МАЙК (*целува я по бузата*): Нямаш грижи.

Той се приближава до снегомобила и сяда на шофьорската седалка. Запалва двигателя. Всички махат с ръце и возилото изчезва в бурята.

ТАВИЯ: Ще се справят ли?

ХАЧ: Разбира се.

265 ЕКСТ. ДОМЪТ НА АНДЕРСЪН НА ГЛАВНАТА УЛИЦА — СЛЕДОБЕД.

Снегомобилът спира пред къщата. Оградата е напълно засипана от снега. Табелката с надпис ДЕТСКА ГРАДИНА „МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ“ лежи върху триметрова прясна.

266 ИНТ. СНЕГОМОБИЛЪТ — СЛЕДОБЕД.

МАЙК (обръща се към другите): Ей сега се връщам.

Той отваря вратата на снегомобила и изскача навън.

267 ЕКСТ. ПРЕД КЪЩАТА НА АНДЕРСЪН, С МАЙК — СЛЕДОБЕД.

Той си пробива път през дълбоките преспи, приведен заради снега и вятъра, и едва не се блъска в Кърк Фрийман. Отново се налага двамата да викат, за да се чуят.

МАЙК: Връщай се вътре и ме чакай на топло! Ще се справя!

КЪРК: Всеки трябва да пази партньора си, забрави ли?

Той посочва към Сони и Хари в снегомобила.

КЪРК: Двама тук, двама там, а в магазина — всички заедно.

МАЙК: Добре... хайде.

Двамата поемат към верандата по погребаната под снега пътека.

268 ИНТ. КАМЕРАТА МИ ПОКАЗВА КАТ УИДЪРС В БЛИЗЪК ПЛАН.

Тя седи на един сгъваем стол и се взира в стената с празен поглед. Държи чаша, а на раменете ѝ е наметнат пуловер. Все още е под влиянието на шока и транквилантите.

Някъде зад нея се чуват пеещи деца.

ДЕЦА И САНДРА БИЙЛС: „Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко...“

Кат реагира на песничката, но не твърде бурно. Може би не си я спомня. Камерата се отдръпва назад и ни показва малчуганите от МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ. За тях се грижат Роби и Сандра Бийлс — вече никой не прави нищо сам. Сандра дирижира пеенето им и се опитва да изглежда весела. Роби седи на един дървен стол и изглежда отнесен почти колкото Кат.

Децата изобразяват чайничета — докато пеят, свиват ръце като дръжчици и докосват с пръсти нослетата си, показвайки къде са им чучурчетата. Намират се в детския кът — между стълбището и стената, а около тях са разпилени книги, лепила, книжки за изрязване и няколко играчки.

Зад тях, в дъното на помещението се вижда затворена врата с табелка с надпис ЧИСТАЧ.

ДЕЦАТА И САНДРА БИЙЛС: „Имам си и дръжчица, и чучурче гладко...“

Фърд Андрюс слиза по стълбите и застава до Роби.

РОБИ: Мразя тази песничка.

ФЪРД: Защо?

РОБИ: Не знам, просто я мразя. Как е Джак Карвър?

ФЪРД: Успокои се малко. Добре, че жените изведоха детето му, преди да изпадне в истерия. (Кимва към Бъстър.) Трябва да организираме издирване на Анджела и останалите. Ако Алтън Хачър не може да го води, ти би могъл...

РОБИ: И какво ще правим, ако издирващата група не се завърне? Ще изпратим друга?

ФЪРД: Е... не можем просто да си седим тук...

РОБИ: Разбира се, че можем. И точно това ще направим. Ще си седим тук и ще чакаме бурята да отмине. Извини ме, Фърд, но трябва да си взема кафе.

Роби става, хвърля надменен поглед на Фърд и започва да се изкачва по стълбите. Фърд тръгва подире му.

ФЪРД: Просто си мислех, че може би трябва да сторим нещо, Роби...

Камерата отново ни показва Кат. Очите ѝ проблясват. Тя вижда...

269 ВСТАВКА: БАСТУНЪТ НА ЛИНОЖ.

Вълчата глава се стрелва рязко към камерата. Озъбената муцуна сякаш ръмжи.

270 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ДЕТСКИЯ КЪТ — СЛЕДОБЕД.

Кат изпуска чашата си, закрива лицето си с ръце и се разтърсва от ридания. Децата спират да пеят и се обръщат към нея. Пипа и Хайди започват да хлипат от съчувствие.

ФРАНК БРАЙТ: Какво ѝ има на Катрина Уидърс?

САНДРА: Нищо, Франки... Просто е малко уморена... Деца, защо не подредите малко тук? Господин Андерсън съвсем скоро ще ви донесе нови играчки, така че...

ДОН: Аз пък няма да подреждам! Татко ми ще ми даде поничка!

И Дон се втурва нагоре по стълбите.

САНДРА: Дон! Дон Бийлс! Веднага се върни и помогни на другите...

РАЛФИ: Той не ни трябва. Маймуните не могат да подреждат.

Другите деца се кикотят. Ралфи е уцелил в десетката. Той започва да прибира разпилените играчки и останалите последват примера му. Сандра отива при Кат и се заема с утешаването ѝ.

271 ИНТ. КАМЕРАТА СЛЕДВА РАЛФИ.

Улисан в подреждането, Ралфи се е отдалечил от другите деца. Неусетно се доближава до вратата с надпис ЧИСТАЧ. Тя бавно се открехва. Малчуганът вдига поглед към нея.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Ралфи! Ей, момче!

Никой не го чува, освен Ралфи.

272 ИНТ. ДЕТСКАТА ГРАДИНА „МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ“ — С МАЙК И КЪРК.

Кърк се е натоварил с игри и пъзели, а Майк е взел кубчетата и няколко албумчета с апликации.

КЪРК: Това ли е всичко?

МАЙК: Аха. Да тръгваме, че...

Ненадейно нещо привлича вниманието му. Разпилените върху една ниска масичка буквички от азбуката. Майк се навежда над тях и замислено ги гледа, след което започва да подрежда някои от тях.

КЪРК (*идва при него, за да погледне*): Какво правиш?

Майк е използвал шест от буквичките, за да напише името на Линож: *LINOGE*. Гледа ги известно време, след което ги пренарежда. Получава се *NILOGE*. Пълна безсмислица. Повторно пренареждане — *GONILE*.

КЪРК: Отидете на Нил^[2]. Звучи като реклама за ваканция в Египет.

273 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО.

Сандра се занимава с Кат, а другите деца са се скупчили в ъгъла, където подреждат играчките, книгите и списанията. Личи си, че това им харесва. Никой не забелязва как Ралфи се изправя и тръгва нерешително към откритата врата на чистача.

ЛИНОЖ (*глас зад кадър*): Имам нещичко за теб, момче! Подарък!

Ралфи се пресяга към вратата... и ръката му застива нерешително във въздуха.

ЛИНОЖ (*глас зад кадър*): Не те е страх, нали?

Ралфи отново протяга ръка към вратата. Колебанието му е изчезнало.

274 ИНТ. ДЕТСКАТА ГРАДИНА „МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ“ — С МАЙК И КЪРК.

И Кърк вече е заинтригуван от детските буквички. Той започва да ги мести, превръщайки *LINOGE* в *LONIEG*. В този миг прозрението осенява Майк. Очите му се разширяват от ужас.

МАЙК: Исус и учениците му в Гадаринската страна... Евангелието на Марко... Мили боже!

КЪРК: Какво!

МАЙК: Там срещат човек с нечист дух — така се казва в Евангелието. Мъж, обладан от бесове. Той живеел сред гробниците и никой не можел да го върже и да го озапти, включително и с окови и вериги. Исус обаче вселил бесовете в стадо свине, те се хвърлили в морето и се издавили. Преди да стори това, Исус поискал да узнае името на онова, което било вътре в този човек... Знаеш ли как му отговорило?

Кърк наблюдава с нарастващ страх как Майк нарежда буквичките.

МАЙК: „Името ми е Легион, понеже сме много.“

Буквичките, които преди малко са изписвали LINOGE, вече оформят думата LEGION. Майк и Кърк се споглеждат изумено.

275 ИНТ. ПРЕД ВРАТАТА С НАДПИС „ЧИСТАЧ“.

Ралфи отваря вратата и се озовава пред Андре Линож. В едната си ръка Линож държи бастуна с вълчата глава; другата е скрита зад гърба му. На лицето му е разцъфнала широка усмивка.

ЛИНОЖ: Специален подарък за момчето с късметлийската бенка. Хайде, Ралфи, ела и го вземи.

Ралфи влиза в помещението. Вратата се затваря.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ВТОРА ЧАСТ.

[1] Често срещано в полярните области явление, характеризиращо се с пълна неразличимост на релефа в резултат на атмосферните условия. — Б.пр. ↑

[2] Go Nile (англ.) — букв. „Отидете на Нил“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ РАЗПЛАТА

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

1 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — СЛЕДОБЕД.

Интензивният снеговалеж продължава. Верандата е почти напълно погребана под една гигантска, подобна на пясъчна дюна пряспа, която стига чак до козирката ѝ. Пред магазина се вижда големият снегомобил, с който Майк и спътниците му са дошли тук. От него до вратата е прокопана тясна траншея — или по-скоро тунел — за да се осигури достъп до провизиите. Четиримата мъже — Майк Андерсън, Сони Бротиган, Хенри Брайт и Кърк Фрийман — влизат в магазина.

2 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАСИТЕ НА МАГАЗИНА — СЛЕДОБЕД.

Запъхтени, те влизат вътре и започват да изтръскват снега от себе си. Сони и Хенри носят лопати. Въпреки че е доста сумрачно, виждаме как дъхът им излиза на облачета пара.

СОНИ: Генераторът е сдал багажа. (Майк му кимва.) Кога според теб е станало?

МАЙК: Трудно е да се каже. Както гледам, не по-късно от днес сутринта. Вероятно натрупаният сняг е задръстил ауспуха.

Майк отива до касите, навежда се и започва да вади големи картонени кашони.

МАЙК: Сони, двамата с Хенри отидете за месо! Вземете от най-големите разфасовки говеждо, както и пуешко и пилешко. Най-добрите са в дъното на фризера.

ХЕНРИ: Ами ако са се развалили?

МАЙК: Шегуваш ли се? Бас държа, че даже не са започнали да се размразяват. Хайде, действайте. Сега рано се стъмва.

Сони и Хенри тръгват към хладилната витрина и намиращия се зад нея фризер. Кърк се приближава до касите и вдига един кашон.

МАЙК: Ние с теб ще вземем консерви ей от там. После ще се върнем за хляб, картофи и зеленчуци. А, и мляко! Децата ще имат нужда от мляко.

КЪРК: Ще им кажеш ли какво се получи от името на онзи? Когато разместихме кубчетата?

МАЙК: Какво ще спечелим от това?

КЪРК: Не знам. За бога, Майк, щом се сетя, тръпки ме побиват...

МАЙК: Мен също. Но засега ми се струва най-разумно да запазим тръпките за себе си. Трябва да изкараме поне още една нощ.

КЪРК: Но...

МАЙК: Хайде. Консервите ни чакат. Да ги натоварим.

Майк закрачва по алеята, където лежи преобърнатата маса. След миг колебание Кърк тръгва подире му.

3 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — СЛЕДОБЕД.

В началото не виждаме източника на звука, но на равни интервали проехтява пронизителният глас на автомобилен клаксон.

4 ЕКСТ. ПАРКИНГА — СЛЕДОБЕД.

После камерата ни показва страничния вход на сградата, недалеч от който е спрял служебният джип. Не е тръгнал за никъде — дори високопроходим офроудър с двойно предаване не може да се справи със сто и петдесет сантиметрова снежна покривка — но фаровете му светят. Един човек е седнал зад волана, а друг стои отвън до превозното средство. Хач е този, който е вътре, а до джипа стои Фърд Андрюс. Той е облечен с неизменната си парка с емблемата на доброволческата пожарна команда и се взира угрижено в снега. Стъклото на шофьорската врата е спуснато и в купето влиза сняг, но на никой от двамата не му пука за това.

Фърд слага дланите си като фуния пред устата си и вика с цяло гърло.

ФЪРД: Анджи Карвър! Били Тимънс!

ХАЧ: Нещо ново?

ФЪРД: Не. Щях да ти кажа, нали? Продължавай да натискаш клаксона.

Хач продължава да изпраща продължителни, регулярни сигнали. Фърд отново се взира в снега, след което се обръща и отваря вратата на джипа.

ФЪРД: Ела ти да гледаш, а аз ще надувам клаксона. Твоето зрение е по-остро.

Двамата си разменят местата.

ХАЧ (присвил очи срещу вилицата): Джордж Кърби! Джейни Кингсбъри! Къде сте, хора?

Междувременно Фърд натиска клаксона и тръбният му зов ехти на регулярни интервали.

5 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — СЛЕДОБЕД.

Звук: продължаваме да чуваме клаксона, но вече леко приглушено.

Децата са приключили с подреждането и сега не знаят с какво да се захванат. Отсъствието на Ралфи Андерсън не е направило впечатление на никого. Сандра вече е успокоила Кат и сега тя самата започва да нервничи. Кат го забелязва и я дарява с измъчена усмивка и потупване по ръката.

КАТ: Вече съм по-добре. Качвай се горе. Намери мъжа си и момчето си.

САНДРА: Но... децата...

Кат става и отива при малчуганите. Сандра я гледа с известно безпокойство. Все пак това е същата жена, която съвсем неотдавна преби до смърт своя приятел.

КАТ: Кой иска да играем на „Великанска стъпка“?

ХАЙДИ: Аз!

САЛИ ГОДСОУ: И аз!

Хлапетата започват да се подреждат в редица, обърнати с лице към нея. Само Бъстър Карвър се колебае.

БЪСТЪР: Къде е мама?

САНДРА: Искаш ли да се кача горе и да видя дали не е там? Или да потърся татко ти?

БЪСТЪР: Да, госпожо Бийлс.

ПИПА: И кажете на Дон да слезе долу! Той все забравя да казва „може ли“!

Децата се смеят. Бъстър също се засмива.

ФРАНК (хваща Бъстър за ръката): Хайде, ще играем заедно. Ще бъдем партньори.

БЪСТЪР (тръгва след него, но изведнъж се спира): Къде е Ралфи?

Всички започват да се оглеждат и осъзнават, че Ралфи не е сред тях. Кат се обръща към Сандра, повдигнала въпросително вежди.

САНДРА: Сигурно е тръгнал след Дони, за да види дали ще му дадат поничка и на него. Ще ги изпратя и двамата долу.

И тя поема нагоре по стълбите. Децата са доволни от това обяснение... но не и Пипа, която се оглежда намръщено.

ПИПА: Не е тръгнал след Дони Бийлс... Или поне аз не вярвам, че е тръгнал след него.

Влиза Ъптон Бел, ухилен като симпатичен идиот — какъвто си е.

САЛИ ГОДСОУ: Кой надува този клаксон, господин Бел?

ЪПТОН: Може би някой, който иска да примами снежните птици.

ФРАНК: Какви са тези снежни птици?

ЪПТОН: Не сте чували за снежните птици?

ДЕЦАТА (в хор): Не... не... Какви са тези снежни птици? Разкажете ни!

ЪПТОН: О, те са едни такива бели и грамадни като... като хладилници! А колко са вкусни... Ммм! Проблемът е, че летят само в най-лютите виелици. Защото им трябва много силен вятър, за да ги издигне във въздуха. За тях автомобилният клаксон е като кучешката свирка — веднага ги привлича. Пак обаче си е дяволски трудно да ги уловиш... Може ли да играя с вас?

ДЕЦАТА: Да! Да, може!

Пипа в търсила навсякъде Ралфи, но сега се присъединява към връстниците си. Появата на възрастен, който да играе с тях, я кара бързо да забрави за тревогата си.

КАТ: Застани в редицата, Ъптон Бел. Само не се прави на умник и не забравяй да казваш: „Може ли?“. Хайде, да започваме. Франк Брайт, направи две стъпки като хеликоптер.

Франк прави две крачки напред, като размахва ръце и бръмчи суета, правейки се на вертолет.

ДЕЦАТА: Забрави да кажеш „може ли“!

Франк се усмихва засрамено и се връща назад. Камерата се отдалечава от децата и ни показва вратата с надпис ЧИСТАЧ.

6 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — СЛЕДОБЕД.

Звук: приглушено „тръбене“ на автомобилен клаксон.

На преден план е Моли Андерсън — виждаме я да седи до Джак Карвър на една от дървените скамейки. Опитва се да успокои разстроения съпруг на Анджела. Зад тях, в дъното на залата, се намира бюфетът, към който непрекъснато прииждат хора, за да си вземат кафе и закуски. Някои хвърлят изпълнени със съчувствие погледи към Моли и Джак... но сред тях не са Роби Бийлс и синът му

Дон. Двамата са изцяло погълнати от похапването на понички. Роби пие кафе, а Дон посрѣбва кока-кола.

ДЖАК: Трябва да я намеря, Моли!

Той се опитва да стане, но Моли го хваща за ръката, задържайки го на мястото му... поне за известно време.

МОЛИ: Знаеш какво е там навън, Джак.

ДЖАК: Може би сега се лута из виелицата и замръзва до смърт на петдесет метра оттук!

МОЛИ: Ако излезеш, и ти ще се загубиш. Ако наистина бе толкова наблизо, щеше да чуе клаксона и да тръгне по посока на звука. Както при гъста мъгла в морето, нали знаеш...

ДЖАК: Ще отида да сменя Фърд.

МОЛИ: Но Хач каза...

ДЖАК: Алтън Хачър не може да ми казва какво да правя. Жена ми е някъде там отвън.

Този път Моли е безсилна да го спре, ето защо се изправя заедно с него. През това време Сандра се качва по стълбите, оглежда се и вижда съпруга и сина си.

МОЛИ: Тогава отиди до джипа, но само до джипа, Джак! Не се отдалечавай и не тръгвай сам да я търсиш!

Обаче Джак не може да ѝ обещае подобно нещо. Дори не се опитва. Моли гледа тъжно подире му и накрая решава да го последва. Междувременно Сандра отново се оглежда. Още не е видяла Моли.

САНДРА (обръща се към Дон): Знаеш ли къде е Ралфи?

ДОН (*дъвчейки поничката си*): Откъде да знам?

САНДРА: Той не се ли качи заедно с теб?

Моли се приближава точно навреме, за да ги чуе, и — естествено — веднага да се разтревожи.

ДОН: Не, той остана при другите, за да подреждат. Тате, може ли още една поничка?

МОЛИ (*обръща се към Сандра*): Ралфи не е долу? Какво искаш да кажеш, че не е при другите деца?

САНДРА (*иска ѝ се да потъне вдън земя*): Не видях... Кат започна да плаче... Изтърва си чашата и я счупи...

МОЛИ: Трябваше да го наглеждаш!

Сандра потреперва. От десет години е женена за Роби и е свикнала да я обвиняват, когато нещо се обърка.

РОБИ (*с типичната си арогантна надменност*): На твое място не бих държал такъв тон на...

МОЛИ (*изобищо не го забелязва*): Трябваше да го наглеждаш! (*И се втурва надолу по стълбите.*) Ралфи! Ралфи!

7 ЕКСТ. МАГАЗИНЪТ НА АНДЕРСЪН — СЛЕДОБЕД.

Четиримата участници в продоволствената експедиция са се струпали около снегомобила и предават пълните кашони на Майк, който ги нарежда в товарния отсек. Когато и последният кашон вече е вътре, Майк надига глас, за да надмогне воя на вятъра.

МАЙК: Ще направим още един курс! Сони, двамата с Хенри вземете още хляб и кифлички! Съберете всичко от лавицата! Кърк, от

тебе искам картофи — поне петдесет кила! Аз ще взема мляко! Хайде, тръгвайте! Искам да се върнем възможно най-скоро!

Те поемат в индийска нишка през тясната траншея в снега. Най-отпред вървят Сони и Хенри Брайт, отзад са Майк и Кърк. Сони и Хенри влизат в магазина. Майк тъкмо прекрачва прага, когато ненадейно се спира — толкова рязко, че Кърк се блъска в него.

КЪРК: Какво ти става, по дяволите?

Майк е спрял до манекена на верандата, върху който Хач редовно си е правил шеги за сметка на Роби Бийлс. Манекенът е почти затрупан от снега, но макар че лицето му е скрито под навалелия сняг и е облечен със същия дъждобран, става ясно, че това не е същата фигура.

Майк почиства замръзналия сняг от лицето му и ние виждаме, че това всъщност е Госпожа Кингсбъри. Замръзнала е като леден къс. Потресен, Кърк се взира в мъртвата, а Майк напипва в снега около шията на жертвата нов плакат... в който обаче няма нищо забавно. Той гласи: ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ, И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.

Двамата мъже се споглеждат ужасено.

8 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — СЛЕДОБЕД.

Приглушеното клаксониране продължава — продължителни сигнали на равни интервали.

МОЛИ (глас зад кадър): Ралфи! Ралфи!

9 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — СЛЕДОБЕД.

Звук: приглушено „тръбене“ на автомобилен клаксон.

Моли не е на себе си. Неустово търси Ралфи навсякъде... обаче не може да го открие. Кат и Ъптон Бел са се притиснали уплашено един към друг. Роби, Дон, Тес Марчънт и Тавия Годсоу стоят на стълбите. Сали Годсоу вижда леля си и се втурва към нея. Уплахата се предава и на децата и те се скупчват заедно.

ПИПА: Казах ви, че не е отишъл с Дон...

Всички възрастни прииждат към детския кът — някои от креслата пред безполезния вече телевизор, други — от спалното помещение. Сред тях е и сломената от мъка Урсула Годсоу.

УРСУЛА: Ох, мили боже, сега пък какво?

Моли не ѝ отговаря. Отива при Пипа, приляква пред нея и нежно слага ръце на раменете ѝ. Взира се в изплашените ѝ очи.

МОЛИ: Пипа, къде беше Ралфи, когато го видя за последен път?

Пипа се замисля, след което посочва към участъка между стълбището и стената. Моли поглежда натат и забелязва вратата с надпис ЧИСТАЧ. Възцарява се пълна тишина, нарушавана единствено от ритмичния тръбен зов на клаксона. Моли се изправя и тръгва към тази врата, страхувайки се какво ли ще открие зад нея. Протяга се към дръжката, но не може да се застави да я докосне, а още по-малко пък — да я завърти.

МОЛИ: Ралфи? Ралфи, там ли си?

РАЛФИ (глас зад кадър): Мамо? Мамо, ти ли си?

О, господи, какво щастие! Моли има чувството, че от гърдите на всички в залата едновременно се е изтръгнала дълбока въздишка на облекчение. На предела на силите си — всичко това ѝ е дошло в повече — Моли се разплаква, отваря вратата...

... и вижда Ралфи. Той е весел, засмян и невредим; и изобищо не подозира що за суматоха се е вдигнала покрай отсъствието му. Когато майка му го притиска в обятията си, на лицето му се изписва недоумение. На фона на всеобщото възмущение едва ли забелязваме — но някои от нас може и да забележат — малката кожена кесийка с върви в горната си част, която Ралфи държи.

РАЛФИ: Какво има, мамо?

МОЛИ: Какво правиш тук? Ужасно ме изплаши!

РАЛФИ: Там беше онзи човек. Той искаше да ме види.

МОЛИ: Кой човек?

РАЛФИ: Този, когото татко арестува. Само че той въобще не е лош човек, мамо, защото...

Моли оставя Ралфи на земята и го избутва зад себе си с такава сила, че момчето за малко да падне. Ъптон го подхваща и го предава на Джонас Станхоуп и Анди Робишо, които са си пробили път през скупчените в полукръг любопитни зяпачи. Моли пристъпва в килера на чистача и вижда...

10 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КИЛЕРА НА ЧИСТАЧА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МОЛИ.

Вътре е пълно с почистващи препарати, метли, мопове, гъби, резервни флуоресцентни лампи и прочее... но няма никого. Не се вижда и никакъв друг изход.

11 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МОЛИ.

Тя се обръща към Ралфи... но изведнъж забелязва нещо. Връща се в килера.

12 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА КИЛЕРА НА ЧИСТАЧА — ОТ ГЛЕДНАТА
ТОЧКА НА МОЛИ.

В далечния ъгъл се вижда някакъв зелен лист хартия. Рекламно обявление от магазина на Андерсън за намалените цени през тази седмица. Моли го взема и го обръща. От другата страна с печатни букви пише:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.

Анди Робишо също е влязъл в килера. Моли му подава зеления лист.

МОЛИ: Но какво иска, по дяволите?

13 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО.

Моли отива при Ралфи, който се е събрал с другите деца. Те бързо се отдръпват от него, понеже си мислят, че майка му ще му се кара. Ралфи вдига очи към нея, стиска кожената кесийка и се надява, че конското ще му се размине.

МОЛИ: Къде отиде той, Ралфи? Къде отиде онзи човек?

Ралфи наднича покрай нея, загледан към килера.

РАЛФИ: Не знам. Сигурно е изчезнал, когато му обърнах гръб.

ДОН (*провиква се от стълбището*): Тъпак! Там няма врата, през която да излезе!

МОЛИ: Млъкни, Дон Бийлс.

Дон не е свикнал на подобно отношение от страна на Моли и се притиска към баща си. Роби отваря уста да смъмри Моли, но после решава, че моментът не е подходящ.

Моли прикляква пред сина си, както бе застанала и пред Пипа, и за пръв път забелязва какво държи той — изцяло изработена кесийка от естествен велур.

МОЛИ: Какво е това, Ралфи?

РАЛФИ: Подарък. Той ми даде подарък. Затова си мисля, че не е лош човек като тези по телевизията. Те не дават подаръци на децата.

Моли гледа кожената кесийка, все едно е бомба, но си остава мила и спокойна. Няма друг избор. Ралфи не може да разбере какво толкова има, но вижда наобиколилите го лица и усеща атмосферата в помещението. Горкото хлапе е на път да се разплаче.

МОЛИ (взема кесийката): Какво е това? Може ли мама да погледне?

ДЖОАНА СТАНХОУП (на ръба на истерията): Не я отваряй! Не я отваряй, Моли, може да е бомба и да гръмне!

ДЖОНАС: Спокойно, Джо!

Твърде късно. Някои от децата — може би Хайди и Сали — започват да хлипат. Възрастните отстъпват крачка назад. Виждаме как хората инстинктивно се поддават на паниката и истерията. Но след всичко онова, което им се изсипа на главата, можем ли да ги упрекнем?

КАТ: Недей, Моли. Недей.

Моли разглежда кожената кесийка. Тя провисва надолу като голяма дъждовна капка под тежестта на онова, което се крие вътре

в нея. Моли плахо докосва долната ѝ част.

РАЛФИ: Всичко е наред, мамо. Не се страхувай.

МОЛИ: Знаеш ли какво има вътре, Ралфи? Погледнал ли си?

РАЛФИ: Разбира се! Дори си поиграхме с господин Линож. Той каза, че са необикновени. Каза ми още, че ще трябва да ги споделя, защото не били само за мен. Били за всички. За всички на острова!

Моли взема кесийката. Когато започва да развързва вървите, които я пристягат, напред излиза човек, под чието червено спортно яке се вижда черна риза със свещеническа якичка. Това е Боб Ригинс, местният свещеник.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: На ваше място не бих го отворил, госпожо Андерсън. Особено като се има предвид кошмарът, който всички сънувахме снощи, и предполагаемата същност на този... този човек.

МОЛИ: Естествено, че не бихте го отворили, преподобни. Но понеже този човек вече на два пъти докопва сина ми с гнусните си ръце...

Тя отваря кесийката и надзърта вътре. Останалите я наблюдават със затаен дъх. Моли вижда една детска шапчица до себе си и изсипва в нея съдържанието на „подаръка“.

ФРАНК БРАЙТ (приближава се, за да погледне): Уха!

Във възклицанието му няма нищо изненадващо — това действително е подарък, който би се харесал на всяко дете. Камерата ни го показва по-отблизо. В шапката лежат десетина необикновено гладки и заоблени камъчета. Всичките са бели, с изключение на едно. То е черно и е осеяно с червени жилки, което няма как да не ни напомни за очите на Линож.

Моли вдига очи и среща погледа на Мелинда. Никоя от двете не знае какво би могъл да означава подобен „подарък“, но Мелинда придърпва Пипа по-близо до себе си. Така се чувства малко по-спокойна.

14 ЕКСТ. КРЪСТОВИЩЕТО НА ГЛАВНАТА УЛИЦА И АТЛАНТИК СТРИЙТ — СЛЕДОБЕД.

Бавно, борейки се за всеки метър, снегомобилът си пробива път през виелицата. Четиримата мъже в него нямат търпение да се върнат в кметството.

15 ИНТ. СНЕГОМОБИЛЪТ — СЛЕДОБЕД.

Майк, Сони, Хенри и Кърк са се скупчили в кабината, а провизиите са сложени в товарния отсек отзад. Лицата на всички са мрачни — все още са потресени от видяното. Пътуват мълчаливо, докато машината подскача сред преспите. Накрая безмълвието се нарушава от...

СОНИ: От всички — само старата госпожа К. Никой от другите. Според вас къде може да са? Говоря за Джордж... Анджи... и Бил Тимънс? *(Никой не отговаря.)* Как изобщо я е завлякъл дотам? *(Никой не отговаря.)* И къде е манекенът? Някой видя ли манекена? *(Никакъв отговор.)* Как ли я е завлякъл дотам в тази буря?

ХЕНРИ: Престани, Сони.

Сони замлъква, но само за секунда-две. После се обръща към Майк.

СОНИ: Защо ни се случва всичко това? Ти си църковен четец в методистката църква, все ти се намира по някой добър цитат от Светото писание... Сигурно имаш някаква идея за какъв дявол е всичко това!

Майк се замисля, докато управлява снегомобила по неравната бяла пустиня, в която се е превърнала главната улица.

МАЙК: Спомняте ли си историята за Йов от Библията? (*Сони и другите кимат.*) Е, има една част от нея, която така и не е влязла в Светото писание. Когато облогът за душата на Йов приключил и Бог победил, Йов паднал на колене и се обърнал към Господа: „Боже, защо ми причини това? През целия си живот аз Те почитах и Ти се молах, а Ти изстреби добитъка ми, порази посевите ми, погуби жена ми и децата ми и ми изпрати стотици ужасни болести... И всичко това само защото си сключил облог с Дявола? Добре, Господи... ала единственото, което искам да узная — единственото, което Твоят недостоеен слуга би искал да узнае — е защо избра мен?“. Йов зачакал смирено и тъкмо се убедил, че Бог няма да му даде отговор, когато в небето затрещели гръмотевици, засвяткали светкавици и един гръмовен глас прогърмал: „Значи, искаш да знаеш защо, така ли, Йов? Ами защото в теб има нещо, което ужасно много ме дразни“.

Сони, Хенри и Кърк са се вторачили в Майк, без да знаят какво да кажат. Сони гледа като ударен от гръм.

МАЙК: Какво ще кажете? Това помогна ли ви? (*Никакъв отговор от другите.*) На мен също.

Далечен звук: ритмично надуване на автомобилен клаксон.

КЪРК: Все още ги търсят.

СОНИ (*замислен за госпожа Кингсбъри*): Желая им късмет!

16 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГЛАВНАТА УЛИЦА И СНЕГОМОБИЛА — СЛЕДОБЕД.

С търпение и труд далеч се стига. Още не са стигнали до кметството, но както изглежда, съвсем скоро ще се доберат дотам.

17 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СТРАНИЧНИЯ ВХОД НА КМЕТСТВОТО И СЛУЖЕБНИЯ
ДЖИП, ПАРКИРАН НЕДАЛЕЧ ОТ ТАМ — СЛЕДОБЕД.

Сега Фърд седи на мястото до шофьора, а Хач изпраща продължителни, регулярни сигнали. Джак Карвър снове около джипа, трескаво обикаля в кръг, затъва в преспите, надига се и през цялото време се взира в бушуващата виелица.

ДЖАК: Анджи! Анджи, насам!

Вече е презракнал, но продължава да крещи с цяло гърло. Накрая се приближава до отворения прозорец на шофьорската врата, превит надве, и диша тежко, жадно гълтайки ледения въздух. Лицето му е почервеняло и се е покрило с множество капчици пот, които вече се заскрежават в ъглите на устните му и по брадичката му.

ХАЧ: Джак, влез вътре да се стоплиш...

ДЖАК: Не! Тя е някъде там. Продължавай да натискаш клаксона.

18 ИНТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ФЪРД, КОЙТО СЕДИ ДО ХАЧ.

Докато Хач говори с Джак, Фърд ненадейно изправя гръб, а очите му се разширяват. Не може да повярва, че това, което вижда, е истина.

ХАЧ: По-добре седни и си почини малко, преди да припаднеш.

ДЖАК (соннато): Жена ми е някъде там и е жива — усещам го! Затова не спирай да надуваш клаксона!

ХАЧ: Джак, не мисля, че...

Фърд вдига треперещата си ръка. Все още не може да повярва на очите си.

ФЪРД: Хач! Джак! Вижте!

19 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЗАСНЕЖЕНАТА БЯЛА ПУСТОШ — ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП.

Сред ослепителната снежна слепота се вижда някакъв силует, който броди сред вилнеещата буря. Фигурата се клатушка и залита, но не спира да върви. Не е изключено да принадлежи на жена.

20 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СЛУЖЕБНИЯ ДЖИП С ХАЧ, ДЖАК И ФЪРД.

ХАЧ: Боже мой! Боже мой, това някой от тях ли е?

ФЪРД: Не знам.

ДЖАК (изпълнен с надежда): Анджи!!!

Той се втурва с всички сили към неясната фигура. Пада, търкаля се по снега и отново се изправя на крака. Зад него Хач отваря шофьорската врата и излиза от джипа. Фърд е малко по-бавен, но следва примера му.

ХАЧ: Джак! Почакай! Това може да не е...

Никакъв резултат. Джак едва се вижда зад снежната завеса и все повече се приближава до загадъчния силует. Но вече виждаме, че фигурата действително е женска. Когато Джак я достига, жената рухва по очи в снега.

21 ЕКСТ. ДЖАК КАРВЪР.

ДЖАК: Анджи! Скъпа!

Жената бавно, с усилие започва да се изправя на крака. Движи се с механичната целеустременост на играчка на пружина. Когато най-накрая се надига, виждаме, че това наистина е Анджела Карвър... но колко се е променила! Красивата майка на Бъстър е безвъзвратно изгубена в миналото. Нещастното, изгърбено същество пред нас изглежда не на двацет и осем години, а най-малко на седемдесет. Очите ѝ се взират в снежната пелена, без изобицо да забелязват съпруга ѝ. Развяващите ѝ се коси са побелели... Покритото ѝ със сняг лице е бледо и набраздено от дълбоки бръчки.

ДЖАК (прегръща я): Анджи! Скъпа! О, Анджи, колко те търсехме само! Бъстър така се разтревожи за теб...

Докато говори, той обсипва лицето ѝ с целувки, докосва я и я гали с дълбока нежност — досущ като родител, който за малко да изгуби детето си. Невероятното облекчение, което Джак изпитва, измества всичко друго и в началото той не забелязва, че жена му не реагира нито на думите, нито на действията му. После обаче започва постепенно да го осъзнава.

ДЖАК: Анджи? Скъпа?

Той се отдръпва назад и за първи път я поглежда с незамъглен от емоциите поглед. Вижда изцъклената чернота в очите ѝ... Вижда и побелелите ѝ коси, които някога са били лъскавочерни... Реакцията му — изумление и ужас.

ДЖАК: Анджи, какво ти се е случило? Какво е станало?

Той поглежда към Хач, но Хач едва ли може да му помогне. Той също е зашеметен от промяната. Както и Фърд. Джак се обръща към съпругата си и слага ръце върху раменете ѝ.

ДЖАК: Какво се случи, Анджи? Какво ти е сторил? Къде те е водил? Знаеш ли къде са другите?

Внезапно зад снежната завеса изниква огромно жълто око най-мощният фар на снегомобила. Анджи го забелязва и докато Майк спира возилото, сякаш излиза от трансa си. Погледът ѝ се заковава върху мъжа ѝ и се изпълва с неистов страх.

АНДЖИ: *Трябва да му дадем това, което иска.*

ДЖАК: *Какво, скъпа? Не те чух...*

ХАЧ *(той я е чул идеално):* *Линож?*

Вратите на снегомобила се отварят. Майк и спътниците му изскачат оттам и се втурват през снега към Хач, Фърд и семейство Карвър. Анджи въобще не ги забелязва. Цялото ѝ внимание е фокусирано върху Джак и с всяка следваща дума истерията ѝ нараства.

АНДЖИ: *Да, Линож. Трябва да му дадем това, което иска. Изпрати ме обратно при вас, за да ви го кажа... Само заради това не ме остави да падна — за да ви разкажа. Нямаме друг избор, освен да му дадем онова, за което е дошъл. Разбирате ли? Трябва да му дадем това, което иска!*

Майк я хваща за рамото и я обръща към себе си.

МАЙК: *Какво точно иска той, Анджела? Каза ли ти?*

Отначало тя не отговаря. Всички са се струпали около нея, обзети от напрегнато очакване.

АНДЖИ: *Каза, че довечера щял да ни го съобщи. Тази вечер щяло да се проведе необикновено градско събрание и тогава той щял да ни каже защо е дошъл. Каза, че ако някои не се съгласят... ако не поискат да направят най-доброто за града... ще трябва да си припомним съня от миналата нощ. Ще трябва да им се напомни за случилото се в Роаноук. Ще трябва да им се напомни за Кроатон, каквото и да е това.*

МАЙК (по-скоро на себе си, отколкото на другите): Сигурно има предвид името си. Истинското си име.

АНДЖИ (отново се обръща към Джак): Заведи ме вътре, Джак. Замръзвам. И искам да видя Бъстър!

ДЖАК: Разбира се.

Той я прегръща през раменете и я повежда към кметството. Майк се приближава до Хач.

МАЙК: Някаква следа от Бил Тимънс или Джордж Кърби?

ХАЧ: Не. Нито пък за Джейни Кингсбъри.

МАЙК: Госпожа Кингсбъри е мъртва. (Обръща се към Сони.) Ще паркираш ли снегомобила?

Сони се качва в кабината и форсира двигателя. Майк и Хач се запътват към кметството. Майк разказва на Хач за Госпожа Кингсбъри.

22 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КМЕТСТВОТО ОТ ПТИЧИ ПОГЛЕД — СЛЕДОБЕД.

От тази височина едва виждаме върволицата от хора, които бавно — подобно на мравки, излезли на лов из пустинята — пълзят към кметството. Управляваният от Сони Бротиган снегомобил се движи покрай тях. Този кадър се задържа в продължение на секунда-две, след което...

ФЕЙД-АУТ. ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

23 ЕКСТ. ГРАДСКИЯТ ПРИСТАН — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Добре де... останките от градския пристан. Приливът отново се надига и върху брега се стоварват чудовищни вълни. Виждаме преобърнати лодки, изпотрошени кошове за омари, разнищени рибарски мрежи и множество купчини от отломки.

24 ЕКСТ. ВДАДЕНИЯТ В МОРЕТО НОС — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Прибойът залива рухналия фар. Навсякъде летят пръски. Една голяма вълна изхвърля някакъв тъмен обект точно до едно от кръглите прозорчета на контролната зала.

25 ЕКСТ. НЯКОГАШНАТА АПАРАТНА НА СРУТЕНИЯ ФАР КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Тъмният обект се оказва трупът на стария Джордж Кърби. С мощен рев следващата вълна се стоварва върху брега и отнася мъртвеца обратно в океана.

26 ЕКСТ. ЦЕНТРАЛНАТА ЧАСТ НА ГРАДЧЕТО — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Виелицата продължава да бушува. Сградите са затънали в чудовищни преспи, които стигат почти до средата на витрините им.

27 ИНТ. ДРОГЕРИЯТА — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Всички витрини са изпотрошени, а зейналите отвори са затрупани от преспи, които се простират чак до средата на помещението.

28 ИНТ. ЖЕЛЕЗАРСКИЯТ МАГАЗИН — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Както и в дрогерията, и тук снегът е покрил почти половината помещение. До касата се виждат косачки за ливада, които са затрупани чак до бензиновите резервоари. Рекламната табелка, закачена пред тях, едва се чете: **РАЗПРОДАЖБА НА КОСАЧКИ! ПОДГОТВИ СЕ ЗА ЛЯТОТО ОЩЕ ОТ ЗИМАТА!**

29 ИНТ. КОЗМЕТИЧНИЯТ САЛОН НА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ.

И тук е пълно със сняг. Големите сешоари са застинали като замръзнали марсианци. Върху огледалото пише:

ДАЙТЕ МИ ТОВА, КОЕТО ИСКАМ,

И ЩЕ ВИ ОСТАВЯ НА МИРА.

30 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Сградата едва се вижда — не само заради виелицата, но и заради настъпващата вечер.

31 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Децата са насядали в кръг. В средата му е Кат Уидърс — тя им чете от книга, озаглавена „Малкото кученце“ (една от любимите детски книжки на Дани Торънс^[1]).

КАТ: Тогава малкото кученце казало: „Знам къде ми е топката. Онова лошо момче я взе и я сложи в джоба си. Аз обаче ще го намеря, защото носът ми е...”

САЛИ ГОДСОУ (*пее си*): „Аз съм малко чайниче...”

КАТ: Сали, миличка, сега не бива да пееш. Нали е време за приказка!

На Кат внезапно ѝ прилошава, макар че не може да се сети защо тази безсмислена песничка я кара да се чувства така.

Обаче Сали не ѝ обръща внимание и продължава да пее. Ралфи също подхваща песничката. Малко по-късно и Хайди Сейнт-Пиер се включва. Към общия хор един по един се присъединяват Бъстър, Пипа, Франк Брайт и Хари Робишо. Накрая всички деца пеят — включително и Дон Бийлс.

ДЕЦАТА: ... тумбесто и сладко...

Изведнъж малчуганите се изправят и започват да изобразяват дръжчици и чучурчета, докато пеят. Кат ги гледа с нарастващо безпокойство. Към нея се присъединяват Джоана Станхоуп, Моли и Мелинда Хачър.

МЕЛИНДА: Какво става тук, Кат?

КАТ: Нямам представа... Може би просто им се е приискало да пеят.

ДЕЦАТА: „... Имам си и дръжчица, и чучурче гладко. Изсвирвам като влакче, щом водата в мен заври, хвани ме ти тогава и от котлона ме махни... Аз съм малко чайниче...”

Това никак не се харесва на Моли. Вдясно от нея се вижда лавица с книги, до които е сложена кожената кесийка с гладките камъчета вътре. Тя хвърля бърз поглед към подаръка на Ралфи, след което се качва тихо по стълбите.

Анджи Карвър е приседнала на една от предните скамейки. Загърнатата е в пухкав мек халат, а подгизналата ѝ коса е увита с кърпа. Джак седи до нея и ѝ държи чаша с димящ бульон, който поднася периодично към устните ѝ. Тя не може да се храни сама, защото ръцете ѝ неудържимо треперят.

Майк седи в края на подиума с лице към нея. Зад тях, на останалите скамейки са насядали и други бегълци от бурята. Хач се провира между тях и се разполага до Майк. Хач изглежда на ръба на изтощението.

ХАЧ (обхожда с поглед хората в залата): Искаш ли да ги изкарам навън?

МАЙК: Смяташ ли, че би могъл?

Той е съвсем прав и Хач го знае. В залата влиза Моли, приближава се до Майк и сяда до него на подиума. Личи си, че иска да му каже нещо, което не е за чужди уши... от които залата в момента изобилства.

МОЛИ (шепнешком): Децата се държат странно.

МАЙК (също шепне): В какъв смисъл?

МОЛИ: Поят. Кат им четеше книжка, а те изведнъж станаха и започнаха да поят. (Вижда недоумението на Майк.) Знам, че не звучи много...

МАЙК: Щом казваш, че е странно, значи, е странно. Веднага щом приключа тук, ще дойда да хвърля един поглед.

Той посочва с очи към Анджела. Анджи говори... но нито на Майк, нито на Джак, нито на някой конкретен човек от присъстващите в залата.

АНДЖИ: Вече знам колко лесно е да те... изтръгнат от света. Ще ми се да не го знаех... но го знам.

Джак отново поднася бульона към устата ѝ, но когато тя хваща чашата с ръце, те треперят толкова силно, че горещата течност се разлива и я опарва. Анджи извиква. Моли присяда до нея, изважда кърпичка и избърсва пръстите ѝ. Анджи я гледа с благодарност и хваща ръката ѝ. После я стиска силно в своята. В момента се нуждае от съчувствие, а не от почистване.

АНДЖИ: Просто си стоях там и гледах фара... И изведнъж... вече бях в неговата власт.

МОЛИ: Шшш! Успокой се, всичко свърши.

АНДЖИ: Имам чувството, че никога вече няма да се стопля. Изгорих си пръстите... виждаш колко са почервенели... но все още са ледени. Сякаш ме е превърнал в сняг.

МОЛИ: Майк иска да те разпита за някои неща, но по-добре да не е тук. Искаш ли да отидем някъде, където има по-малко хора?

Тя поглежда към Майк и той ѝ кимва. Междувременно Анджи полага всички усилия да се вземе в ръце.

АНДЖИ: Не... защото това засяга всички. Всички трябва да го чуят.

Едновременно изплашени и заинтригувани, островните жители се скупчат по-близо до Анджи, Майк и Моли.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: Какво точно ти се случи, Анджи Карвър?

По време на следващите събития камерата постепенно се приближава към Анджи, но в промеждутъците трябва да ни покаже възможно най-много лица на местни жители. На всяко е изписан

ужас, страх и нарастваща вяра в думите на Анджи, колкото и странно да звучат. В пещерите няма атеисти и едва ли ще се намерят много скептици в разгара на Бурята на века, която пухти, духти и заплашва да срути сградата на кметството. Това е квазирелигиозно преживяване и към края му виждаме как във всички очи се чете една и съща завършена, кристализирала мисъл, която не се нуждае от словесно изразение: когато Линож се появи, те с радост ще му дадат онова, което иска. Каквото и да е то. „На драго сърце!“, както биха казали самите островни жители.

АНДЖИ: Стояхме пред кметството, гледахме как фарът се сгромолясва... и изведнъж аз полетях назад в снега. В началото си помислих, че навярно някой е решил да се пошегува с мен, обаче щом се обърнах и видях кой ме държи... това не беше човек. Беше облечен с човешки дрехи и имаше човешко лице, но на мястото на очите му се виждаше само чернота. Чернота, прорязана от алени отблясъци... които се гърчеха и виеха, досущ като огнени змии. После той ми се усмихна и щом видях зъбите му... припаднах. За първи път през живота си! Припаднах.

Тя отпива от бульона. В залата се е възцарила гробна тишина. Моли и Джак я прегръщат през рамо. Анджи все още държи ръката на Моли.

АНДЖИ: Когато дойдох на себе си, летях. Знам, че звучи налудничаво, но е самата истина. И аз, и Джордж Кърби... и двамата летяхме. Беше като в „Питър Пан“ — все едно аз бях Уенди, а старият Джордж — Джон. Онова... същество... ни държеше под мишница; мен с едната си ръка, Джордж — с другата. А точно пред нас, сякаш за да ни показва пътя или да ни държи във въздуха, се носеше един бастун. Черен бастун със сребърна вълча глава. Колкото и бързо да се движехме, бастунът винаги летеше пред нас.

Майк и Хач си разменят мрачни погледи.

АНДЖИ (продължава): Видяхме под нас острова... Бурята бе отминала, слънцето грееше, но навсякъде имаше ченгета със

снегомобили. Ченгета от континента, от щатската полиция и даже горски пазачи... Както и репортери от местните станции и телевизионните мрежи. Всички те търсеха нас, но нас ни нямаше. Бяхме изчезнали по такъв начин, че никой не можеше да ни открие...

ОРВ БУЧЪР: Също като в съня ни...

АНДЖИ: Да, точно като онзи сън. После отново стана тъмно. Първо си помислих, че е паднала нощта, но не беше това. Бяха гъсти буреносни облаци. Те бяха черни и напълно закриваха слънцето. Отново започна да вали сняг и тогава разбрах какво всъщност става. Попитах го: „Вие ни покажете бъдещето, нали? Като последния призрак при господин Скрудж в «Коледна песен»?“. А онзи ми отговори: „Да, мадам, много сте съобразителна. Сега се дръжте по-здраво“. Започнахме да се изкачваме, снегът се сгъсти и старият Джордж взе да плаче и да говори, че не издържа повече, че артритът го убива и иска да слезе долу... макар че изобщо не беше студено. Или поне на мен не ми беше студено. Тогава онзи се засмя и отвърна, че няма проблеми, Джордж може веднага да слезе долу, стига да го иска, при това по най-бързия начин... защото всъщност му бил нужен само един от нас, който да се върне и да разкаже. Тогава тъкмо навлизахме в облаците...

ДЖОНАС СТАНХОУП: Сънувала си, Анджи! Това не може да е истина...

АНДЖИ: Уверявам те, че е истина. Усещах тези облаци, но не така, както очакваш от едни облаци, а по-скоро като влажен памук. Тогава Джордж разбра какво иска да направи онзи и закрещя, но съществото само разпери дясната си ръка — аз бях в лявата — и...

33 ЕКСТ. СТАРИЯТ ДЖОРДЖ КЪРБИ — НОЩ.

Той пада като камък надолу и се отдалечава все повече от камерата, като крещи и размахва ръце. Не след дълго изчезва сред мрака и виелицата.

ДЖАК: После какво стана, Анджи?

АНДЖИ: Онзи ми каза, че ще ме върне обратно. Обратно през времето и обратно през бурята. Щял да ми подари живота, за да ви кажа — на всички вас — че трябва да му дадем онова, което иска, когато дойде довечера.

РОБИ: Ако имаме нещо, което този Линож толкова иска, защо просто не си го вземе?

АНДЖИ: Мисля, че не може. Мисля, че трябва да му го дадем доброволно. (Пауза.) Каза ми, че щял да го поиска само веднъж. Попита ме дали си спомням за Роаноук и Кроатон и повтори, че щял да ни помоли само веднъж. И аз му казах: „Да, помня“. Защото, ако му бях казала, че не си спомням, или дори го бях помолила да ми обясни нещо, щеше да ме хвърли от високото като Джордж. Не се налагаше да ми го казва — и сама го знаех. Тогава спряхме да се издигаме. Описахме нещо като лупинг във въздуха, при което стомахът ми се качи в гърлото, сякаш се возех на въртележка в лунапарк... и навярно отново съм припаднала. Или онзи може би ми е сторил нещо. Не знам. После си спомням само как се лутах сред виелицата... сред снежната слепота... и затъвах в преспите. Това сякаш продължи цяла вечност, но по някое време чух някакъв звук... някакъв сигнал... и даже си помислих: „Значи, в крайна сметка фарът не е рухнал, след като чувам сирената му за мъгла!“. Тръгнах по посока на този звук... и видях някой да идва към мен през снега. Отначало си помислих, че е онзи — че се е върнал, за да ме отведе и отново да ме издигне във въздуха... Само че този път щеше да ме хвърли от високото... Опитах се да побягна... Обаче не беше той. Беше ти, Джак! Ти!

Тя отпуска глава на рамото му, опустошена от мъчителния спомен. Момент на безмълвие. После:

ДЖИЛ РОБИШО (*надава пронизителен вик*): Но защо нас? Защо е дошъл точно при нас?

Няколко момента на безмълвие. После:

ТАВИЯ ГОДСОУ: Може би защото знае, че умеем да пазим тайни.

35 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

ДЕЦА (*пеят*): „... Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко...“

Кат Уидърс все още седи в средата на кръга и продължава да държи книжката „Малкото кученце“. Виждаме, че ѝ прилява, но се мъчи да го скрие от децата. Мелинда и Джоана стоят на стълбите и ги наблюдават. Към тях се присъединява и Кърк Фрийман — още не е свалил дебелиите си дрехи, с които е бил навън, защото бърза да даде на децата играчките и пъзелите, които двамата с Майк взеха от „Малкият народец“.

КАТ: Деца, ако искате да пеете, какво ще кажете да изпеем още нещо? Например „Лондонският мост“, „Фермерът от Дел“ или...

Няма смисъл. Изобщо нея чуват. Най-обикновени, нормални деца в доучилищна възраст... които изведнъж станаха плашещо различни.

ДЕЦА (*пеят*): „... имам си и дръжчица, и чучурче гладко. Изсвирвам като влакче, щом водата в мен заври, хвани...“

Те внезапно замлъкват след думата „хвани“ — всички едновременно и толкова рязко, сякаш устичките им са ножици, отрязващи кичур коса. Стоят в полукръг около Кат, взират се в нея и мълчат.

КЪРК: Деца, донесох ви тези игри чак от... Какво става тук?

О, това си е страшничко. Кат трескаво мести погледа си от едно дете на друго, но в тези лица няма и следа от предишната детска одухотвореност и игривост. Това са лица на изпаднали в транс религиозни фанатици. На представители на мрачен култ. Очите им са като едни големи нули. Те просто си стоят там — неподвижни и безмълвни.

КАТ: Бъстър? (Никакъв отговор.) Хайди? (Никакъв отговор.) Пипа? (Никакъв отговор.) Ралфи? Ралфи, добре ли си? (Никакъв отговор.)

В кръга се втурва Мелинда Хачър, като едва не събаря Сали Годсоу и Хари Робишо. Тя приляква пред Пипа и я хваща за раменете.

МЕЛИНДА: Пипа, какво става, миличка?

Кат се изтръгва от кръга. Не издържа повече.

КЪРК: Какво им има на децата?

КАТ (заплаква): Не знам... Но очите им... Господи, в очите им няма абсолютно нищо!

Кат е права — очите на Пипа са плашещо безизразни и въпреки че майка ѝ я разтърсва все по-силно и по-силно — обзета от паника, не от гняв — това не води до никакъв резултат.

МЕЛИНДА: Пипа, събуди се! Събуди се!

Тя започва да разтрива дланите на дъщеря си, сякаш инстинктивно иска да я стопли. Безрезултатно. Мелинда трескаво се оглежда наоколо.

МЕЛИНДА: Всички вие, събудете се!

39 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РАЛФИ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Главата му се завърта леко настрани и животът се завръща в очите му. Ралфи се усмихва, сякаш я е чул и реагира на думите ѝ... само дето изобщо не гледа към Мелинда.

РАЛФИ: Вижте!

Той сочи към лавицата, където е кожената кесийка с гладките каменни топчета.

40 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Всички поглеждат натам. Децата живват, също като Ралфи току-що. Но кое им действа толкова стимулиращо? Кесийката с камъчетата? Не, едва ли. Погледите им са вперени малко по-надолу... но там няма нищо.

ХАЙДИ (възторжено): Има глава на кученце! Сребърна кучешка муцунка! Колко сладко!

Изведнъж Кат с ужас проумява.

КАТ (обръща се към Кърк): Извикай Майк.

ДЖОАНА СТАНХОУП: Не разбирам какво...

КАТ: Веднага!

Кърк се обръща и се втурва да изпълни заръката ѝ, захвърляйки играчките и пъзелите на стълбите.

41 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДОН БИЙЛС В БЛИЗЪК ПЛАН.

ДОН: Кучешка муцуна! Уха! Яко!

42 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛАВИЦАТА С КОЖЕНАТА КЕСИЙКА ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА ДОН.

От тавана виси бастунът на Линож. Но вместо озъбената вълча паст виждаме добродушна, дружелюбна муцуна на санбернар.

43 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА НАРЕДЕНИТЕ В КРЪГ ДЕЦА.

Мелинда все още стои приклепнала пред Пипа. Погледът на дъщеря ѝ обаче е зареян в някаква точка над главата на Мелинда, накъдето гледат и другите деца.

ПИПА: Кученце! Кученце!

Недоумяваща и уплашена, Мелинда се обръща. Там, накъдето гледа дъщеря ѝ, няма нищо.

44 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Майк тъкмо се надига от мястото, където бе приседнал. Разговорът му с Анджела е приключил.

МАЙК (обръща се към Джак): Защо не я отведеш някъде да полегне и да си почине малко...

ДЖАК: Добра идея.

В този миг в залата нахълтва Кърк и започва да си пробива път през насъбралите се островни жители.

КЪРК: Майк! Майк, нещо става с децата!

Сред множеството се понася изплашен ропот. Някои родители обаче не се ограничават само с това и се устремяват към стълбите. Сред тях са Джил и Анди, Майк и Моли, Роби и Санди, Хенри и Карла Брайт, Хач и Урсула...

АНДЖИ (сякаш се пробужда): Бъстър? Нещо не е наред с Бъстър? Бъстър! Бъстър!

Тя скача и избива чашата с бульона от ръцете на Джак.

ДЖАК: Скъпа, почакай...

АНДЖИ (изобищо не го чува): Бъстър!

45 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА БЪСТЪР В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той се отделя от кръга и се втурва към лавицата, откъдето виси бастунът. Докосва го... и ненадейно рухва на земята като прострелян.

46 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЕТСКИЯ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО —
КЪСЕН СЛЕДОБЕД.

Останалите деца хукват след него. Всички са радостни и засмени, сякаш са получили безплатни целодневни пропуски за „Дисниленд“. Те се протягат към нещо във въздуха... нещо, което само те виждат... и един след друг падат на земята, досущ като Бъстър.

КАТ: Не! Не им давайте да...

В горната част на стълбите се появяват групичка изплашени родители. Най-отпред са Джил и Анди.

РОБИ: Махнете се от пътя ми!

Той изблъсква Джил настрани — тя за малко да полети надолу по стълбите, ако Анди не бе успял да я подхване — и слиза тичешком в сутерена.

Кат не забелязва тази грозна сцена и се хвърля към децата. Хари Робишо докосва нещо невидимо във въздуха и също рухва на пода до другите. На мястото на наредените в кръг малчугани сега стоят само Ралфи Андерсън и Пипа. Ето че и Ралфи се устремява към невидимата притегателна сила, а Пипа се мята в хватката на майка си и се опитва да се отскубне. Кат успява да сграбчи Ралфи в последния момент, преди да е докоснал... преди да е докоснал онова, което вижда.

ПИПА: Пусни ме! Искam да видя кученцето! Искam да видя КУЧЕНЦЕТО!

47 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КАТ И РАЛФИ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Кат не вижда висияция бастун, но в този кадър ние го виждаме... Естествено, и Ралфи също го вижда. Той се протяга към него... почти го докосва... и Кат го издърпва назад.

КАТ: Какво има там, Ралфи?

РАЛФИ (борейки се неустово): Пусни ме! Пусни ме!

Той отново се протяга... Кат отново го дърпа назад... и в този миг върху нея като оръдейно гюле връхлита Роби Бийлс. Той е устремен към Дон, който лежи в купчината от преплетени ръце и крака със затворени очи и трохи от поничка, засъхнали по устата му. Кат залита настрани и изпуска Ралфи от хватката си.

РОБИ (*прикляква пред сина си*): Дони!

Ралфи е свободен. Никой не го държи. Той се хвърля напред и докосва невидимия бастун. Виждаме как на лицето му за един кратък миг се изписва дълбоко блаженство и щастие.

РАЛФИ (*възкликва*): Яко!

После забелва очи и се строполява на земята редом с другите хлапета.

48 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПИПА И МЕЛИНДА В БЛИЗЪК ПЛАН.

Пипа е последното дете. Тя яростно се съпротивлява на майка си — дори разкъсва блузата ѝ в усилията си да се освободи — а погледът ѝ не се откъсва от някаква невидима точка, намираща се над проснатите на земята деца.

МЕЛИНДА: Пипа... Пипа, недей...

ПИПА: Пусни ме!

Хач вече е в подножието на стълбите и се втурва към жена си и дъщеря си.

ХАЧ: Пипа! Какво те прихва...

За един кратък миг Мелинда насочва част от вниманието си към съпруга си. Голяма грешка. Милото лице на Пипа се изкривява от неவிжда на злоба и ярост и тя забива нокти в бузата на майка си, оставяйки три кървави следи.

ПИПА: Пусни ме, КУЧКО!

Жегната не само от болката, но и от казаното от дъщеря ѝ, Мелинда разхлабва хватката си. Съвсем мъничко, но това е напълно достатъчно. Пипа се изтръгва от нея и тича към лавицата.

ХАЧ: Миличка, недей!

Той се хвърля подире ѝ.

49 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПИПА В БЛИЗЪК ПЛАН.

Хач изгубва надпреварата. Пипа докосва невидимия бастун миг преди баща ѝ да успее да я хване през кръста. На лицето ѝ се изписва същото изражение на блаженство и щастие, което видяхме при Ралфи, и тя рухва на земята при останалите.

ХАЧ: Не! Не! НЕ!

Той вдига момиченцето си на ръце и поглежда към точката, която Пипа е докоснала с ръка, но не вижда нищо освен въздух. После бавно се обръща, изумен и недоумяващ.

50 ИНТ. СУТЕРЕНЪТ НА КМЕТСТВОТО — КЪСЕН СЛЕДОВЕД.

В сутерена цари пълен пандемониум (какъвто и очакваме от нашия безстрашен режисьор). Островните жители не спират да прииждат по стълбите и да се струпват в детския кът. Доминиращите емоции са недоумение и ужас.

Роби разтърсва Дони, опитвайки се да го събуди. Хач стои прав с Пипа на ръце и ридает. Майк си пробива път през стълпилото се множество и се взира в купчината от детски тела. Не може да повярва на очите си.

ДЕЛА БИЗОНЕТ: Всички са мъртви! Той ги е убил!

УРСУЛА: Не! Моля те, Господи, само това не! Не и Сали! Не и моята Сали!

Тя се провира през тълпата, като изблъсква хората и дори събаря двама-трима души. Обезумяла е от ужас и мъка... нали си спомняте, че едва вчера изгуби и съпруга си?

Надолу по стълбите, подобно на някоя хала, се носи Анди Робишо и влачи подире си Джил. Той изблъсква от пътя си стария Бърт Соумс. Бърт изгубва равновесие, залита и пада върху стъпалата. Чува се изхрущяване — ръката на Бърт се счупва. Той вие от болка.

БЕТИ СОУМС (изпищява): Ще го стъпчете! Престанете! Ще го убиеете!

Анди и Джил сякаш не я чуват. Изобщо не ги е грижа за съдбата на стария Бърт Соумс; в момента мислят единствено за Хари, който лежи там долу с останалите деца.

Междувременно истеричният вик на Дела е подет и от другите. Той се предава от човек на човек като опасен вирус — те са мъртви, всички са мъртви, Линож ги е убил.

51 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК, МОЛИ И РАЛФИ.

Разплаканата Моли се приближава до Майк, който току-що е надигнал Ралфи в седнало положение и тъкмо долепя ухо до гърдите на момченцето.

МОЛИ: Той мър...

Майк хваща дланта ѝ и я поставя пред лицето на Ралфи. Моли усеща дишането на детето. На лицето ѝ се изписва дълбоко облекчение и раменете ѝ се отпускат.

МОЛИ: Слава богу. Или е заспал, или...

МАЙК: Не знам.

Той вдига Ралфи на ръце и се изправя.

52 ИНТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ДЕТСКИЯ КЪТ В СУТЕРЕНА НА КМЕТСТВОТО И СЪЛБИЩЕТО.

Роби също е вдигнал Дон на ръце и в момента тича към стълбите, а зад него се носи недоумяващата му, ужасена съпруга. На пътя му обаче се изпречват съпрузите Соумс — Бети тъкмо помага на Бърт да се изправи. Там са още Джони Хариман, Сони Бротиган и Ълтон Бел, но нещастните родители на покойния Били са първото препятствие пред Роби.

РОБИ (без никакви дипломатичност и уважение): Разкарайте се от пътя ми!

Той блъска Бърт, при което счупената му ръка се удря в парапета. Възрастният мъж отново надава силен вик. Бети го подхваща. Възмутен, Джони Хариман препречва пътя на Роби.

ДЖОНИ ХАРИМАН: Ей, ей! Как може да блъскаш така старите хора? Закъде си се разбързал?

РОБИ: Пусни ме да мина! Трябва ми лекар...

СОНИ: Желая ти късмет, Роби Бийлс — най-близкият доктор е от другата страна на пролива в Мачаяс, а вятърът е ураганен.

Роби го гледа с облепени очи, в които постепенно започва да се появява проблесък на здрав разум. Естествено, Сони е прав. Сандра настига Роби и нежно отмята един кичур от челото на Дон. Бети Соумс е прегърнала стенещия си мъж и ги наблюдава с нескрито възмущение.

Майк вижда паниката сред родителите, което никак не е хубаво... и паниката сред островните жители въобще, което е нещо още по-лошо. Поема си дълбоко дъх и надава мощен вик, мобилизирайки цялата сила на дробовете си.

МАЙК: Всички... веднага... да млъкнат!

Призивът му действа върху най-близко стоящите до него хора и те се успокояват... Това постепенно се предава и на останалите, които притихват и се обръщат с лице към Майк. Само Роби Бийлс не се обръща към него, но поведението му едва ли ни изненадва.

РОБИ: Къде е Фърд? Той изкара курс по първа помощ... Фърд Андрюс, къде си, по дяволите?

ФЪРД (обажда се някъде от вътрешността на тълпата): Тук съм...

Виждаме го как се провира през множеството.

РОБИ: Довлечи си задника тук! Хора, направете му път! Момчето ми...

ХАЧ: Достатъчно! Млъквай, Роби!

РОБИ: Не ми казвай да млъквам, тлъстако! Не си ти тоя, дето командва тук!

Двамата мъже стоят един срещу друг, всеки с изпаднало в несвяст дете на ръце — и са готови да се хвърлят един срещу друг.

МАЙК: Млъквайте! И двамата! Роби, не мисля, че Дон е в непосредствена опасност. Нито пък Пипа или Ралфи, или който и да е

ОТ ТЯХ.

Урсула през цялото това време е стояла приведена над Сали. Сега Моли ѝ шепне нещо в ухото и Урсула се изправя.

МЕРИ ХОУПУЕЛ: *Значи... не са мъртви, така ли?*

Вече всички островни жители са се успокоили и лицата им са озарени от пламъка на надеждата. Анди притиска сина си Хари в обятията си, а до него стои Джил. Недалече от тях Джак люлее Бъстър, а изтерзаната, побеляла Анджи обсипва лицето на момченцето с целувки и шепне нежно в ухото му.

АНДИ: *Мисля, че... спи.*

УРСУЛА: *Това не е сън. Ако бяха заспали, щяхме да можем да ги събудим.*

ФЪРД *(вече е успял да се провре сред хората):* *Тогава какво всъщност става?*

МАЙК: *Нямам никаква представа.*

Той свежда поглед към безметежното лице на Ралфи, сякаш се опитва да разчете какво се случва по затворените очи на сина си. Камерата проследява погледа му към лицето на Ралфи — от среден план към близък план и от близък план към екстремно близък план.

ТОЗИ КАДЪР БАВНО ПРЕЛИВА В:

54 ЕКСТ. СИНЬО НЕБЕ, БЕЛИ ОБЛАЦИ — ДЕН.

Небето над острова е лазурносиньо — такова, каквото можем да видим само от самолет. Намираме се на шест хиляди и петстотин метра над земята. На около триста метра под нас се шири пухкав килим от облаци; виждат се белите им нишки, които се

губят в синевата. Да, тук всичко е покой и слънчева светлина. А някъде долу, далече под нас, Бурята на века продължава да бушува.

Под килима от облаци се забелязва някакъв смътен силует, наподобяващ латинската буква „V“. Сякаш наблюдаваме подводница, пореща водата под повърхността на океана, или самолет, изтръгващ се от кордона на гъстите облаци. И като се има предвид гледната ни точка, навярно бихте заложили на самолета... но ще сгрешите.

V-образната форма се надига над облаците. Тогава виждаме, че на острието на клина се намира Линож, който носи обичайната си шапка, полушуба, сини дънки и жълти ръкавици. Пред него като пътеводна звезда се носи бастунът. Линож е разперил ръцете си леко встрани от тялото. Пипа Хачър се държи за едната, а Ралфи Андерсън — за другата. За техните ръце съответно се държат Хайди и Бъстър; по-нататък по веригата са Сали и Дон, а накрая — Хари и малкият Франк Брайт. Вятърът развява косите им и ги отмята от челата. Дрехите им плющят във въздуха. Всички деца изглеждат неимоверно, невероятно щастливи.

ЛИНОЖ (обръща глава назад): Забавлявате ли се, деца?

ДЕЦАТА (едно през друго): Да... Аха... Яко... Супер е!

55 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Очите му са черни, нашарени от завихрящи се алени нишки. Когато се усмихва, отново зърваме дългите му остри зъби. Сянката на бастуна пада върху лицето му и прилича на грозен белег. Децата си мислят, че летят с приказен свой приятел; ние обаче знаем истината — те са в ноктите на страшно чудовище.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ВТОРО ДЕЙСТВИЕ.

[1] Герой от романа на Стивън Кинг „Сиянието“. — Б.пр. ↑

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

56 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Сградата на кметството едва се вижда сред виелицата. Само в няколко прозореца все още блещукат храбри светлилки.

57 ЕКСТ. НАВЕСЪТ НА ГЕНЕРАТОРА ЗАД СГРАДАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Навесът е почти погребан под снега, но ръмженето на двигателя не може да се сбърка с нищо. Тогава генераторът се закашля... дави се...

58 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Мъждукащите светлилки в прозорците на кметството примигват. Гаснат и отново светват.

59 ИНТ. КУХНЯТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Тес Марчънт, Тавия Годсоу и Джена Фрийман изваждат кутии със свещи от килера и ги слагат на кухненския плот. Лампите над главите им продължават да мигат. Тавия и Джена поглеждат плахо нагоре.

ТАВИЯ ГОДСОУ (обръща се притеснено към Тес): Как мислиш, ще спре ли генераторът?

ТЕС: Най-вероятно... Цяло чудо си е, че изобщо издържа толкова време. Сигурно досега вятърът е продухвал ауспуха му, но след като се промени, не знам... Но това може и да е добър знак. Току-виж бурята започнала да утихва...

Тя подава няколко кутии със свещи на Джена, после дава няколко и на Тавия. Останалите взема сама.

ДЖЕНА: Към заседателната зала, нали?

ТЕС: Да. Майк иска да подготвим първо нея. Там има аварийно осветление, но няма да е достатъчно. Хайде, дами, да свършим, каквото можем, докато още има ток.

60 ИНТ. КОРИДОРЪТ, ВОДЕЩ КЪМ ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО.

В края на коридора се намира остъкленият кабинет на Урсула Годсоу и водещото към сутерена стълбище. Вдясно е градската заседателна зала, която се вижда през големите прозорци, разположени по протежението на коридора. Зад тях забелязваме около сто и двайсет островни жители, част от които се тълпят пред бюфета (където положението с провизиите не е съвсем розово), а останалите са приседнали на дървените скамейки и разговарят помежду си, докато пият кафе.

От двете страни на коридора са наредени столове — в спокойни, не толкова „бурни“ времена хората са чакали на тях реда си за официалните кабинети — да регистрират автомобил, куче или лодка; да платят данък недвижими имоти; да проверят името си в избирателните списъци или да подновят разрешителното си за търговски улов на риба и омари. В момента на тях са се разположили още двайсетина островни жители, някои от които си бърбят тихичко, а другите спят. Единственото, което чакат сега, е края на бурята.

Тес, Тавия и Джена минават с бързи крачки по коридора, понесли своите трофеи — кутиите със свещи. Пред тях виждаме как Хач излиза от кабинета на Урсула.

ХАЧ: Току-що хванах малко от бюлетина на Националната метеорологична служба. Казаха, че тази нощ може би ще видим луната.

ТАВИЯ ГОДСОУ: Това е чудесно!

Повечето от насядалите в коридора — досуц като пациенти пред лекарски кабинет — явно са на същото мнение, защото започват да ръкопляскат, събуждайки задрямалите. Те се оглеждат объркано и питат какво е станало.

ТАВИЯ: Знаеш ли къде е Урсула?

ХАЧ: В сутерена, при Сали и останалите. Когато я видях за последен път, спеше. *(Пауза.)* Но не като децата... Нали разбираш?

ТАВИЯ: Да... Сигурна съм, че децата ще се оправят. Когато се събудят, всичко ще бъде наред.

ХАЧ: Надявам се да си права, Тавия Годсоу. Моля се да си права.

Той тръгва надолу по стълбите. Трите жени го гледат с дълбоко съчувствие, след което продължават по пътя си. Тъкмо ще влязат в заседателната зала, когато Джоана Станхоуп се задава насреща им.

ДЖОАНА СТАНХОУП: Да ви помогна с нещо?

ТАВИЯ: Слез долу и вземи останалите свещи от кухнята. Боя се, че генераторът съвсем скоро ще издъхне.

Тавия, Тес и Джена влизат в заседателната зала. Джоана (която се е възстановила рекордно бързо от шока след смъртта на свекървата ѝ) се спуска по стълбите.

Лампите примигват, изгасват и отново се включват. Островните жители, седящи на столовете в коридора, хвърлят

нервни погледи нагоре и тихо мърморят.

61 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КРЕВАТЧЕТАТА В ДЕТСКИЯ КЪТ В СУТЕРЕНА НА
КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Помещението прилича не толкова на детска спалня, колкото на реанимация в болница. Имаме чувството, че наблюдаваме последиците от ужасна трагедия, сякаш всички тези деца са станали жертва на стрелба в някое училище.

Урсула е придърпала леглото си до креватчето на Сали и спи, хванала ръката на дъщеря си в своята. Майк и Моли са до Ралфи, а Мелинда е до Пипа и нежно отмята косите от челото на дъщеря си. Джил и Анди Робишо са до Хари, Джак и Анджела Карвър са до Бъстър, Хенри и Карла Брайт са до Франк. Линда Сейнт-Пиер е до Хайди; недалече от нея, също самичка, седи Сандра Бийлс. Тя любящо изтрива трохите от устните на Дон с влажна кърпичка. Децата са тъй сладки в дълбокия си сън, че приличат на малки ангелчета. Дори Дон.

В ъгъла е приседнал Преподобният Боб Ригинс, който отправя горещи молитви към Бога, без да пречи на никого.

Хач отмята импровизираната завеска, спира и гледа как лампите примигват. Осветлението изгасва... и после пак светва. Хач се връща при децата и родителите.

ХАЧ (обръща се към Мелинда): Някаква промяна? (Тя поклаща глава.) Каквато и да е промяна в някой от тях?

МЕЛИНДА (с тих и отчаян глас): Не.

МОЛИ: Поне дишането им е нормално, рефлексите им са нормални и зениците им реагират на светлина. Това не е малко.

Хач присяда до Мелинда и се взира в лицето на Пипа. Той вижда как зениците под клепачите ѝ потрепват и се движат.

ХАЧ: Сънува.

МАЙК: Всички сънуват.

Майк и Хач се споглеждат, след което Хач се обръща към Сандра.

ХАЧ: Къде е Роби, Сандра?

САНДРА: Не знам.

„И не искам да знам“, се долавя в тона ѝ. Тя отново изтрива устата на Дон, макар че там вече няма трохи — просто го гали, давайки израз на цялата си майчина любов.

62 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СКАМЕЙКИТЕ НА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА, С РОБИ
БИЙЛС — НОЩ.

Роби седи сам на една скамейка — може и да е законно избореният кмет на Литъл Тол, но съгражданите му не изгарят от желание да общуват с него. Зад гърба му се виждат хора, които разговарят оживено помежду си. Други помагат на Тавия, Тес и Джена да наредят свещите в декоративните свещници по стените. Роби пъха ръка в десния джоб на якето си и изважда револвера, който вече видяхме в Първата част. Слага го в скута си и замислено го гледа.

Лампите на тавана помръкват. В същия миг, макар и малко неуверено, се включва аварийното осветление по стените. Хората притеснено поглеждат нагоре. Трите жени започват да нареждат свещите още по-бързо; към тях прииждат още местни жители, желаещи да им помогнат.

Роби обаче не е сред тях. Нито е в настроение да помага, нито го е грижа за неизбежното прекъсване на електрозахранването. В момента е потънал в света на собствените си мисли, където само

отмъщението има значение. Той съзерцава още малко револвера си, след което го прибира обратно в джоба си, за да му е поддръка. Продължава да си седи, зареял поглед в пространството. Озлобен и отмъстителен, кметът на Литъл Тол очаква появата на Линож.

63 ИНТ. КУХНЯТА НА КМЕТСТВОТО.

Джоана Станхоуп влиза в кухнята и угрижено гледа примигващите лампи.

64 ЕКСТ. НАВЕСЪТ НА ГЕНЕРАТОРА — НОЩ.

Двигателят се закашля... задавя се... и този път не успява да се върне към нормалния си ход на работа. Замлъква с хрип и навън остава да ехти само воят на вятъра.

65 ИНТ. КРЕВАТЧЕТАТА В ДЕТСКИЯ КЪТ В СУТЕРЕНА — НОЩ.

В тази част от детския кът, където спят децата, лампите угасват. След миг-два на пълна тъмнина се задейства мъждукащото аварийно осветление в най-горната част на стената, почти до самия таван.

МАЙК (обръща се към Хач): Ще ми помогнеш ли да донесем малко свещи?

ХАЧ: Скъпа?

МЕЛИНДА: Отивай.

Майк и Хач стават и тръгват към изхода.

66 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ТЕЛЕВИЗОРА И ЗОНАТА ЗА ОТДИХ В СУТЕРЕНА — НОЩ.

Майк и Хач отмятат завеската и се насочват към стълбите.

ХАЧ: По радиото казаха, че след полунощ бурята ще започне да утихва. Ако Линож е замислил нещо...

МАЙК: Може да си сигурен в това.

67 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КУХНЯТА НА КМЕТСТВОТО, С ДЖОАНА — НОЩ.

В кухнята е много тъмно — там има само две аварийни лампи, захранвани от акумулатори, като едната не свети, а другата излъчва съвсем слабо жълтеникаво сияние. Когато Джоана прекосява помещението, помръква съвсем.

Джоана, която се е превърнала в сянка сред другите сенки, търси опипом пътя си в мрака. Бедрото ѝ се удря в нещо и тя изохква, но по-скоро от нетърпение, отколкото от болка. Най-накрая достига до плота и изважда една свещ от кутията. На горната полица лежат кутии с кибрит и множество свещници. Джоана напипва един от кибритите, драсва клечката и запалва свещта. Когато пламъчето се стабилизира, тя грабва най-близкия свещник и забива свещта върху иглата на поставката му.

Джоана взема останалите свещи, пъха кутиите под мишница и се обръща. Сега обаче върху масата, която жените са прибрали и почистили още преди няколко часа, се вижда нещо. Нещо продълговато и тънко. Бастунът на Линож.

Джоана ахва, отново се обръща и... се озовава точно пред Линож, чието усмихнато лице се озарява от трептящото пламъче на свещта. Прилича на лице на зъл дух. Джоана отново ахва и всички свещи — в това число и запалената — изпадат от ръцете ѝ. Естествено, запалената мигом угасва и ни потапя в непрогледен мрак.

ЛИНОЖ: Здравей, Джоана Станхоуп. Доволна си, че дъртата вещица е мъртва, нали? Направих ти услуга, о, да! Ти запази лицето си безизразно, ала вътрешно танцуваше от радост. Не бързай да отричаш, защото го зная; мога да го подуша като парфюм.

Джоана започва да крещи. Миг по-късно обаче ръцете ѝ се стрелват към устата ѝ и я запушват. Над дланите ѝ виждаме очите ѝ — изпъкнали и разширени от ужас — и разбираме, че тя не е замлъкнала по своя воля...

ЛИНОЖ (с благ и нежен глас): Шшш... Шшш...

68 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КОРИДОРА НА КМЕТСТВОТО — С МАЙК И ХАЧ.

И тук е сумрачно, защото светлината се осигурява единствено от две-три аварийни лампи, чието напрежение явно е недостатъчно, плюс няколко свещи и фенерчета... Някои от хората, насядали по столовете, си светят със запалките си. През прозорците на коридора виждаме как жените запалват свещите в заседателната зала.

СТАН ХОУПУЕЛ: Какво му стана на генератора, Майк?

ПЪРВИ ОСТРОВЕН ЖИТЕЛ: Сега до края на бурята ли няма да имаме ток?

ВТОРИ ОСТРОВЕН ЖИТЕЛ: И как ще се топлим сега? Изхвърлиха старата дървена печка преди цели три години! Още тогава им казвах, че не бива, че току-виж сме опрели до нея в сезона на виелиците, ама като не искат да слушат старите хора...

МАЙК (без да се спира): Не се тревожете, няма да имаме никакви проблеми с отоплението и осветлението. Освен това най-лошото вече мина, защото бурята ще утихне след полунощ... Нали така, Хач?

ХАЧ: Точно така. Казаха го по радиото.

Преподобният Боб Ригинс е тръгнал след Майк и Хач още в сутерена, но на стълбите е изостанал назад (човекът си има проблеми с килограмите). Сега най-сетне ги настига.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: Майкъл, не за отоплението и осветлението се тревожат тези хора и ти много добре го знаеш.

Майк спира и се обръща. Шепотът в коридора внезапно утихва. Ригинс е бръкнал дълбоко в раната — той говори от името на всички, изричайки гласно онова, което другите не смеят... и Майк ясно го съзнава.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: Когато онзи дойде, Майкъл, ще трябва да му дадем това, което иска. Отправих много молитви и такива са указанията на Господа, Оцеца наш...

МАЙК: Първо ще го изслушаме и после ще решим... Става ли?

Сред хората в коридора се разнася неодобрителен ропот.

ОРВ БУЧЪР: Как можеш да говориш така, когато детето ти...

МАЙК: Защото не вярвам в празните чекове.

Той се обръща.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: Има време за упорство и твърдост, Майкъл, но има и време, когато трябва да отпуснем юздите и да помислим за общото благо, колкото и трудно да е това. Защото „гордостта предшества погибелта, а високомерието предхожда падението“. Светото писание, Притчи Соломонови.

МАЙК: „Отдайте кесаревото кесарю, а божие — Богу.“ Евангелие от Матей.

Преподобният Боб Ригинс се дразни, че Майк парира удара му с библейски цитат, но когато прави крачка подире му — може би за да продължи спора — Майк поклаща глава.

МАЙК: Останете тук, ако обичате. Всичко е под контрол.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС: Знам, че мислиш така, Майкъл... но ние не сме убедени в това.

ОРВ БУЧЪР: Няма да е зле да се сетиш, че все още сме демокрация, Майкъл Андерсън! С буря или без буря!

Одобрително мърморене.

МАЙК: Сигурен съм, че ако паметта ми изневери, ти ще я опресниш, Орв. Хайде, Хач.

69 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА КУХНЯТА, С МАЙК И ХАЧ — НОЩ.

Двамата пристъпват вътре и изведнъж застиват. На лицата им се изписват изумление и страх.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Заповядайте, влезте!

70 ИНТ. КУХНЯТА — НОЩ.

Върху масата и плота горят свещи. Виждаме Линож — стои в средата на помещението, положил ръце върху вълчата глава на бастуна си. Виждаме и Джоана Станхоуп — тя се рее покрай стената в дъното на кухнята, главата ѝ почти докосва тавана, а краката ѝ висят във въздуха. Ръцете ѝ са раздалечени леко встрани, така че дланите ѝ са на нивото на хълбоците — поза, която навежда на мисълта за разпятие. Във всяка ръка държи по запалена свещ. По пръстите ѝ се стича разтопен парафин. Очите ѝ са широко отворени. Не може да помръдне... обаче е в пълно съзнание... и е обзета от неописуем ужас.

Майк и Хач все още стоят на прага, парализирани от видяното.

ЛИНОЖ: Хайде, влезте, момчета. Бързо и тихо... ако не искате да накарам тази кучка да изгори лицето си.

Той повдига лекичко бастуна си и в същия миг Джоана приближава едната свещ към лицето си.

ЛИНОЖ: Каква коса, а? Искате ли да видим как ще пламне?

МАЙК: Не.

Той пристъпва бързо в кухнята. Хач прави същото, хвърляйки бърз поглед през рамо. В коридора Преподобният Боб Ригинс обяснява нещо на островните жители. Може да не чуваме какво им казва, но ясно се вижда, че повечето са напълно съгласни с него.

ЛИНОЖ: Имате проблеми с местния шаман, нали? Ами ето ви нещо, което току-виж ви послужило по-късно... Разбира се, в случай че изобщо има „по-късно“. Преподобният Боби Ригинс има две племеннички в Кастин. Сладки русокоси момиченца — едното е на единайсет, а другото — на девет. Той много си ги обича... Даже прекалено много. Щом видят колата му, двете бягат и се крият. Всъщност...

МАЙК: Свали я долу! Джоана, добре ли си?

Тя не отговаря, но забелва ужасено очи. Линож се намръщва.

ЛИНОЖ: Щом не искате да видите госпожа Станхоуп като най-голямата свещичка за рожден ден на света, ви съветвам да не я заговаряте, без да съм ви дал думата. Хач, затвори вратата.

Хач се подчинява. Линож го гледа, след което отново се обръща към Майк.

ЛИНОЖ: Не обичаш да си информиран, а?

МАЙК: Не и по твоя начин.

ЛИНОЖ: Лошо, лошо... Направо срамота. Може би не ми вярваш?

МАЙК: Вярвам ти, но ти виждаш само най-лошото... Само лошото и нищо от доброто.

ЛИНОЖ: Ах, колко възвишено! Усещам как ще се просълзя. Реално погледнато, полицай Андерсън, доброто е, чисто и просто, една илюзия. Измислица, която хората си разказват един другиму, за да могат да изживеят живота си без твърде много крясъци и писъци.

МАЙК: Не ти вярвам.

ЛИНОЖ: Зная. Добро момче чак до самия край... това си ти. Но защо ли си мисля, че този път като нищо ще обереш пешкира заради другите...

Той поглежда към Джоана, повдига бастуна си и бавно го спуска. Джоана започва бавно да се спуска покрай стената. Когато краката ѝ докосват пода, Линож издува бузи и духва лекичко. Из помещението се понася вятър. Пламъчетата на свещите на плота и масата потреперват, а онези в ръцете на Джоана угасват. В същия момент магията, която я държи, се разваля. Тя захвърля свещите и се втурва, хлипайки, към Майк. Докато минава покрай Линож, Джоана се свива уплашено. Майк я прегръща, а Линож я дарява с бащинска усмивка.

ЛИНОЖ: Градът ви гъмжи от прелюбодейци, педофили, крадци, чревоугодници, убийци, побойници, сребролюбци и мошеници. Зная всичко за всеки един от тях. Родените в похот ще станат на прах. Ще дойдат при мене родените в грях.

ДЖОАНА (*хлипайки*): Той е самият дявол! Той е дяволът! Не го пускай близо до мен! Ще направя всичко, само не му давай да ме доближи!

МАЙК: Какво искаш, Линож?

ЛИНОЖ: Като за начало — след час всички да са се събрали в тази зала. Ще се проведе извънредно градско събрание — точно в девет часа вечерта. А после... ами... ще видим.

МАЙК: Какво ще видим?

Линож прекосява помещението и отива до задната врата. Вдига бастуна си и вратата се отваря. В кухнята нахлува бурен вятър, който загася всички свеци. Силуетът — Линож — се обръща. В тъмните контури на главата му проблясват гърчещите се алени змийчета, озаряващи очите му.

ЛИНОЖ: Ще видим дали съм приключил с този град... Или това е само началото. Точно в девет вечерта, полицай. Ти... той... тя... Преподобният Боби... Кметът Роби... всички.

Той излиза. Вратата се затръшва подире му.

71 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КУХНЯТА С МАЙК, ХАЧ И ДЖОАНА — НОЩ.

ХАЧ: Какво ще правим?

МАЙК: А какво можем да направим? Ще чуем исканията му. Ако има друг начин, поне аз не го виждам. Кажи на Роби.

ХАЧ: Ами децата?

ДЖОАНА: Аз ще ги наглеждам... Не искам да съм там, където е той! За нищо на света!

МАЙК: Не става, Джо. Той каза „всички“ и това включва и теб. *(Замисля се.)* Ще пренесем децата горе. Заедно с креватчетата. Ще ги сложим в дъното на залата.

ХАЧ: Добре, ще го направим. *(Добавя, докато Майк отваря вратата.)* Никога през живота си не съм бил толкова изплашен.

МАЙК: И аз.

Те отиват при оцелелите от бурята, за да им съобщят за събранието.

72 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ФАСАДАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Куполът с мемориалната камбана е почти погребан под снега. Върху една от наподобяващите пясъчни дюни преспи — чудо почти толкова впечатляващо, колкото и ходенето по вода — стои Андре Линож. Бастунът му е забит в снега между ботушите му. Той наблюдава кметството... надзирава го... и чака своя час.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

73 ЕКСТ. КРЪСТОВИЩЕТО НА ГЛАВНАТА УЛИЦА И АТЛАНТИК СТРИЙТ — НОЩ.

Вятърът все още фучи, като вдига облаци от сняг и навява още по-големи преспи, но снеговалежът почти е спрял.

74 ЕКСТ. ОСТАНКИТЕ ОТ ГРАДСКИЯ ПРИСТАН — НОЩ.

Вълните продължават да се стоварват върху брега, но яростта им е утихнала. В самото начало на Атлантик Стрийт се вижда преобърната рибарска лодка, чийто нос се е врязал в разбитата витрина на магазинчето за сувенири и подаръци.

75 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА НЕБЕТО — НОЩ.

Отначало виждаме само чернота и облаци, но после сред мрака заискриват сребърни отблясъци. На фона на това сияние се открояват кълбестите неспокойни силуети на облаците, а после — макар и само за миг-два — пълната луна проблясва през пролуката и отново изчезва.

76 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Сградата на кметството продължава да изглежда като мираж зад завихрящите се завеси от сняг. Закътана под своя купол, мемориалната камбана се поклаща на вятъра и тихо прозвънва.

77 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СТАРОМОДЕН СТЕНЕН ЧАСОВНИК В ЕДЪР ПЛАН.

Той шумно тиктака. Когато малката стрелка показва точно девет, часовникът започва да бие. В същото време камерата се

отдръпва назад, разкривайки пред нас градската заседателна зала на остров Литъл Тол.

Гледката е едновременно красива и призрачна. Всичките ни познати са тук, плюс останалите островни жители — около двеста души. Цялото това множество изглежда някак странно на светлината от свещите — сякаш наблюдаваме не наши съвременници, а хора от отдавна отминали времена... времената на Сейлъм и Роаноук.

На скамейките от първия ред седят Майк и Моли, Хач и Мелинда, Преподобният Боб Ригинс и съпругата му Кати, Урсула Годсоу и Сандра Бийлс. Роби Бийлс е горе на подиума — зад неголяма дървена маса вляво от катедрата. Пред него има малка табелка с надпис КМЕТ.

В дъното на помещението са наредени осем креватчета. Там спят децата. От двете им страни са приседнали Анджи Карвър, Тавия Годсоу, Джоана Станхоуп, Анди Робишо, Кат Уидърс и Люсиен Фурние. Те пазят малчуганите... доколкото могат.

Последният удар на часовника бавно заглъхва на фона на виещия вятър. Хората нервно се оглеждат наоколо, търсейки някакви признаци за присъствието на Линож. След миг-два Роби се изправя и отива до катедрата.

РОБИ: Дами и господа... И аз, също като вас, не знам какво точно чакаме, но...

ДЖОНИ ХАРИМАН: Тогава защо не си седнеш на задника и не чакаш като нас, Роби?

Думите му пораждат нервен смях. Роби хвърля изпепеляващ поглед на Джони.

РОБИ: Просто исках да кажа, Джони, че според мен ще намерим изход от тази... ситуация... ако сме единни и се държим един за друг,

както винаги сме били на този остров.

78 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГЛАВНИЯ ВХОД НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Вратата се отваря с трясък. Отвън, на верандата, се виждат ботушите и долната част на бастуна на Линож.

79 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РОБИ БИЙЛС.

Той внезапно замлъква и гледа към вратата. Цялото му лице е плувнало в пот.

80 ИНТ. МОНТАЖ ОТ ЛИЦА НА ОСТРОВНИ ЖИТЕЛИ.

Тавия... Джонас Станхоуп... Хач... Мелинда... Орв... Преподобният Боб Ригинс... Люсиен... и други. Погледите на всички са приковани във вратата.

81 ИНТ. КОРИДОРЪТ НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Ботушите стъпват по черно-белите шахматни плочки. Бастунът равномерно почуква по теракота. Следим ботушите, докато не достигнат до вратата, водеща към заседателната зала. Тук камерата рязко се издига нагоре и показва двукрилата врата, върху чиито стъклени панели пише: ГРАДСКА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА НА ЛИТЪЛ ТОЛ. Под този надпис има друг: ВЯРВАМЕ В БОГ И ЕДИН В ДРУГ. Очите на всички островни жители са вперени във вратата и са разширени от страх.

Две ръце в яркожълти кожени ръкавици сграбчват двете дръжки и ги завъртат, отваряйки двете крила право към камерата...

82 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ВРАТАТА НА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА, НО ОТ СРЕЩУПОЛОЖНА ГЛЕДНА ТОЧКА — НОЩ.

Линож стои на прага — с обичайната си шапка, полушуба, дънки и жълти ръкавици. Пъхнал е бастуна си под мишница. Той се усмихва, очите му изглеждат нормално, а чудовищните му зъби са скромно скрити. Линож сваля ръкавиците си и ги пъха в джобовете на полушубата.

После Линож бавно пристъпва в залата. Тишината е толкова плътна, че чак кънти. Чува се единствено равномерното тиктакане на стенния часовник.

83 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — НОЩ.

Линож върви бавно по пътеката, която минава между скамейките и осеяните с трохи маси, където е бил бюфетът. Всички островни жители — освен онези, които седят на последните редове (тоест най-близо до Линож) — се обръщат да го видят. В очите им се чете недоверие и страх.

Когато Линож наближава креватчетата и спящите деца, самоназначените стражи се изправят едновременно, създавайки с телата си бариера между Линож и децата.

Линож достига централната пътека на залата, водеща към катедрата и подиума. За момент се спира там и на лицето му се изписва благосклонна усмивка. Повече от ясно е, че се наслаждава на страха и недоверието, изпълнили безмълвното помещение. Сякаш се храни с тях.

Вставка с всички познати ни островни жители: на лицето на Кат се чете: „Ще се добереиш до децата само през разчленения ми труп“. Хач излъчва напрегнатост и решимост; Мелинда — страх и отчаяние. Виждаме още Джак Карвър... Фърд Андрюс... Ъптон Бел... всички са смазани от присъствието на свръхестественото, защото всички усещат свръхестествената същност на Линож.

Последният от местните жители, когото ни показва камерата, е Роби Бийлс. Лицето му продължава да се облива в пот, а едната му ръка е пъхната дълбоко в джоба, където е револверът.

Линож почуква с бастуна си по скамейките — първо по тези от лявата му страна, а после по тези от дясната. Нещо подобно бе направил и преди да влезе в двора на Марта Кларъндън.

Чува се съскац звук и от овъглените места, където се е докоснал бастунът, се издига дим. Седящите наблизо се отдръпват уплашено назад. Сред тях са семейство Хоупуел — Стан, Мери и Дейви. Линож им се усмихва и върховете на остриите му зъби се показват. И тримата Хоупуел реагират. Мери прегръща сина си през раменете и наблюдава Линож с див ужас.

ЛИНОЖ: Здравей, Дейви! От деня, когато не беше на училище, ще излезе чудесно съчинение по английски, нали?

Дейви не отговаря. Линож го гледа, без да спира да се усмихва.

ЛИНОЖ: Знаеш ли, че баща ти е крадец? През последните шест години си е присвоил — или да го кажем направо, откраднал — над четиринайсет хиляди долара от компанията, за която работи. Игра на комар с тях. (Добавя с поверителен тон.) И ги изгуби. Всичките. До последния цент.

Дейви се обръща и хвърля ужасен, невярващ поглед към баща си. „Не го вярвам — казва този поглед. — Баща ми никога не би направил подобно нещо. Не и той.“ За миг обаче зърва на лицето на Стан нескрита вина и паника — паниката на хванато в капан животно. И този миг е достатъчен, за да разтърси из основи вратата на момчето в баща му, който до този момент е бил негов кумир.

ДЕЙВИ: Тате...?

СТАН ХОУПУЕЛ: Не знам кой сте вие, господине, но това е абсолютна лъжа. (Пауза.) Лъжа!

Изпълнението му си го бива, но не достатъчно. Никой — включително жена му и синът му — не му вярва. Линож се ухилва.

ЛИНОЖ: Родените в поквара обичат да повтарят... нали така, Дейви? За по-голяма убедителност.

Вече е приключил със семейство Хоупуел. Вярата, която тримата са имали един в друг, е разрушена за секунди и безвъзвратно изгубена. Линож бавно пристъпва към подиума. Всички погледи са вперени в него — и тутакси се извързват; всички лица пребледняват като платно; всички сърца си припомнят своите прегрешения и измами. Щом се доближава до Джони Хариман, Линож отново спира и се усмихва широко.

ЛИНОЖ: Ей, та това е Джони Хариман! Човекът, който подпали дървопреработвателната фабрика в Мачаяс!

ДЖОНИ ХАРИМАН: Аз... ти... Не съм го направил!

ЛИНОЖ: Естествено, че го направи! Забрави ли? Преди две години, малко след като те уволниха! (*Намизва на Кърк Фрийман.*) И Кърк ти помогна... Нали? В края на краищата за какво са приятелите? (*Отново се обръща към Джони.*) Седемдесет души останаха без работа, но ти все пак си отмъсти... А това е най-важното, нали? Ами че да!

Островните жители са се вторачили в Джони, сякаш го виждат за първи път... По същия начин гледат и Кърк. Джони се свива на скамейката си. Искра му се да потъне вдън земя.

КЪРК (*обръща се към Джони*): Видя ли сега, глупак такъв? Виж в каква каша ни набърка!

ДЖОНИ: Млъкни!

Кърк замлъква, но вече е твърде късно. Усмехнат, Линож продължава напред към подиума. Всеки човек, към когото погледне, се снишава като пребито псе. Всеки се надява, че Линож няма да спре до него и да го заговори, както се случи със Стан Хоупуел и Джони Хариман.

Обаче Линож отново се спира — този път до Джак Карвър. Джак седи между двамата мъже, които Линож изобличи във Втората част като участници в побоя над русолявия гей. Джак вдига очи към Линож и веднага отмества поглед. Алекс Хейбър и Люсиен Фурние също не се чувстват твърде комфортно.

ЛИНОЖ: Момчета, непременно трябва да посетите онзи младеж — гея, когото пребихте... И да го видите в какво състояние е сега... Гарантирам ви, че кашмирената превръзка, която носи върху сляпото си око, много ще ви хареса.

84 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА АНДЖИ КАРВЪР.

Тя се намръщва и се заслушва. Какво казва Линож за съпруга ѝ? Че е пребил някого? Абсурд. Нейният Джак никога не би направил подобно нещо... Или пък...

85 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЦЕНТРАЛНАТА ПЪТЕКА НА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА.

ДЖАК (с едва доловим шепот): Млъкни.

ЛИНОЖ: Този младеж живее в една сграда без асансьор на Канал Стрийт в Люистън, веднага зад Лисбън Стрийт. Мога да ви дам адреса. Не знам, може пък тримата да поискате да угасите и малкото светлинка в живота му? Люсиен, какво ще кажеш? Не искаш ли да извадиш и другото му око? Да довършиш работата? (Люсиен мълчи, загледан в пода.) Ами ти, Алекс? (Алекс също е безмълвен.) Да дойдат при мене родените в грях.

С тези думи Линож ги оставя и продължава напред към подиума.

86 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА РОБИ БИЙЛС.

Той все още стои между масата с табелката КМЕТ и катедрата, а потта се стича от лицето му и мокри яката на ризата му. Ето какво вижда Роби:

87 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА РОБИ.

По централната пътека, със същия болничен халат и разчорлена побеляла коса, пристъпва майката на Роби. Естествено, това е Линож, който все още държи в ръката си бастуна с вълчата глава.

МАЙКАТА НА РОБИ: Роби, защо трябваше да умра сред непознати хора? Все още не си ми казал. Защо трябваше да умра с твоето име на уста? Исках само да те целуна, преди да...

88 ИНТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ ПОДИУМА НА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА.

Докато Линож (да, в този кадър е Линож, а не майката) се приближава, Роби изважда револвера от джоба си и го насочва към него.

РОБИ: Не се приближавай! Предупреждавам те! Не се приближавай!

ЛИНОЖ: О, я го махни това!

Дланта на Роби започва да се разтваря. Виждаме как се бори, как се съпротивлява на това, но сякаш нечия друга — невидима ръка — е сграбчила неговата и разгъва пръстите му един по един. Не след

дълго револверът пада върху подиума — точно когато Линож се качва там.

89 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОДИУМА — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА РОБИ.

Роби вижда как майка му изкачва стъпалата, а болничният халат се развява около мършавото ѝ тяло. Тя насочва към Роби края на бастуна си и сълзящите ѝ старчески очи зловещо проблясват.

МАЙКАТА НА РОБИ: *Защо не кажеш на тези хора къде си бил и какво си правил, докато аз умирах, Роби? Мисля, че жена ти ще бъде особено заинтригувана...*

90 ИНТ. КАМЕРАТА СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ РОБИ, ЛИНОЖ И ПЪРВИТЕ НЯКОЛКО РЕДА.

РОБИ: *Затваряй си устата! Сандра, не го слушай! Всичко това са лъжи...*

Обхваната от недоумение и страх, Сандра Бийлс понечва да се изправи. Урсула я хваща за ръката и я връща на мястото ѝ.

Вече на подиума, Линож протяга ръка към лицето на Роби и щрака с пръсти, изобразявайки тракащи челюсти.

ЛИНОЖ: *Очите ти, Роби...*

91 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙКАТА НА РОБИ — ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА РОБИ.

МАЙКАТА НА РОБИ: *Ще изям очите ти направо от лицето ти...*

Костеливата ѝ старческа ръка продължава да щрака с пръсти.

92 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОДИУМА НА ЗАЛАТА.

Роби се препъва, краката му се оплитат и той пада на земята. Оттласквайки се с крака, той се затътря назад по задник, мъчейки се да се отдалечи от майката (Линож). Накрая се свива разтреперан под масата с табелката КМЕТ, където си ломоти нещо под нос. Напълно е забравил за револвера си, който се търкаля на метър и половина от него.

Сред насъбралото се множество пробягва изплашен ропот, а Линож застава зад катедрата и полага ръце от двете ѝ страни — досущ като самоуверен политик, който ще изнася реч.

ЛИНОЖ: Хора, не се притеснявайте — сигурен съм, че ще се съвземе доста бързо. А и не е ли по-добре да стои под масата, вместо да блъска по нея, как смятате? Някак по-спокойно ще е. Хайде! Кажете истината... *(Той се усмихва и прави кратка пауза.)* ... и засрамете дявола!

Те продължават да го гледат с безмълвен страх. Той отвръща с усмивка на погледите им.

ЛИНОЖ: Е, стигнахме до същината, нали? Сега ще ви разкрия всичко, след което ще слеза долу и ще почакам, докато вземете решение.

93 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ.

Сони Бротиган се изправя. Личи си, че е изплашен, но въпреки това се осмелява да говори.

СОНИ: Защо дойде точно тук? Защо точно при нас?

94 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК И МОЛИ В БЛИЗЪК ПЛАН.

МАЙК *(тихо, сякаш на себе си):* Сигурно защото в нас има нещо, което ужасно много го дразни...

Моли го хваща за ръката. Майк сплита пръстите си с нейните, вдига дланта ѝ към лицето си и я допира към бузата си.

95 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЕДНОВРЕМЕННО ПОДИУМА И СКАМЕЙКИТЕ НА ЗАЛАТА — С ЛИНОЖ.

ЛИНОЖ: Тук съм, защото островните жители могат да се обединяват в името на общото благо, когато се налага... И освен това умеят да пазят тайни. Така беше на остров Роаноук през 1587 година, така е и на Литъл Тол през 1989-а.

ХАЧ (*изправя се*): Хайде, кажи ни. Стига увъртания. Кажи ни какво искаш.

Хач сядва на скамейката си. Линож стои на подиума с наведена глава, сякаш се е замислил дълбоко. Островните жители очакват отговора му със затаен дъх. Навън вятърът надава пронизителен вой. Накрая пришествието вдига глава и оглежда насядалите по скамейките хора.

ЛИНОЖ: Децата ви са тук при вас... но всъщност ги няма. При мен е същото, защото част от мен е заедно с тях.

Той посочва надясно, където се намират прозорците на външната стена. В ден, когато времето е хубаво, оттук би се открила прекрасна гледка към спускащия се към кейовете склон, към пролива и континента. Сега обаче прозорците са тъмни... поне дотогава, докато Линож не повдига бастуна си и не насочва към тях сребърната вълча муцуна.

Тогава прозорците се озаряват от яркосиня светлина. Островните жители са изумени. Някои от тях засланят очите си с длани.

ЛИНОЖ: Погледнете!

Камерата ни показва централния прозорец. Виждаме синьо небе... облаци... и клиновидно ято птици (може би патици или гъски), които тъкмо се издигат над облациите. Само че това не са нито гъски... нито патици... а...

96 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЕТСКИТЕ КРЕВАТЧЕТА В ДЪНОТО НА
ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА.

Анди Робишо скача на крака, без да откъсва поглед от сияещите прозорци. На лицето му е изписано изумление и объркване.

АНДИ: Хари... Боже мили, това е Хари!

Той рязко се обръща към спящия си син, вижда, че момчето не е изчезнало, и отново се извъръща към прозорците. До него е Анджи, която също е станала.

АНДЖИ (крещи): Бъстър! Джак, това е нашият Бъстър!

97 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

ЛИНОЖ: Всички са там.

98 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ И ДЕЦАТА, ЛЕТЯЩИ В НЕБЕТО — ДЕН.

Както и преди, на острието на клина се намира Линож, точно зад летящия бастун. Той държи ръцете на Пипа Хачър и Ралфи Андерсън, за които съответно се държат останалите деца, образувайки V-образна формация. Всички малчугани са радостни, засмени и изглеждат невероятно щастливи. Поне засега...

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Но ако ги пусна там...

Летящият в небето Линож пуска ръцете на Ралфи и Пипа. Щастливите им изражения моментално се заменят от ужас.

Веригата се разпада и осемте хлапета политат с викове надолу, пропадайки сред кълбестите облаци.

99 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

ЛИНОЖ: ... те ще умрат тук.

100 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОДИУМА И СКАМЕЙКИТЕ В ЗАЛАТА — С
ЛИНОЖ.

Линож сваля бастуна си и яркосинята светлина в прозорците изчезва. Стъклата им отново помръкват. Островните жители са потресени до дълбините на душата си. Естествено, най-силно потресени от всички са родителите.

ЛИНОЖ: Видяхте ли какво стана? Ще угаснат...

Той се обръща наляво и духва леко. Няколко свещи на стената (всъщност точно осем) угасват.

ЛИНОЖ (усмихнато): ... като свещички на вятъра.

Урсула Годсоу скача на крака. Преди красиво, сега лицето ѝ е изкривено и състарено от мъка. Тя се поклаща и за малко да падне, но Мелинда се изправя, подхваща я и ѝ помага да запази равновесие. Урсула започва да се моли от цялото си сърце.

УРСУЛА (обляна в сълзи): Моля ви, не наранявайте моята Сали, господине! Тя е всичко, което ми остана, след като Пит умря... Ще ви дадем всичко, което искате, стига да го имаме! Заклевам се, че ще ви го дадем. (Тя се обръща към останалите.) Ще го направим, нали?

101 ИНТ. МОНТАЖ ОТ ЛИЦА НА ОСТРОВНИ ЖИТЕЛИ.

Кат Уидърс... Сони... Дела Бизонет... Джена Фрийман... Джак, Люсиен и Алекс Хейбър, гузно скупчени един до друг... Всички кимат и мърморят одобрително. Да, ще дадат на Линож това, което иска. Готови са да го сторят.

102 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПЪРВИЯ РЕД СКАМЕЙКИ.

ХАЧ (застава до жена си): Какво е това, което искаш? Кажи ни.

103 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА СКАМЕЙКИТЕ И ПОДИУМА — С ЛИНОЖ.

ЛИНОЖ: Отдавна живея на този свят. От хиляди години... Но не съм бог, нито съм безсмъртен.

Линож хваща бастуна си през средата, вдига го над главата си и го смъква пред лицето си в хоризонтално положение. Едва забележима сянка се спуска върху лицето му. В същото време енергичното му лице с правилни черти — лице на четирийсетгодишен мъж в добра форма — започва да се променя... и старее. Не след дълго виждаме пред нас сбръчканото и провиснало лице на човек, който е не просто стар, а ДРЕВЕН. Очите му са дълбоко загнездени сред набраздени кухни и са обрамчени от подпухнали клепачи.

Удивени, присъстващите ахват и си шушукат. Камерата отново откроява някои лица сред тълпата, показвайки реакцията им. Например Анди Робишо — виждаме го как седи до сина си, държи ръката му и я гали уплашено.

ЛИНОЖ: Сега ме виждате такъв, какъвто съм. Стар. Прояден от болести... И на прага на смъртта.

Линож повдига отново бастуна си. Сянката над лицето му изчезва и Линож възвръща младостта си. Той зачаква вълнението на островните жители да стихне и шепотът им да секне.

ЛИНОЖ: Всъщност по вашите стандарти аз имам още много да живея. Ще бродя по земята и тогава, когато всички вие, с изключение на най-невръстните — като Дейви Хоупуел и може би Дон Бийлс...

Вставка: камерата ни показва седящия до родителите си Дейви и спящия в креватчето си Дон.

ЛИНОЖ (*продължава*): ... отдавна ще лежите в гробовете. Ала от моя гледна точка не ми остава много време. Питате ме какво искам?

104 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК И МОЛИ АНДЕРСЪН.

Майк вече е прозрял и лицето му се изпълва с ужас и негодувание. Когато заговаря, гласът му постепенно се извисява от шепот до вик. Моли стиска силно ръката му.

МАЙК: Не, не, не, не...

105 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ ЗАД КАТЕДРАТА.

ЛИНОЖ (*продължава, без да обръща никакво внимание на Майк*): Трябва ми някой, когото да възпитам и изуча; някой, на когото да предам всичко, което съм научил и което знам... Някой, който да продължи делото ми, когато вече няма да мога да се справям сам.

106 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК.

Той скача на крака, повличайки Моли със себе си.

МАЙК: Не! Не! Никога!

107 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ.

ЛИНОЖ (отново игнорира Майк): Трябва ми дете. Едно от осемте, спящи отзад. Няма значение кое — всичките са еднакви за мен. Дайте ми това, което искам — но доброволно! — и ще ви оставя на мира.

108 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ПОДИУМА И СКАМЕЙКИТЕ, КАТО СЕ ФОКУСИРА ВЪРХУ МАЙК И ЛИНОЖ.

МАЙК: За нищо на света! Никога няма да ти дадем някое от децата си! Никога!

Той се изтръгва от ръцете на Моли и се хвърля към стълбите, водещи към подиума, очевидно възнамерявайки да се разправи с Линож. Гневът му е толкова силен, че всичките му съмнения дали ще надделее над свръхестествените сили на Линож са се стопили.

ЛИНОЖ: Хванете го! Дръжте го, ако не искате да пусна децата! А аз ще го сторя! Не се съмнявайте, че ще го сторя!

109 ИНТ. ДЕТСКИЯТ КЪТ В ДЪНОТО НА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА.

Децата започват да простенват и да се въртят в креватчетата си. Спокойният им до този момент сън е нарушен от някакъв неясен страх... или от нещо, което се случва далече-далече и високо-високо...

ДЖАК КАРВЪР (обзет от паника и ужас): Дръжте го! Спрете го! За бога, спрете го!

110 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОДИУМА.

Преподобният Боб Ригинс сграбчва Майк за раменете, преди Майк да е успял да се добере до подножието на стъпалата. Докато Майк се опитва да се освободи от хватката му (Ригинс е едър мъж,

но килограмите му се дължат не толкова на мускули, колкото на тлъстини), Хач също хваща Майк.

ХАЧ: Недей, Майк! Трябва да го изслушаме — поне да го изслушаме...

МАЙК (*съпротивлява се*): Напротив! Няма какво да го слушаме, Хач! По дяволите...

Той почти успява да се освободи, но в този момент е озаптен от Люсиен, Сони, Алекс и Джони. Те са здрави момчета и без проблеми го замъкват обратно до първия ред скамейки. Ясно се вижда, че се чувстват неловко, докато го правят, но решимостта им е извън всякакво съмнение.

ДЖОНИ: Поне за малко стой мирен, Майкъл Андерсън! Да чуем какво има да ни каже.

ЛЮСИЕН: Нямаме друг избор.

МАЙК: Вие не разбирате. Това е най-лошото, което можем да направим.

Той поглежда към Моли за подкрепа и онова, което вижда, го кара да се вцепени. На лицето ѝ се чете смесица от неувереност и отчаяние.

МАЙК: Моли? Моли?

МОЛИ: Не знам, Майк. Мисля, че може би е най-добре все пак да чуем какво ще ни каже.

МЕЛИНДА: Това едва ли ще ни навреди.

СОНИ: Притиснал ни е до стената.

111 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ, ИЗПЪЛНИЛИ ЗАЛАТА.

Всички са обърнали глави към Линож и очакват продължението на онова, което има да им каже.

112 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ.

Докато говори, камерата бавно се приближава към него, за да ни го покаже в близък план.

ЛИНОЖ: Така стоят нещата, че не мога да взема насила от вас... Макар че, уверявам ви, мога да наказвам. О, да — мога да ви накажа, и още как! Дайте ми едно от децата, спящи ей там, за да го отгледам като свое, и ще ви оставя на мира. Той — или тя — ще узнае много неща и ще живее много дълго; ще надживее всичките си връстници, при това с много години... Дайте ми това, което искам, и ще ви оставя на мира. Откажете ми — и сънищата, които споделихте миналата нощ, ще се сбъднат наяве. Децата ви ще паднат от небето, а останалите от вас, двама по двама, ще се хвърлят в океана. И когато тази буря свърши, този остров ще стане досущ като остров Роаноук. Пустеещ... и обезлюден. Давам ви половин час. Обсъдете въпроса... нали затова са градските събрания? А после...

Той замлъква. Камерата вече ни го показва в екстремно близък план.

ЛИНОЖ: ... Вземете решение.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ.

ПЕТО ДЕЙСТВИЕ

113 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО НА ЛИТЪЛ ТОЛ — НОЩ.

Бурният вятър продължава да вдига вихрушки от сняг във въздуха, но поне снеговалежът е престанал. Бурята на века — онази, която е дело на Майката природа, а не на Линож — е приключила.

114 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА НЕБЕТО — НОЩ.

Облачността започва да се разкъсва и да намалява. Този път, когато пред нас се появява пълната луна, нищо не я скрива от очите ни.

115 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА КОРИДОРА.

Надничаме вътре в залата през остъклената двукрила врата и в долната част на кадъра се вижда надписът: ВЯРВАМЕ В БОГ И ЕДИН В ДРУГ.

Междувременно Роби Бийлс изпълзява изпод масата (косата му все още е разчорлена), изправя се и тръгва бавно към катедрата.

116 СЦЕНАТА Е ПРЕМАХНАТА ОТ РЕЖИСЬОРА.

117 ИНТ. ГРАДСКАТА ЗАСЕДАТЕЛНА ЗАЛА — НОЩ.

(Режисьорът трябва да монтира материала, който следва, по такъв начин, че да изглежда като едно неразривно, единно цяло.)

Роби достига до катедрата и оглежда мълчаливата, затаила напрегнато дъх зала. Под него, на скамейките от първия ред, седи Майк — наглед е спокоен, но от него струи напрежение като от високоволтов кабел. От едната му страна е Хач, а от другата — Моли. Майк я държи за ръката. Тя го наблюдава с угрижен поглед. Зад него, на втория ред скамейки, са Люсиен, Сони, Алекс и Джонни. Самоназначеният му конвой. Ако Майк се опита да се намеси в процеса по вземане на решение, те мигом ще го удържат.

В дъното на залата, където спят децата, се забелязват повече възрастни от преди. Към седящата до Сали Тавия се е присъединила Урсула; до Хари вече стоят и Анди, и Джил, а Джак се е приближил до Анджи, която не се отделя от Бъстър... макар че, когато Джак се опитва да прегърне жена си през рамо, тя хладно се отдръпва. Както Рики Рикардо би казал: „Дължиш ми обяснение за туй-онуй, Джаски“. Мелинда седи до Пипа; Сандра — до Дон. Линда Сейнт-Пиер стои до Хайди, а Хенри и Карла Брайт са приседнали на ръба на креватчето на Франк, сплели ръце. Точно в момента обаче вниманието на родителите е насочено не към хлапетата, а към Роби Бийлс, самоназначения председател на събранието... както и към съгражданите им, които ще решат съдбата на собствените им рожбци.

Полагайки огромни усилия, за да се вземе в ръце, Роби поглежда под катедрата и изважда председателското чукче — старинна и тежка реликва, датираща още от седемнайсети век. Известно време Роби го съзерцава, сякаш никога не го е виждал, след което го стоварва рязко върху катедрата. Звукът кара част от хората да подскочат.

РОБИ: Обявявам събранието за открито. Мисля, че е най-добре да решим този проблем така, както сме решавали и другите проблеми на града. Не е ли точно това в крайна сметка? Проблем на целия град?

Безмълвни и напрегнати лица. Майк изглежда така, сякаш иска да каже нещо... обаче мълчи. Моли продължава да наблюдава

притеснено мъжа си и да гали ръката му, която силно (може би даже болезнено) стиска нейната.

РОБИ: Някакви възражения?

Мълчание. Роби отново стоварва чукчето върху катедрата — БАМ! — и отново няколко души се сепват. Но не и децата — децата са потънали в дълбок сън. Или по-скоро лежат в безсъзнание в креватчетата си.

РОБИ: Въпросът е в това, дали да дадем на това... на това същество, което дойде при нас... някое от децата си. Той казва, че ще си иде, ако му дадем това, което иска, и че ще погуби всички нас — включително и хлапетата — ако му откажем. Добре ли го формулирах?

Мълчание.

РОБИ: Добре. Какво ще кажете тогава, жители на Литъл Тол? Кой иска думата?

Мълчание. По някое време Кал Фрийз бавно се надига от мястото си и оглежда своите съграждани.

КАЛ: Не виждам какъв избор имаме, ако смятаме, че е способен да направи това, което се закани.

РОБЪРТА КОИН: Ти вярваш ли му?

КАЛ: Това беше първото, което се запитах. Ами... да, вярвам му. Видях достатъчно, за да се убедя. Според мен или трябва да му дадем това, което иска, или той ще ни отнеме всичко, което имаме... в това число и децата.

Кал сядна на мястото си.

РОБИ: Робърта Коин има право... Колко от вас са убедени, че Линож казва истината? Че може да изтрие целия ни град от лицето на

земята и че ще го стори, ако му се опълчим?

Мълчание. Всички са убедени, но никой не иска да вдигне пръв ръка.

ДЕЛА БИЗОНЕТ: Всички сънувахме един и същ кошмар... И това не беше обикновен кошмар. И аз го знам, и вие го знаете. Това трябва да ни послужи за урок. Той съвсем честно ни предупреди.

И тя вдига ръката си.

БЪРТ СОУМС: Нищо честно няма в тая работа, но...

Едната му ръка е в импровизирана шина, ето защо той вдига другата. Останалите следват примера му — отначало малцина, после повече и накрая почти всички. Хач и Моли са сред последните, вдигнали ръце. Само Майк седи с мрачно изражение, без да отделя длани от коленете си.

МОЛИ (*обръща се шепнешком към Майк*): Майк, в момента не гласуваме какво ще предприемем... А дали сме убедени, че...

МАЙК: Знам какъв е въпросът. Знам още и че поемем ли веднъж по този път, всяка следваща крачка е по-лесна от предишната.

РОБИ (*отпуска ръка*): Добре. Значи, приемаме, че му вярваме. Единият въпрос е решен. Сега, ако искате да вземете думата по главния проблем...

МАЙК (*изправя се на крака*): Аз искам да кажа нещо.

РОБИ: Това си е твое право. Ти си пълноправен данъкоплатец. Давай.

Майк изкачва бавно стъпалата на подиума. Моли не откъсва очи от него. Майк не си прави труда да застава зад катедрата;

просто се обръща с лице към съгражданите си. Миг-два на безмълвно напрежение в залата, докато Майк мисли как точно да започне.

МАЙК: Да, той не е човек. Не гласувах, но съм напълно съгласен с вас. Видях какво направи той с Марта Кларъндън... с Питър Годсоу... видях какво направи с нашите деца... и не вярвам, че е човешко същество. Сънувах същия сън като вас и не по-зле от вас съзнавам реалността на неговите заплахи. Дори може би повече от вас — все пак съм вашият полицай, когото сте избрали да съблюдава законите... Но... хора... ние не даваме децата си на убийци! Разбирате ли го? Ние не раздаваме децата си!

В дъното на залата, където са детските креватчета, Анди Робишо прави крачка напред.

АНДИ: Какъв избор имаме тогава? Какво да правим, Майк? Какво можем да направим?

Одобрителни мърморения. Личи си, че Майк е объркан. Защото единственият отговор, който може да даде, е лишен от смисъл. Този отговор е плод на доблестта и куража да постъпиш тъй, както е редно.

МАЙК: Да се изправим срещу него — рамо до рамо — и да му кажем „не“! В един глас. Да направим това, което е написано на вратата, през която влязохме тук — „Вярваме в Бог и един в друг!“. И тогава... може би... той ще си отиде. Както си отиват бурите, когато отслабне силата им.

ОРВ БУЧЪР (*надига се от мястото си*): Ами ако той започне да ни сочи с бастуна си? Какво ще правим тогава? Ами ако започнем да падаме като мухи?

Одобрителното мърморене се засилва.

ПРЕПОДОБНИЯТ БОБ РИГИНС (*изправя се*): „Отдайте кесаревото кесарю, а божие — Богу.“ Ти сам ми каза това, Майкъл,

преди по-малко от час. Евангелие от Матей.

МАЙК: „Махни се от мене, Сатана, защото мислиш не за това, що е Божие.“ Евангелие от Марко. (*Оглежда се наоколо.*) Хора... ако му дадем дете — едно от нашите деца — как ще живеем после един с друг? Дори да ни остави живи?

РОБИ: Съвсем нормално ще си живеем.

Смаян, Майк рязко се обръща към него. В този миг по централната пътека към подиума се приближава Джак Карвър. Когато заговаря, Майк се обръща към него. Обстрелват го от всички страни.

ДЖАК: Всички имаме по нещо, което ни тежи и с което се налага да живеем, Майк. Ти да не би да нямаш?

Удар в десетката. Виждаме, че Майк се замисля. Явно си спомня нещо.

Той се обръща към Джак и останалите.

МАЙК: Не, Джак, не съм по-различен от вас. Но това не е, като да препишеш на изпит, да изневериш или да фраснеш някого, когато си бил пиян или в лошо настроение... Тук става въпрос за дете! Не го ли разбираш, Джак?

Може би тези думи най-накрая достигат до съгражданите му... Но в този миг думата взема Роби.

РОБИ: Да предположим, че успеем да го отпратим, Майкъл — да предположим, че се обединим, застанем рамо до рамо и кажем едно голямо колективно „НЕ!“. Да предположим, че успеем да надделеem и той просто изчезне? Че се върне там, откъдето е дошъл?

Майк го гледа наежсено, очаквайки капана.

РОБИ: Но ти видя в какво състояние са децата ни. Не знам какво точно им е направил, но не се съмнявам, че полетът високо в небето създава доста точна представа за положението им. Всеки миг те може да паднат. Убеден съм в това. Трябва само да разклати онзи бастун и те веднага ще паднат. Как ще живеем и ще се гледаме в очите, ако това се случи? Дали ще си казваме, че сме убили осем деца само защото сме били твърде добри и твърде праведни, за да пожертваме само едно?

МАЙК: Той може да блъфира...

МЕЛИНДА (с рязък и враждебен тон): Не блъфира, Майкъл! Не блъфира, и ти прекрасно го знаеш. Видя го със собствените си очи!

Тавия Годсоу тръгва нерешително към началото на централната пътека — очевидно островните жители предпочитат да говорят оттам. В началото говори малко плахо, но постепенно речта ѝ набира увереност.

ТАВИЯ: Говориш тъй, сякаш той иска да убие детето, Майкъл... сякаш ще направим нещо като... човешко жертвоприношение. На мен ми звучи повече като осиновяване.

Тя се оглежда наоколо, усмихвайки се колебливо на земяците си. Все едно им казва: „Тъй де! Ако ще го правим, да го направим възможно най-добре. Да погледнем нещата от хубавата им страна“.

ДЖОНАС: Пък и ще се радва на дълъг живот... (Пауза.) В случай че може да се вярва на думите му, разбира се. Макар че след онова, което видях... лично аз му вярвам.

Одобрителни възгласи. Голяма част от хората са на същото мнение.

МАЙК: Линож преби до смърт Марта Кларъндън с бастуна си! Беше ѝ извадил очите! А ние тук обсъждаме дали да дадем дете на това чудовище!

Тишина. Хората свеждат очи към земята и поруменяват от срам. Преподобният Боб Ригинс отново сяда на мястото си. Съпругата му докосва ръката му и гледа възмутено към Майк.

ХЕНРИ БРАЙТ: Може и така да е, но какво ще стане с децата? Можем ли да кажем „не“ и да ги гледаме как умират пред очите ни?

КЪРК: Да, Майк — ами всеобщото благо?

Майк няма отговор на въпроса му.

МАЙК: Може да блъфира и за децата. Не забравяйте, че Сатаната е бащата на лъжите, а този тип явно му е близък роднина...

ДЖИЛ РОБИШО (*с пронизителен и гневен глас*): И ти си готов да поемеш този риск, така ли? Ами давай тогава... но не с моя син, а със своя!

ЛИНДА СЕЙНТ-ПИЕР: Взе ми думите от устата!

ХЕНРИ БРАЙТ: Знаеш ли кое е най-лошото нещо, което ми идва на ума, Майкъл? Да предположим, че наполовина си прав... Да предположим, че ние оцелеем, а те умрат... (*Посочва към спящите в дъното на залата деца.*) Как ще се гледаме един друг тогава? Как ще живеем заедно?

ДЖАК: И как ще живеем с теб?

Засилващ се ропот. Падащият си по побои над хомосексуалисти Джак се връща при спящия си син и присяда до него. Майк няма отговор и на този въпрос. Виждаме как трескаво го търси, но не го намира.

Роби поглежда стенния часовник. Стрелките му показват 9:20.

РОБИ: Хора, той каза половин час! Остават ни десет минути!

МАЙК: Не можем да направим това! Не разбирате ли? Не можем да му позволим да...

СОНИ *(не без известно съчувствие):* Мисля, че всички чухме твоята версия, Майк. Върни се на мястото си.

Майк му хвърля поглед, изпълнен с безпомощност. Не е глупак и усеща накъде духа вятърът.

МАЙК: Помислете си добре, хора. Наистина си помислете добре.

Той слиза по стъпалата и сяда до Моли. Хваща ръката ѝ. Тя го оставя да я подържи секунда-две, след което се изправя.

МОЛИ: Искам да поседя малко при Ралфи, Майк.

И тя тръгва по централната пътека към дъното на залата. Изчезва сред струпалите се там родители, без да се обърне дори веднъж назад.

РОБИ: Искат ли още някой да се изкаже? Какви са предложенията ви?

Миг на безмълвие.

УРСУЛА: Господ да ни прости, но мисля, че трябва да му дадем това, което иска. Да му го дадем и най-сетне да ни остави на мира. Хич не ме е грижа за моя живот, но за децата... дори да вземе малката ми Сали... е сто пъти по-добре да живеят с лош човек, отколкото... да умрат... *(Тя се оглежда наоколо и избухва в ридания.)* Божичко, Майкъл Андерсън, нямаш ли сърце? Та те са деца! Не можем да го оставим да погуби всички деца!

Тя се връща при креватчетата. Междувременно Майк е изолиран зад стена от враждебни погледи.

РОБИ (*отново поглежда към стенния часовник*): Някой друг?

Майк понечва да се изправи, но Хач го хваща за ръката и я стисва леко. Изненадан, Майк му хвърля въпросителен поглед, при което Хач само поклаща безмълвно глава. „Стига — сякаш казва жестът му. — Вече направи всичко, което може.“

Майк се изтръгва от хватката му и отново се изправя. Този път не се качва на подиума, а се обръща към съгражданите си от мястото, където се намира.

МАЙК: Недейте. Моля ви. Андерсънови живеят на остров Литъл Тол от 1735 година. Моля ви като жител на острова и като баща на Ралфи Андерсън — не го правете. Не се поддавайте на натиска му. (*Пауза.*) Това е проклятие.

Той обхожда с очи насъбралото се множество. Никой — дори собствената му съпруга — не смее да срещне погледа му. Отново се възцарява тишина, нарушавана единствено от воя на вятъра и тиктакането на часовника.

МАЙК: Добре тогава. В такъв случай предлагам да ограничим правото на глас. Нека гласуват само и единствено родителите! Всички те са местни...

ЛИНДА СЕЙНТ-ПИЕР: Не! Така не е честно!

Тя докосва челото на спящата си дъщеря с любяща нежност.

ЛИНДА СЕЙНТ-ПИЕР: Отгледах я сама. Да, с голяма помощ от страна на нашите съграждани, да не говорим за подкрепата от страна на жена ти, Майк... но в общи линии сама. И не бива да вземам такова решение сама... За какво живеем заедно, ако не за да си помагаме, когато се случи нещо ужасно? Когато няма нито един добър изход от страшната ситуация?

АНДИ: Не бих могъл да го кажа по-добре, Лин.

МАЙК: Но...

МНОЖЕСТВО ГЛАСОВЕ: Сядай си на мястото... Стига приказки... Да гласуваме... *(И така нататък.)*

РОБИ: Искан ли още някой да се изкаже по въпроса кой да може да гласува? Може и да не е много парламентаристко, но трябва да го решим. Предпочитам да чуя мнението на някой родител...

Миг на напрегнато мълчание, нарушено от гласа на Мелинда Хачър.

МЕЛИНДА ХАЧЪР: Предлагам всички да могат да гласуват.

КАРЛА БРАЙТ: Подкрепям!

МАЙК: Това не е...

АНДЖИ: Няма ли да млъкнеш, за бога? Вече ти дадох думата, сега сядай и не се обаждай повече!

РОБИ: Беше издигнато и подкрепено предложението всички да могат да гласуват по въпроса дали да дадем на господин Линож това, което иска. Кой е „за“?

Всички вдигат ръце — всички, с изключение на Майк. Той вижда, че Моли също е вдигнала ръка, вижда, че не смее да срещне погледа му, и нещо мъничко вътре в него умира.

РОБИ: Кой е „против“?

Нито една вдигната ръка. Майк просто си седи на първия ред, свел глава.

РОБИ *(удря с чукчето):* Предложението се приема.

ТЕС МАРЧЪНТ: Постави въпроса за гласуване, Роби Бийлс! Главния въпрос!

118 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СУТЕРЕНА — С ЛИНОЖ.

Той се взира в тавана и очите му сияят в полумрака. Всеки момент ще започнат да гласуват... и той го знае.

119 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА — НОЩ.

ДЖОАНА: За бога, да гласуваме и да се свърши най-сетне!

МАЙК: Синът ми няма да участва в това. Разбрахте ли? Моят син няма да бъде част от тази... мерзост!

МОЛИ: Напротив. Ще участва.

Пълно мълчание. Майк се изправя и се взира невярващо в жена си. Двамата се гледат един друг от двата края на залата.

МОЛИ: Никога не сме бягали от дълга си, Майкъл. Винаги сме били част от живота на острова, няма да се скатаем точно сега.

МАЙК: Не говориш сериозно, Моли. Не го мислиш наистина, нали?

МОЛИ: Напротив.

МАЙК: Но това е безумие!

МОЛИ: Може и така да е, но това безумие не е по наша вина. Майкъл...

МАЙК: По дяволите! Всички вървете по дяволите! Вземам сина си и се махам оттук!

Успява да направи само три крачки, преди самоназначеният конвой да го сграбчи и да го задърпа към скамейката. Моли гледа как съпругът ѝ се съпротивлява, вижда колко груби са другите мъже — не им харесва отношението му към доста спорното решение, което се приема — и се затичва по пътеката към него.

МАЙК: Хач! Помогни ми!

Но Хач се извъръща на другата страна. Лицето му пламти от смущение. Майк прави опит да се хвърли към него и Люсиен го удря с юмрук. От носа на Майк руква кръв.

МОЛИ: Спрете! Наранявате го! Майк, добре ли си? Добре ли...

МАЙК: Разкарай се от мен. Разкарай се, докато още се владее и не съм те заплюл в лицето.

Моли прави крачка назад. Очите ѝ са разширени от изумление и потрес.

МОЛИ: Майк, ако можеше да разбереш... Това не е решение, което да вземеш сам. Това засяга целия град!

МАЙК: Знам, че е така. Кога съм казал нещо друго? Махни се от мен, Моли.

Тя се отдалечава, обзета от скръб и печал. Сони Бротиган подава носна кърпичка на Майк.

МАЙК: Можете да ме пуснете. Ще седна.

Те го пускат, но не го изпускат от очи. Роби ги наблюдава от подиума с нескрито задоволство. „Положението не е никак розово — сякаш казва физиономията му, — но поне нашето олицетворение на честността и праведността си го получи, а това не е малко.“

Междувременно Моли отстъпва назад от Майк, който дори не я поглежда. Лицето ѝ трепери и тя заплаква. Насочва се към дъното на залата. Хората, покрай които минава, я потупват по ръката и се мъчат да я утешат и окуражат: „Точно така, скъпа!“, „Постъпи съвсем правилно“ и „Ще му дойде акълът в главата“. Щом достига до креватчетата, Мелинда, Джил и Линда Сейнт-Пиер я прегръщат.

Хач се приплъзва до Майк на скамейката, чудейки се къде да се дене от срам.

ХАЧ: Майк, аз...

МАЙК (изобщо не го поглежда): Млъкни, Хач! И се разкарай от мен.

ХАЧ: Когато се замислиш, ще проумееш, че това е единственото, което можем да сторим. Какво да направим? Да изберем смъртта ли? И да умрем ей тъй, за принципа? Всички ние, до последния човек? В това число и онези, които са твърде млади, за да разберат защо умират? Помисли над това, Майк.

Майк най-накрая вдига очи към него.

МАЙК: Ами ако Линож вземе Пипа? Какво ще направиш?

Продължително мълчание. Хач мисли. Накрая погледът му среща този на Майк.

ХАЧ: Ще си кажа, че е умряла като бебе. От внезапна детска смърт, както я наричат... станало е, докато спи, когато никой нищо не е можел да стори. Безднадежден случай. Сигурен съм, че с течение на времето и двамата с Мелинда ще повярваме в това.

Роби отново стоварва председателското чукче върху катедрата.

РОБИ: Внимание, внимание! Въпросът е поставен за гласуване! Ще дадем ли на господин Линож онова, което иска, при условие че ни остави на мира? Каква е волята ви, жители на остров Литъл Тол? Ще гласуваме по обичайния начин. Който е „за“, да вдигне ръка.

Миг на безмълвие. Всички са затаили дъх. След цяла вечност Анди Робишо вдига ръка.

АНДИ: Аз съм бащата на Хари и гласувам „за“!

ДЖИЛ РОБИШО: Аз съм майка му и гласувам „за“.

ХЕНРИ: Двамата с Карла гласуваме „за“.

Линда Сейнт-Пиер също вдига ръка. След нея Сандра Бийлс и Роби също гласуват „за“.

МЕЛИНДА (с вдигната ръка): Да. Нямаме избор.

ХАЧ: Никакъв избор.

И той също вдига ръка.

УРСУЛА: Гласувам „за“. Няма друг начин.

Тя вдига ръка. Тавия прави същото.

ДЖАК: Това е единственото правилно решение.

Той вдига ръка. Анджела хвърля любящ поглед на спящия Бъстър и също вдига ръка.

Всички погледи са вперени в Моли. Тя коленичи, целува Ралфи по късметлийската бенка на нослето му и отново се изправя. Говори пред всички... но в известен смисъл се обръща само към Майк и цялото ѝ изражение умолява за разбиране.

МОЛИ: По-добре да изгубим един живот, отколкото да изпратим всички на сигурна смърт. Гласувам „за“.

Тя вдига ръка. След нея във въздуха се вдигат и други ръце. Камерата обхожда редовете и се спира на познатите ни лица. Виждаме как постепенно се вдигат всички ръце... с изключение на една.

Роби изчаква малко, гледайки гората от вдигнати ръце и мрачни лица. Трябва да се отдаде дължимото на тези хора — те са взели страшно решение... и напълно осъзнават значението на постъпката си.

РОБИ (с благ глас): Кой е „против“?

Вдигнатите ръце се отпускат. Без да откъсва очи от земята, Майк вдига ръката си високо във въздуха.

РОБИ: Всички са „за“, без един. Предложението е прието.

120 ИНТ. КАМЕРАТА МИ ПОКАЗВА СТЕННИЯ ЧАСОВНИК В ЕДЪР ПЛАН.

Часовникът показва точно девет и половина и бие веднъж.

121 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА — НОЩ.

Двойните врати се отварят. Линож влиза в залата. В едната си ръка държи бастуна, а в другата — малката кожена кесийка.

ЛИНОЖ: Взехте ли решение, хора?

РОБИ: Да... гласувахме и приехме предложението.

ЛИНОЖ: Чудесно.

Той минава покрай задната редица, но преди да поеме по централната пътека, се спира и поглежда към родителите.

ЛИНОЖ: Направихте правилния избор.

Моли се извързва — става ѝ противно от одобрението на усмихнатото чудовище. Линож долавя отвращението ѝ и усмивката му става още по-широка. Той бавно крачи по централната пътека, понесъл кесийката с гладките камъчета пред себе си.

Изкачва стъпалата към подиума и Роби бързо се отдръпва настрани с изкривено от ужас лице. Линож застава зад катедрата и оглежда заложенниците си с блага усмивка на лицето си.

ЛИНОЖ: Свършихте чудесна работа, приятели мои. Въпреки това, което ви каза полицаят, вие се справихте чудесно. И постъпихте правилно. Всъщност това беше единственото решение, което любящи и отговорни хора като вас биха могли да вземат при тези обстоятелства.

Той хваща кесийката за вървите, които я пристягат в горната ѝ част, и тя провисва надолу.

ЛИНОЖ: Това са магически камъни. Вече са били древни, когато светът е бил млад, и с тяхна помощ са се решавали великите въпроси, преди още Атлантида да потъне в Африканския океан. Тук има седем бели камъка... и един черен.

Линож замлъква... усмихва се... и върховете на остриите му зъби се показват едва-едва.

ЛИНОЖ: Зная, че нямате търпение да си тръгна, и не ви обвинявам. Моля един от родителите на всяко дете да дойде при мен. Да приключваме с това.

122 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВНИТЕ ЖИТЕЛИ.

Те за първи път осъзнават какво всъщност са сторили. И си дават сметка, че вече няма връщане назад.

123 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Той се усмихва. Устните му разкриват върховете на кошмарно дългите му зъби. Кожената кесийка се поклаща в ръката му. Време е за избор.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ НА ПЕТО ДЕЙСТВИЕ.

ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ

124 ЕКСТ. ПРОЛИВЪТ — НОЩ.

Снеговалежът е спрял и водата е посребрена от лунна пътека, проточила се към континента.

125 ЕКСТ. ГЛАВНАТА УЛИЦА — НОЩ.

Безмълвната улица е погребана под снега.

126 ЕКСТ. КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Сградата на кметството се издига наред със заснежената пустош — тъмна отдысно и ярко осветена от свеци отляво, където се намира заседателната зала.

127 ИНТ. ЗАСЕДАТЕЛНАТА ЗАЛА — НОЩ.

Бавно, едва-едва, по централната пътека на залата пристъпват родителите: Джил, Урсула, Джак, Линда, Сандра, Хенри, Мелинда. Последна крачи Моли Андерсън. Тя хвърля умоляващ поглед на Майк.

МОЛИ: Майк, моля те, опитай се да разбереш...

МАЙК: Какво искаш да разбере? Върни се и седни до него. Не вземай участие в тази мерзост.

МОЛИ: Не мога. Ако можеше да разбереш...

Майк е забил поглед в пода. Не иска да я погледне, не иска да вижда никого. Не иска да види нищо от случващото се. Моли осъзнава това и се качва с посърнало лице по стъпалата.

Родителите се нареждат един до друг на подиума. Линож ги оглежда с благосклонна усмивка — като детски зъболекар, който се опитва да убеди невръстния си пациент, че изобщо няма да го боли.

ЛИНОЖ: Всичко е съвсем просто. Всеки от вас ще извади по един камък от кесията. Детето, чийто родител извади черния камък, идва при мен. За да живее дълго... да види много неща... и да узнае още повече. Госпожа Робишо? Джил? Би ли започнала?

И той ѝ подава кожената кесийка. Отначало тя сякаш не смее да я докосне... или по-скоро, не е в състояние да го стори.

АНДИ: Хайде, скъпа. Направи го.

Джил го поглежда уплашено, бръква в кесията, напипва нещо и издърпва бързо ръката си. Юмрукът ѝ е стиснат тъй здраво, че кокалчетата ѝ са побелели. Изглежда на ръба на припадъка.

ЛИНОЖ: Госпожо Хачър?

Мелинда си взема камъче. Сандра е следващата. Тя се пресяга плахо към кесийката... и отдръпва ръката си.

САНДРА: Не мога, Роби! Ти го направи.

Но Роби за нищо на света не би се доближил до Линож.

РОБИ: Хайде! Избирай!

Жена му се подчинява. Когато отстъпва назад, устните ѝ треперят, а пръстите на свитата ѝ в юмрук ръка са побелели. Следващият е Хенри Брайт. Той дълго избира и съдейки по ровенето му из торбичката, явно отхвърля един (или два) камъка, докато най-

накрая се спира на избрания. После е Джак. Той избира бързо и прави крачка назад, след което хвърля към Анджи отчаян поглед, в който проблясва последната искрица надежда. Когато и Линда Сейнт-Пиер прави своя избор, остават само Урсула и Моли.

ЛИНОЖ: Дами?

УРСУЛА: Първо ти, Моли.

МОЛИ: Не. Ти. Моля те.

Урсула бръква рязко в кесията, взема единия от двата останали камъка и отстъпва назад със стиснат юмрук. Моли прави крачка напред, поглежда Линож и взема последното камъче. Линож захвърля празната кесийка. Тя описва дъга във въздуха, полита надолу... и изчезва сред синкаво сияние, преди още да е докоснала подиума. Никаква реакция от страна на островните жители; тишината е толкова плътна, че може с нож да се реже.

ЛИНОЖ: Чудесна работа, приятели мои — дотук мина много добре. И тъй, кой има куража да покаже първи избора си? Да се отърси от страха и да се отдаде на сладостното облекчение?

Никой не отговаря. Осемте родители са застинали като статуи наред подиума. Лицата им са побелели от страх.

ЛИНОЖ (с подканваща приветливост): Хайде, хайде! Нали знаете, че боговете не обичат страхливите?

ДЖАК (извиква): Бъстър! Обичам те!

Той разтваря юмука си. Камъчето в дланта му е бяло. Развълнуван шепот в залата.

Урсула пристъпва напред и протяга трепереция си юмрук. Мобилизира силите си и ръката ѝ светкавично се разтваря като

пружина. Камъкът е бял. Вълнението на насядалите по скамейките островни жители се усилва.

РОБИ: Покажи го, Сандра! Нека да го видим!

САНДРА: Аз... Аз... Не мога, Роби... Знам, че е Дони... Сигурна съм в това... Никога не съм имала късмет...

Нетърпелив миг по-скоро да узнае истината и изпълнен с презрение към жена си, Роби се хвърля към нея, хваща ръката ѝ и разтваря насила пръстите ѝ. Не виждаме камъчето и поне в началото не можем да разчетем нищо на лицето на кмета. После обаче той взема това, което лежи в дланта на Сандра, и го вдига високо във въздуха, показвайки го на всички. Лицето му е разкривено от дива усмивка; Роби изглежда досущ като Ричард Никсън в разгара на политическата си кампания.

РОБИ: Бяло!

Опитва се да прегърне жена си, но тя го отблъсква. На физиономията ѝ е изписано не просто отвращение, а дълбоко омерзение.

Ред е на Линда Сейнт-Пиер да пристъпи напред. Тя държи свития си юмрук пред себе си, гледа го известно време и накрая затваря очи.

ЛИНДА СЕЙНТ-ПИЕР: Моля те, Господи, умолявам те, не ми отнемай моята Хайди!

Разтваря дланта си, но продължава да държи очите си затворени.

НЕЧИЙ ДРУГ ГЛАС: Бяло!

Оживление в залата. Линда отваря очи, вижда, че камъчето действително е бяло, и започва да риде, притискайки безценното

овално топче към гърдите си.

ЛИНОЖ: Джил? Госпожо Робишо?

ДЖИЛ РОБИШО: Не мога... Мислех, че ще се справя, но не мога. Съжалявам...

Тя се втурва към стъпалата, като продължава да стиска ръката си в юмрук. Преди обаче да ги достигне, Линож я посочва с бастуна си и Джил внезапно е притеглена назад. Линож доближава сребърната вълча глава към свитите ѝ пръсти. Тя се опитва да се съпротивлява, но не може. Дланта ѝ се разтваря, камъкът тупва на подиума и се търкулва като стъклено топче за игра. Камерата проследява движението му. Накрая спира, удряйки се в един от краката на масата с табелка КМЕТ. Цветът му е бял.

Джил рухва на колене и избухва в плач. Останали са само Хенри, Мелинда и Моли. В някого от тях е черното камъче. ВСТАВКА: Лицата на половинките им. Карла Брайт и Хач наблюдават подиума с хипнотичен ужас. Майк продължава да се взира в пода.

ЛИНОЖ: Господин Брайт? Хенри? Ще ни окажеш ли тази чест?

Хенри пристъпва напред и бавно разтваря дланта си. Камъчето там е бяло. От гърдите на Хенри се отронва дълбока въздишка на облекчение. Карла го гледа и му се усмихва през сълзи.

Вече всичко ще се реши между Моли и Мелинда. Ралфи или Пипа. Майките се гледат една друга на фона на усмихнатия Линож на заден план. Съвсем скоро едната ще престане да бъде майка и двете прекрасно го съзнават.

128 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МОЛИ В БЛИЗЪК ПЛАН.

Тя си представя:

Линож се рее високо над облаците, но V-образната формация зад него драстично се е скъсила. От осемте деца са останали само Ралфи и Пипа, които се държат за ръцете на Линож.

130 ИНТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ПОДИУМА — НОЩ.

ЛИНОЖ: Дами?

Моли поглежда Мелинда и Мелинда ѝ кимва. Двете жени са протегнали ръцете си напред. Пръстите им са свити в юмруци. Известно време двете се гледат — напрегнати като струни, вибриращи от любов, надежда и страх.

МОЛИ (с тих, едва доловим глас): Хайде.

131 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА СВИТИТЕ ИМ В ЮМРУК РЪЦЕ — В ЕДЪР ПЛАН.

Пръстите им се разтварят. В едната има бяло камъче, в другата — черно. Насядалите по скамейките островни жители ахват, възкликват, надават изненадани възгласи... Кой обаче е извадил бялото и кой — черното камъче... Още не знаем. Виждаме само две разперени длани.

132 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИЦЕТО НА МОЛИ — В ЕКСТРЕМНО БЛИЗЪК ПЛАН.

Неустово разширени очи.

133 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИЦЕТО НА МЕЛИНДА — В ЕКСТРЕМНО БЛИЗЪК ПЛАН.

Неустово разширени очи.

134 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИЦЕТО НА ХАЧ — В ЕКСТРЕМНО БЛИЗЪК ПЛАН.

Неустово разширени очи.

135 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИЦЕТО НА МАЙК — В ЕКСТРЕМНО БЛИЗЪК ПЛАН.

Той седи на скамейката, свел глава и забил поглед в земята... но ясно се вижда, че няма да издържи дълго в тази поза, въпреки категоричното му решение да не бъде дори пасивен участник в спектакъла на Линож. Той надига глава и отправя поглед към подиума. ВАЖНО: трябва да прочетем загубата първо на неговото лице. Първо очите му се изпълват с неверие и едва след това се помрачават от страшното осъзнаване на истината.

МАЙК (скача на крака): НЕ!!! НЕ!!!

Той се хвърля напред към подиума, но в същия миг Сони, Люсиен и Алекс го сграбчват и го връщат на скамейката.

136 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МОЛИ И МЕЛИНДА НА ПОДИУМА.

Те продължават да се гледат една друга, почти долепи челата си. Протегнатите им ръце — с разперени пръсти — сякаш са застинали във въздуха. В дланта на Мелинда лежи бялото камъче. В дланта на Моли — черното.

Изопнатото лице на Мелинда постепенно се отпуска. Тя се обръща, заслепена от бликналите сълзи, и пристъпва към стъпалата.

МЕЛИНДА: Пипа! Мама идва при теб, слънчице...

Тя се препъва и за малко да полети надолу с главата по стълбите, но Хач успява да я подхване точно навреме. Все още в плен на истерията на облекчението, Мелинда дори не го забелязва. Тя се изтръгва от ръцете на мъжа си и хуква по централната пътека на залата.

МЕЛИНДА: Пипа, слънчице! Всичко е наред! Мама идва при теб, любов моя!

Хач се обръща към Майк.

ХАЧ: Майк, съ...

Майк само му хвърля бърз поглед — поглед, пропит от чиста, злостна ненавист. „Ти ме предаде и това ми струваше моят син“ — казва този поглед. Хач не може да го понесе. Той свива рамене и се втурва след жена си.

През цялото това време Моли стои като статуя, взирайки се вцепенено в черния овален камък. Едва сега пълният смисъл на случилото се започва да достига до разсъдъка ѝ.

МОЛИ: Не. О, не. Не може да бъде! Това не може да е...

Тя захвърля черното камъче и се обръща към Линож.

МОЛИ: Това шега ли е? Или някакво изпитание? Изпитание е, нали? Едва ли си мислиш, че сега можеш да...

Но Линож си мисли точно това. И тя ясно го вижда.

МОЛИ: Няма да ти дам сина си!

ЛИНОЖ: Усещам скръбта ти, Моли... но ти прие условията ми. Съжалявам.

МОЛИ: Ти си го нагласил по някакъв начин! През цялото време си искал точно него! Заради... заради късметливият бенка!

Дали това е така? Навярно никога няма да узнаем дали наистина сме зърнали искрицата в очите на Линож... или ни се е сторило, че сме я видели.

ЛИНОЖ: Уверявам те, че случаят не е такъв. Играта беше, както вие казвате, честна. И понеже смятам, че дългите сбогувания само увеличават болката...

Той тръгва към стъпалата, за да си вземе наградата.

МОЛИ: Не! Няма да ти дам де...

Тя понечва да му се нахвърли. Линож само махва с бастуна си и Моли полита назад, удряйки се в масата с табелката КМЕТ. Накрая рухва на пода на подиума — отчаяна, безпомощна и разкъсвана от ридания.

Точно преди да слезе по стъпалата, Линож се спира на ръба на подиума и обхожда с поглед островните жители. Те изглеждат като хора, пробуждащи се от всеобщ кошмар, в който са сътворили нещо ужасно и непоправимо. Устните му се разтягат в ослепителна, сардонична усмивка.

ЛИНОЖ: Дами и господа, жители на остров Литъл Тол! Благодаря ви за вниманието, с което откликнахте на нуждите ми! Обявявам това събрание за закрито... И си позволявам да ви напомня, че колкото по-малко разказвате на външния свят за нашето... споразумение, толкова по-щастливо ще живеете. Макар че, естествено, това си зависи изцяло от вас.

Зад гърба му Моли се изправя на крака и тръгва напред. Изглежда обезумяла от шока, мъката и ужаса, който предстои.

ЛИНОЖ (слага си жълтите ръкавици и шапката): А сега ще взема новото си протеже и ще ви оставя насаме с мислите ви. Дано да бъдат щастливи.

Той слиза по стъпалата и тръгва по централната пътека. Моли вижда, че ще мине съвсем близо до мястото, където седи Майк. Тя се втурва към края на подиума; очите ѝ са толкова големи, че сякаш

заемат половината ѝ лице. Моли вижда, че конвоят на Майк е позагърбил задълженията си — Люсиен, Сони и другите гледат Линож с провиснали челюсти.

МОЛИ (надава силен вик): Майк! Спри го! Направи нещо, за бога!

Майк знае какво ще се случи, ако се нахвърли на Линож — едно махване с бастуна и ще трябва да го изстъргват от стената. Той поглежда към жена си — към БИВШАТА си жена — със страшни, мъртви очи.

МАЙК: Вече е късно, Моли.

Спонтанната ѝ реакция е отчаяние, последвано от безумна решимост. Щом Майк не иска да ѝ помогне да поправят грешката, която са допуснали, тя ще го стори сама. Моли се оглежда... и забелязва револвера на Роби, лежащ върху подиума. Сграбчва го, обръща се и скача от подиума на централната пътека.

МОЛИ: Спри! Предупреждавам те!

Линож обаче продължава да пристъпва към детските креватчета. Докато върви, с него се случва промяна — полушубата му изчезва, заменена от сребристосиня роба, украсена със слънца, луни и всякакви кабалистични символи. Шапката му също се променя — издължава се нагоре и се превръща в островърхата шапка на магьосник или вещер, а бастунът му се преобразява в сияен жезъл, достоен за Мерлин. Увенчан от озъбена вълча глава, естествено.

Моли или не забелязва всичко това, или то изобщо не я интересува. Единственото, което иска, е да го спре. Тя прави две-три крачки по централната пътека и насочва револвера към Линож.

МОЛИ: Спри или ще стрелям!

В същия миг Сони и Алекс Хейбър изскачат на пътеката, препречвайки пътя ѝ към Линож. Люсиен и Джони Хариман я хващат... а Хач внимателно изтръгва револвера от ръката ѝ. Междувременно Майк седи с клюмнала глава на мястото си, неспособен да понесе гледката.

ЛЮСИЕН: Съжалявам, госпожо Андерсън... но сключихме сделка.

МОЛИ: Нямахме представа що за сделка е това! Нямахме представа какво правим! Майк беше прав, ние не биваше да... не биваше... Джак, спри го! Не му позволявай да ми отнеме Ралфи! *Не го оставяй да отнеме сина ми!*

ДЖАК: Не мога да ти помогна, Моли. *(След което добавя.)* А и ти едва ли щеше да крещиш така, ако черният камък се беше паднал на мен.

Моли се взира недоумяващо в него. Не може да повярва на ушите си. Той издържа на погледа ѝ още миг-два, след което отмества очи. Тогава Анджела го прегръща през рамо и се вглежда в Моли с нескрита враждебност.

АНДЖИ: Ти какво, толкова ли не умееш да губиш?

МОЛИ: Това не ти е... бейзболен мач!

137 ИНТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ДЕТСКИТЕ КРЕВАТЧЕТА В ДЪНОТО НА ЗАЛАТА — С
ЛИНОЖ.

Линож вече изглежда като същински древен маг, обгърнат от яркосиньо сияние. Отново сме поразени от свръхчовешката му възраст. Родителите на спящите деца и техните приятели се отдръпват от него със страх. Той не им обръща абсолютно никакво внимание. Навежда се, вдига Ралфи Андерсън на ръце и го гледа прехласнато.

В истерията си тя за малко да се освободи от силните ръце на държащите я мъже. Изпълнена с неописуема ярост, тя се обръща към Линож от другия край на залата.

МОЛИ (крещи): Ти ни изигра!

ЛИНОЖ: Вие сами се изиграхте.

МОЛИ: Той никога няма да бъде твой! Никога!

Линож вдига спящото дете високо във въздуха — досущ като дар, който ще принесе на боговете. Синьото сияние около него става по-ярко и започва да обгръща и Ралфи. В старостта на Линож няма нищо благовидно или добро; старостта му е жестока и плашеща. А тържествуващата му усмивка... това е кошмар, който дълго ще смущава сънищата ни.

ЛИНОЖ: Напротив. Ще ме обикне... (Пауза.) И ще ме нарича „татко“.

Това е ужасяваща истина, чието бреме Моли не може да издържи. Тя рухва върху удържащите я ръце, неспособна да се съпротивлява повече. Известно време Линож я гледа, след което се обръща. Полите на робата му се развяват подире му. Той бавно крачи към остъклената двукрила врата. Всички погледи са приковани в него.

Той се надига от мястото си. Лицето му все още има онзи безжизнен, мъртъв вид. Хач докосва ръката му.

ХАЧ: Майк, не мисля, че трябва да...

МАЙК (отблъсква ръката му): Не ме докосвай. Да не си ме докоснал повече. Нито ти, нито някой друг от вас. (Поглежда към Моли.) За всички се отнася.

И той тръгва по страничната пътека на залата. Никой не го възпира.

140 ИНТ. КОРИДОРЪТ НА КМЕТСТВОТО.

Майк излиза от залата точно навреме, за да види как краищата на робата на Линож изчезват зад входната врата и се изгубват в нощта. Майк се спира за момент, след което продължава натам.

141 ЕКСТ. ВЕРАНДАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Майк излиза, спира и се оглежда. Дъхът му се кълби на сребристи облачета на фона на лунното сияние.

142 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ И РАЛФИ ПРЕД СГРАДАТА НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

Линож все още е обгърнат от яркосиня аура. Камерата неотлъчно го следва, докато носи Ралфи надолу по склона, спускащ се към улицата... а оттам към брега... пролива... континента... и всичките неизброими левги по безкрайната земя. Виждаме следите му в снега — отначало дълбоки... после по-леки... и накрая едва забележими.

След като минава покрай купола с мемориалната камбана, Линож започва да се издига във въздуха. Първо само на сантиметър-сантиметър и нещо, но постепенно разстоянието между него и земята се увеличава. Сякаш се изкачва по невъобразими стълби, които не можем да видим.

143 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК НА СЪПАЛАТА НА ВЕРАНДАТА — НОЩ.

Той крещи след сина си, възплътил цялата си скръб и болка в една-единствена дума:

МАЙК: Ралфи!

144 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ И РАЛФИ — НОЩ.

Ралфи отваря очи и се оглежда наоколо.

РАЛФИ: Къде съм? Къде е тати?

МАЙК (глас зад кадър, заглъхващ в нощта): Ралфи...

ЛИНОЖ: Няма значение, момче с късметлийската бенка. Погледни надолу!

Ралфи свежда очи. В момента летят над пролива. Сенките им се носят по вълните, обрамчени от лунната пътека. Ралфи се усмихва възторжено.

РАЛФИ: Уау! Колко яко! (Пауза.) Това наистина ли е?

ЛИНОЖ: Самата истина.

Ралфи поглежда назад към:

145 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА РАЛФИ — НОЩ.

Това е като негатив на кадъра, с който показахме острова за първи път на зрителите — нощ вместо ден, отдалечаване вместо приближаване... На лунната светлина Литъл Тол изглежда почти като илюзия. В каквато съвсем скоро ще се превърне за Ралфи.

146 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ И РАЛФИ — НОЩ.

РАЛФИ (*силно впечатлен*): А накъде летим?

Линож подхвърля жезъла си във въздуха и той се издига, заемайки същото положение, както по време на полета му с децата. Сянката му — този път хвърляна от луната, а не от слънцето — се спуска върху лицето на Линож. Той се навежда и целува късметлийската бенка на нослето на детето.

ЛИНОЖ: Където си поискаме. Навсякъде. Към всички места, за които си мечтал.

РАЛФИ: Ами мама и татко? Те кога ще дойдат?

ЛИНОЖ (*усмихва се*): Сега не ги мисли. По-нататък ще се тревожим за тях.

„Е, той е възрастният — казва си Ралфи. — Пък и всичко това е тъй вълнуващо!“

РАЛФИ: Добре.

Линож се обръща — всъщност прави вираж почти като самолет — и двамата се скриват от погледа ни.

147 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК НА ВЕРАНДАТА НА КМЕТСТВОТО.

Той плаче. Джоана Станхоуп излиза от кметството и слага ръка на рамото му. Заговаря го с безкрайна топлота и нежност.

ДЖОАНА: Влез вътре, Майк.

Той обаче не ѝ обръща никакво внимание и слиза по стъпалата на верандата. Нагазва в дълбокия сняг — не е лесно да вървиш през него, ако не си магьосник — и се устремява напред. Върви по следите на Линож и камерата го следва. Виждаме как отпечатъците стават

все по-плитки и повърхностни... и все по-малко свързани със земята, на която са обречени да живеят смъртните.

Покрай мемориалната камбана се вижда още една следа... и дирята внезапно изчезва. Наоколо се ширят поля от девствен сняг. Майк рухва до този последен отпечатък и се разтърсва от ридания. Вдига ръце към пустеещото небе и сияйната луна.

МАЙК (с приглушен глас): Върни ми го. Моля те, върни го обратно! Ще направя всичко... Всичко, което поискаш...

148 ЕКСТ. ГЛАВНИЯТ ВХОД НА КМЕТСТВОТО — НОЩ.

На вратата са се струпали множество островни жители, които го наблюдават безмълвно. Тук са Джонни и Сони, Фърд и Люсиен, Тавия и Дела, Хач и Мелинда.

МАЙК (с умоляващ тон): Върни го обратно!

Лицата на местните жители не се променят. Можем да прочетем в тях съчувствие, но не и милосърдие. Не и тук; не и сега. Стореното си е сторено и няма връщане назад.

149 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК СРЕД ЗАСНЕЖЕНОТО ПОЛЕ — НОЩ.

Майк се е превил в снега до купола, където виси мемориалната камбана. Той протяга ръце към луната и посребрената водна ивица за последен път... но вече е изгубил всякаква надежда.

МАЙК (шепне): Моля те, върни ми го!

Камерата бавно започва да се издига нагоре. Постепенно фигурата на Майк става все по-малка и по-малка, докато не се превръща в черна точкица сред белоснежната равнина. Зад нея се виждат континентът, рухналият фар и вълните на пролива.

Затъмнение.

МАЙК (глас зад кадър): (Последната молба, изречена с едва доловим шепот.) Обичам го. Имай милост.

КРАЙ НА ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ.

СЕДМО ДЕЙСТВИЕ

150 ЕКСТ. ПРОЛИВЪТ — СЛЪНЧЕВА ЛЯТНА УТРИН.

Небето е яркосиньо, проливът — също. Рибарските гемии пухтят флегматично, а край тях профучават спортни катери, зад които се вихри пенлива килватерна дия. Туристи карат водни ски, а във въздуха се реят кресливи чайки.

151 ЕКСТ. КРАЙБРЕЖЕН ГРАД — СУТРИН.

ТИТРИ: МАЧАЯС, ЛЯТОТО НА 1989 ГОДИНА.

152 ЕКСТ. НЕГОЛЯМА ДЪРВЕНА КЪЩИЧКА НА ГЛАВНАТА УЛИЦА — СУТРИН.

Табелката отпред гласи: ПСИХОТЕРАПЕВТ. Под нея се вижда още една: АКО ИМА РЕШЕНИЕ, ЩЕ ГО НАМЕРИМ ЗАЕДНО.

Камерата надзърта през един страничен прозорец. Вътре седи жена, която гледа навън. Очите ѝ са зачервени, а страните ѝ са мокри от сълзи. Косата ѝ е прошарена. В първия момент не можем да разпознаем Моли Андерсън. Изглежда състарена с двайсет години.

153 ИНТ. КАБИНЕТЪТ НА ПСИХОТЕРАПЕВТА — СУТРИН.

Моли седи в люлеещ се стол, съзерцава летния пейзаж и плаче без глас. Срещу нея се е разположил психотерапевтът ѝ — дама с делови вид и елегантна прическа, облечена с копринена блуза и светла лятна пола. Тя гледа Моли с онова съчувствие, което често проявяват добрите психолози — съчувствие, което помага, но и плаши със своята дистанцираност.

Мълчанието се проточва. Психотерапевтът очевидно чака Моли да го наруши, но Моли само си седи в люлеещия се стол и гледа с насълзени очи през прозореца.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: Двамата с Майк не сте правили любов от... колко време?

МОЛИ (*без да откъсва поглед от прозореца*): Пет месеца. Горедолу. Ако е необходимо, мога да ти го кажа съвсем точно. Последният път беше в нощта преди голямата буря. Бурята на века.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: Когато изгуби сина си.

МОЛИ: Да. Когато изгубих сина си.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: И Майк те обвинява за тази загуба...

МОЛИ: Мисля, че ще ме напусне.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: А теб много те е страх от това, нали?

МОЛИ: Струва ми се, че вече нищо не го задържа при мен. Разбираш ли какво имам предвид?

ПСИХОТЕРАПЕВТ: Разкажи ми отново какво се случи с Ралфи.

МОЛИ: Защо? Какъв смисъл има? За бога, няма ще ми стане по-добре? Него го няма вече! Няма го!

Психотерапевтът не отговаря. След малко Моли въздъхва и се предава.

МОЛИ: Стучи се на втория ден. Всички бяхме в кметството — бяхме отишли там, за да потърсим укрытие от бурята... А тази буря... Идея си нямаш колко свирепа беше.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: Напротив, нали бях тук. И аз я преживях.

МОЛИ: Да, Лиза — била си *тук*. На континента... На острова беше съвсем различно... (*Пауза.*) На острова всичко е различно. (*Пауза.*) Както и да е. В общи линии, Джони Хариман влетя в сутерена, докато закусвахме, и каза, че кулата на фара ще рухне всеки момент. Естествено, всички искахме да погледаме... и Майк...

154 ЕКСТ. ДОМЪТ НА АНДЕРСЪН — СЛЪНЧЕВА ЛЯТНА УТРИН.

До бордюра е паркирана малка бяла кола. Багажникът ѝ е отворен. Вътре се виждат два или три куфара. Вратата на къщата се отваря и Майк излиза навън. Носи още два куфара. Затваря входната врата, слиза по стъпалата на верандата и пристъпва по алеята. Всяко негово движение, всеки жест и всеки поглед недвусмислено ни казват едно — това е човек, който си тръгва завинаги.

МОЛИ (*глас зад кадър*): Майк ни предупреди за снежната слепота и ни каза да не се отдалечаваме от сградата. Ралфи много искаше да види фара... Както и Пипа, и останалите деца... Затова ги взехме с нас. Прости ни, Господи, взехме ги с нас...

Майк се спира пред табелката с надпис ДЕТСКА ГРАДИНА „МАЛКИЯТ НАРОДЕЦ“. Тя все още виси на долния клон на растящия в двора клен, но сега изглежда някак прашина. Забравена. И никому ненужна. Майк я изтръгва, гледан, обръща се и я праща към верандата в пристъп на ярост.

МОЛИ (*глас зад кадър*): Беше грешка да излизаме навън... Особено за децата. Подценихме коварството на бурята... Няколко души се заблудиха и изчезнаха. Ралфи беше един от тях... Анджи Карвър успя да намери обратния път... Останалите обаче загинаха.

Майк проследява с поглед падналата на верандата табелка, обръща се и отива при колата. Прибира последните куфари вътре и

хлопва багажника. Тъкмо заобикаля автомобила, за да седне зад волана, когато се чува глас.

ХАЧ (глас зад кадър): Майк?

Майк се обръща. Хач — който изглежда доста странно по тениска и бермуди — се приближава към него. Личи си, че страшно му се иска да е на някое друго място. Майк го гледа хладно и дистанцирано.

МАЙК: Ако имаш да ми казваш нещо, най-добре го направи. Фериботът ми тръгва в единайсет и десет и не искам да го изпусна.

ХАЧ: Къде отиваш? (Майк мълчи.) Недей, Майк. Не заминавай. (Майк мълчи.) По-леко ли ще ти стане, ако ти кажа, че не съм спал като хората от февруари? (Майк продължава да мълчи.) По-леко ли ще ти стане, ако ти кажа, че... може би не постъпихме правилно?

МАЙК: Трябва да вървя, Хач.

ХАЧ: Роби каза да ти предам, че службата на полиция ще си е твоя, когато и да я поискаш. Само трябва да кажеш, че я искаш.

МАЙК: Кажи му, че приключих с това. Нямам какво да правя тук. Направих всичко по силите си и не мога повече.

Той пристъпва напред и тъкмо ще отвори шофьорската врата, когато Хач докосва рамото му. Майк рязко се обръща и ние виждаме, че очите му пламтят, сякаш всеки миг ще го фрасне в лицето. Хач също си дава сметка за това, но не помръдва. Може би смята, че си го е заслужил.

ХАЧ: Моли се нуждае от теб. Не виждаш ли в какво се е превърнала?

МАЙК: Ти ще я наглеждаш вместо мен, става ли?

ХАЧ (*свежда поглед към земята*): Мели също не се чувства добре. Взема доста транквиланти. Опасявам се, че се е пристрастила към тях.

МАЙК: Лоша работа. Но... поне дъщеря ти е при теб. Когато не можеш да заспиш, винаги можеш да влезеш в стаята на Пипа и да я погледаш как спи. Нали?

ХАЧ: Виждаш нещата само от своята гледна точка. Само твоите проблеми те вълнуват.

Майк отваря шофьорската врата, сяда зад волана и хвърля безизразен поглед на Хач.

МАЙК: Напротив. Нищо не ме вълнува. Чувствам се празен. Издълбан отвътре като ноемврийска тиква.

ХАЧ: Ако се беше опитал да разбереш...

МАЙК: Разбирам, че фериботът тръгва в единайсет и десет и ако не тръгна сега, ще го изпусна. Всичко добро, Хач. Надявам се да си възвърнеш съня.

Той хлопва вратата, запалва двигателя и потегля по главната улица. Хач гледа безпомощно подире му.

155 ЕКСТ. МОРАВАТА ПРЕД КМЕТСТВОТО — СУТРИН.

Камерата ни показва главната улица и хваща в кадър колата на Майк, която се приближава към пристана. Там, с бумтящи двигатели, стои на котва фериботът. После камерата се завърта наляво — към купола и мемориалната камбана. Вдясно от паметната плоча със загиналите във войните е добавена още една. На нея пише: ЖЕРТВИ НА БУРЯТА НА ВЕКА — 1989 ГОДИНА, а отдолу са изброени имената:

МАРТА КЛАРЪНДЪН
ПИТЪР ГОДСОУ
УИЛЯМ СОУМС
ЛОЙД УИШМАН
КОРА СТАНХОУП
ДЖЕЙН КИНГСБЪРИ
УИЛЯМ ТИМЪНС
ДЖОРДЖ КЪРБИ...

И най-отдолу:

РАЛФ АНДЕРСЪН.

Камерата се фокусира върху името му.

156 ИНТ. КАБИНЕТЪТ НА ПСИХОТЕРАПЕВТА СУТРИН.

Моли е спряла да говори и само се взира безмълвно през прозореца. В очите ѝ отново напират сълзи и се търкулват по бузите ѝ. Тя продължава да плаче без глас.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: Моли...?

МОЛИ: Той се изгуби в снежната слепота. Сигурно е бил заедно с Бил Тимънс — човекът от островната служба „Вода и канал“. Или поне така ми се иска да мисля — че някой е бил с него до края. Навярно са се заблудили и са паднали в океана. Тленните им останки така и не бяха открити.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: В тази история има още много, за което не ми казваш, нали? (*Мълчание от страна на Моли.*) Докато не я

разкажеш цялата, споменът за случилото се ще продължава да те измъчва.

МОЛИ: Той ще ме измъчва, каквото и да сторя... Има рани, които никога не зарастват. Преди не го осъзнавах, но сега... сега вече го знам.

ПСИХОТЕРАПЕВТ: Моли, защо съпругът ти те мрази толкова? Какво всъщност се случи с Ралфи?

Камерата се приближава към Моли. Тя все още гледа през прозореца. Навън е слънчево; тревата е зелена и цъфтят цветя... но вали сняг. Той покрива тревата и пътеката и посребрява разлистените клони на дърветата.

Камерата ни показва Моли в екстремно близък план, докато тя се взира в падащия сняг.

МОЛИ: Той се изгуби. Понякога хората се губят. Просто се изгубват. Така се случи и с Ралфи. Той се изгуби в снежната слепота. Изгуби се в бурята.

ТОЗИ КАДЪР БАВНО ПРЕЛИВА В:

157 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ФЕРИБОТА — СУТРИН.

Той плава през пролива към Мачаяс. Автомобилите са паркирани на кърмовата палуба — сред тях е и колата на Майк. Самият Майк стои сам, облегнат на леера, и океанският бриз развява косата му. Майк изглежда умиротворен.

МАЙК (глас зад кадър): Девет години изминаха оттогава. Просто запалих колата и се качих на ферибота. И никога не се върнах.

ТОЗИ КАДЪР БАВНО ПРЕЛИВА В:

158 ИНТ. КАБИНЕТЪТ НА ПСИХОТЕРАПЕВТА — СУТРИН.

Сеансът на Моли приключва. Часовникът на стената показва 11:55. Моли стои до бюрото на Лиза и пише чек. Лиза я гледа разтревожено, защото си дава сметка, че за пореден път е претърпяла поражение, а островът е победил. Тайната — каквато и да е тя — си е останала тайна.

Никоя от двете не вижда малката бяла кола на Майк, която минава по улицата.

МАЙК (глас зад кадър): Изобщо не знаех къде отивам. В началото само карах, накъдето ми видят очите.

159 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК — ЗАД ПРЕДНОТО СТЪКЛО НА КОЛАТА МУ — ЗАЛЕЗ.

Той носи тъмни очила, в чиито стъкла се отразява ярко-оранжевото залязващо слънце.

МАЙК (глас зад кадър): Единственото, за което мислех, беше всяка вечер да слагам слънчевите си очила по залез-слънце. Всяка миля, която изминавах, ме отдалечаваше с още една миля от Литъл Тол.

160 ЕКСТ. ПУСТИНЯ ОТ СРЕДНИЯ ЗАПАД ПЛАДНЕ.

По средата на кадъра се проточва двулентово шосе. Бялата кола се появява, набира скорост и камерата тръгва подире ѝ.

МАЙК (глас зад кадър): Разводът мина без усложнения. Моли получи банковите сметки, застраховката, магазина, къщата и малкия парцел земя, който имахме във Вансбъро. Аз взех тойотата и душевния си мир... (Пауза.) Или по-скоро това, което бе останало от него.

161 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МОСТА ГОЛДЪН ГЕЙТ В САН ФРАНЦИСКО — ПРИВЕЧЕР.

МАЙК (глас зад кадър): Установих се тук... пак близо до водата. Ирония на съдбата, нали? Обаче е различно. Зиме Тихият океан не е толкова свиреп като Атлантическия. (Пауза.) А и ги няма онези спомени.

162 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА НЕБОСТЪРГАЧ НА МОНТГОМЪРИ СТРИЙТ В САН ФРАНЦИСКО — ДЕН.

Майк излиза — един поостарял Майк, с прошарени слепоочия и нови бръчици — но този Майк има вид на човек, който се е помирил със света. Или със себе си. Носи костюм (но не официален, защото няма вратовръзка), а в ръката си държи куфарче. Майк и спътникът му вървят към паркирания до тротоара седан. Качват се в колата и се вливат в трафика, изпреварвайки един кабелен трамвай^[1]. Междувременно Майк разказва.

МАЙК (глас зад кадър): Върнах се в училище. Получих диплома по правоприлагане и още една — по счетоводство... Искях да завърша и право, но после размислих. Започнах като магазинер в Мейн и стигнах до федерален маршал. Не е зле, нали?

163 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК, ЗАД ПРЕДНОТО СТЪКЛО НА КОЛАТА — ДЕН.

Зад волана е партньорът му. Майк седи до него, зареял поглед навън. Телом е тук, но духом — не. Очите му са очи на човек, поел по алеята на спомените.

МАЙК (глас зад кадър): Понякога островът ми се струва много, много далечен, а Андре Линож — нищо повече от лош сън. Понякога обаче... когато се събудя посред нощ, опитвайки се да сподавя вика си... той сякаш е съвсем близо до мен. Както казах и в началото, все още поддържам връзка с някои от тях.

164 ЕКСТ. ГРОБИЩЕТО НА ЛИТЪЛ ТОЛ — ДЕН.

Из гробището върви погребална процесия, понесла ковчег към прясно изкопан гроб. (Наблюдаваме тази сцена от разстояние.) Наоколо шумолят пъстроцветни есенни листа.

МАЙК (глас зад кадър): Мелинда Хачър умря през октомври 1990 година. Местният вестник твърдеше, че било от сърдечен удар — Урсула Годсоу ми изпрати изрезката. Не знам дали са прикрили нещо, или не... Трийсет и пет ми се струва твърде ранна възраст, за да спре моторчето ти, но се случва... Да, случва се.

165 ЕКСТ. МЕТОДИСТКАТА ЦЪРКВА НА ЛИТЪЛ ТОЛ — ДЕН.

Късна есен. Приветствени букети с цветя обрамчват пътеката, водеща към църковната врата. Дочуваме звуци на орган, изпълняващ сватбения марш. Вратите се разтварят и навън излиза Моли — лъчезарна, радостна и сияйна в булчинската си рокля. Лицето ѝ е все така набръчкано, но прошарените ѝ коси не се виждат. До нея, пременен в официален костюм и прегърнал я през талията, е Хач. И той изглежда не по-малко щастлив от нея. Зад тях, стиснала букет в едната си ръка и шлейфа на булката — в другата, пристъпва Пипа. Тя е пораснала, а дългата ѝ коса се разстила като водопад по гърба ѝ. Дните, в които е заклещвала главата си в парпетите, отдавна са отминали. Гостите на тържеството вървят подире им и пръскат ориз. Сред тях, широко усмихнат като горд баща, се откроява Преподобният Боб Ригинс.

МАЙК (глас зад кадър): Моли и Хач се ожениха през май деветдесет и трета. Урсула ми изпрати и тази изрезка. От това, което чух, били страхотна двойка. Разбирали се чудесно един с друг... и с Пипа. Радвам се за тях. Желая и на тримата всичкото щастие ма този свят. От все сърце.

166 ИНТ. ЕВТИНА СТАЯ ПОД НАЕМ — НОЩ.

МАЙК (глас зад кадър): Не всички на острова бяха такива късметлии.

Оглеждаме помещението заедно с камерата. Неоправеното легло и намачканите чаршафи свидетелстват за кошмарите, измъчвали онзи, който е спал тук. Вратата на банята е открената. Камерата надзърта през пролуката.

МАЙК (глас зад кадър): Джак и Анджи Карвър се разведоха два месеца след сватбата на Хач и Моли. Джак завел дело за попечителство над Бъстър — доколкото разбрах, битката била доста оспорвана — и загубил. Напуснал острова, наел стая в Люистън и сложил край на живота си в една лятна нощ през 1994-та...

Прозорецът на банята е отворен. Оттам се дочува рокендрол от шейсетте, изпълняван на живо. Джак Карвър лежи в сухата вана. На главата му е нахлузена найлонова торбичка. Камерата неумолимо се приближава... и ние виждаме кашмирена превръзка над едното око на Джак.

МАЙК (глас зад кадър): Оставил малкото, което притежавал, на един човек, на име Хармън Бродски, който изгубил окото си в пиянско сбиване в края на осемдесетте.

167 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ, ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ПРОЛИВА — СУТРИН.

Всичко изглежда тихо, спокойно... и малко призрачно заради утринната мъгла. Камбаната на сигналния буй тихо прозвънва в далечината. Градският пристан е напълно възстановен, складът за риба и омари — също (само че сега е боядисан в друг цвят и вместо ГОДСОУ — РИБА И ОМАРИ на стената пише: КАЧЕСТВЕНИ РИБНИ ПРОДУКТИ „БИЙЛС“.)

Камерата се отдръпва назад и чуваме плясък на весла. Миг по-късно пред погледа ни се появява и неголяма гребна лодка, клатушкаща се сред вълните. Междуременно Майк разказва.

МАЙК (*глас зад кадър*): Роби Бийлс издигнат наново рухналата постройка на Питър Годсоу и взел на работа Кърк Фрийман. Кърк разказва, че една ранна утрин през пролетта на деветдесет и шеста жената на Роби — Сандра — отишла при него и му заявила, че иска да се поразходи с една от гребните лодки. Била с жълт дъждобран и червени гумени ботуши. Кърк я накарал да си сложи спасителна жилетка... Видът ѝ изобщо не му се понравил.

Камерата се приближава към лодката и се издига над нея, показвайки ни носа ѝ. Там, акуратно сгънат, лежи жълтият рибарски дъждобран. До него се виждат червените гумени ботуши, а върху тях е надяната спасителната жилетка.

МАЙК (*глас зад кадър*): Според Кърк сякаш вървяла насън... или сънувала с отворени очи. Какво обаче можел да стори? Времето било хубаво, морето било тихо и спокойно, нямало никакъв вятър... а тя била жената на неговия шеф. Открили лодката, но не и Санди. Имало едно странно нещо...

Камерата се плъзга покрай страничния борд на лодката. На задната скамейка — или с червена боя, или с червило — е изписана една-единствена дума: КРОАТОН.

МАЙК (*глас зад кадър*): ... но никой не знаел какво значи това. Може би някой от островните жители би могъл да разкаже повече за това...

168 ИНТ. ПРИЕМНАТА НА КМЕТСТВОТО, С УРСУЛА — ДЕН.

Двама от щатските полицаи говорят с нея и макар и да не чуваме разговора им, всичко ни е ясно. Те ѝ задават въпроси, тя вежливо клати глава... Съжалявам, господа полицаи... не... нямам представа... за първи път чувам... и така нататък.

МАЙК (*глас зад кадър*): ... но островните жители умеят да пазят тайна. Опазихме тайната тогава — през 1989 година, — а онези, които все още живеят в Литъл Тол, я пазят ревниво и до днес. Що се отнася до Сандра Бийлс, предполага се, че се е удавила, и седемте години от момента на изчезването ѝ изтичат през 2003-та. Без съмнение, тогава Роби официално ще я обяви за мъртва. Колкото и гадно да звучи...

169 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ ОТ ГЛЕДНА ТОЧКА НА ОКЕАНА — ДЕН.

МАЙК (*глас зад кадър*): ... такъв е животът. Трябва да платиш, за да получиш. Няма друг начин. Понякога плащаш малко, но най-често цената е солена. А настъпват и моменти, когато трябва да се разделиш с всичко, което имаш. Мислех, че съм научил този урок още преди девет години, по време на Бурята на века...

ТОЗИ КАДЪР БАВНО ПРЕЛИВА В:

170 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА САН ФРАНЦИСКО — ДЕН.

МАЙК (*глас зад кадър*): ... но се оказа, че греша. Тогава тепърва съм започвал да се уча. И приключих едва миналата седмица.

171 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ОЖИВЕНА УЛИЦА В ДЕЛОВАТА ЧАСТ НА ГРАДА — ДЕН.

Хората пазаруват. Камерата се приближава към едно магазинче, предлагащо различни специалитети, намиращо се на две-три витрини от близкото кръстовище. От магазинчето излиза Майк. Това е почивният му ден и той е облечен неофициално — с леко яке, дънки и тениска. Понесъл е два-три обемисти пакета и сега жонглира с тях, докато се мъчи да извади от джоба си ключа за паркираната до тротоара кола.

С гръб към нас в кадъра се появяват възрастен мъж и момче в пубертета. Мъжът носи сиво палто и филцова шапка. Момчето е с

яке с емблема на Оукландския университет и дънки. Майк трябва да мине покрай тях, за да стигне до колата си, но в началото не им обръща особено внимание. Той изважда връзката ключове и се опитва да ги огледа над пакетите, за да намери онзи, който отключва вратата на колата му. Точно тогава мъжът и момчето, които вървят насреща му по тротоара, се разминават с него.

ЛИНОЖ (пее тихичко): „Аз съм малко чайниче, тумбесто и сладко...”

МОМЧЕТО (подхваща песничката): „Имам си и дръжчица, и чучурче гладко...”

Лицето на Майк изведнъж се изопва от ужасяващо прозрение. Ключовете се изплъзват от пръстите му, а пакетите провисват в ръцете му. Той се обръща и вижда:

172 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ И МОМЧЕТО, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МАЙК (ЗАБАВЕН КАДЪР) — ДЕН.

Двамата минават покрай Майк. Всичко се развива толкова бързо, че дори и на забавен кадър той успява да им хвърли само един поглед. Но и той му е напълно достатъчен. Под филцовата шапка се вижда лицето на Линож. Променил се е — сега прилича на безжалостен бизнесмен и изглежда не на четирийсет, а на шейсет и пет години — но Майк винаги би разпознал тези очи.

Момчето, което го придружава, се усмихва от все сърце, докато си тананика безсмислената детска песничка. Симпатичен тийнейджър на четиринайсет-петнайсет години. Косата му е копае на косата на Моли, Очите му пък са копие на тези на Майк. На носа му, макар и едва забележима, все още си стои късметливската бенка.

ЛИНОЖ И РАЛФИ (пеят с далечни, прозрачни гласове): „Изсвирвам като влакче, щом водата в мен заври, хвани ме ти тогава и от котлона ме махни. Аз съм малко чайниче...”

По време на тази сцена лицата им излизат от кадър — лицата, които успяхме да зърнем само за един сърцераздирателно кратък миг. Сега виждаме само чифт гърбове — на изискано облечен мъж и момче на прага на зрелостта. Всеки момент ще се скрият зад ъгъла.

173 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК — ДЕН.

Той стои, застинал като статуя, а пакетите провисват от ръцете му. Устата му беззвучно се отваря и затваря... и най-накрая от гърлото му успява да се изтръгне дрезгав шепот.

МАЙК: Ра... Ра... Ралфи... Ралфи? Ралфи!

174 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ И РАЛФИ — ДЕН.

Те са отминали магазинчето за специалитети и почти са стигнали до ъгъла. Обаче спират. И се обръщат.

175 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК — ДЕН.

Той хвърля пакетите на земята — чува се как нещо вътре се счупва — и хуква към Линож и Ралфи.

176 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА ЛИНОЖ И РАЛФИ ДЕН.

Устата на Ралфи се отваря и той изсъсква като змия. Симпатичният тийнейджър се преобразява в чудовище — устните му разкриват неестествено дълги и остри зъби, а очите му потъмняват и стават черни, осеяни с гърчеши се алени змийчета. Той вдига ръце и ние виждаме, че това изобщо не са ръце, а закривени нокти на хищна птица, готови да разкъсат лицето на Майк.

Тогава Линож слага ръка на рамото на Ралфи (без да откъсва поглед от Майк). Двамата се обръщат и свиват зад ъгъла.

177 ЕКСТ. КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК — ДЕН.

Той внезапно се спира пред магазинчето за специалитети, а лицето му е изпълнено с отчаяние и болезнен ужас. Минувачите го заобикалят отляво и отдясно, някои го оглеждат с нескрито любопитство, обаче Майк не им обръща никакво внимание.

МАЙК: Ралфи!

Той се втурва към ъгъла и свива зад него.

178 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК — ДЕН.

Той се заковава на място и се озърта трескаво наоколо.

179 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА УЛИЦАТА, ОТ ГЛЕДНАТА ТОЧКА НА МАЙК — ДЕН.

Хората вървят по тротоарите, пресичат улицата, хващат си такси или си купуват вестници от автоматите. Мъжът със сивото палто не се вижда никъде. Нито пък момчето с якето на Оукландския университет.

180 КАМЕРАТА ОТНОВО НИ ПОКАЗВА МАЙК.

ЛИНОЖ (глас зад кадър): Ще ме обикне... (Пауза.) И ще ме нарича „татко“.

Майк се обляга на стената и затваря очи. Изпод спуснатите му клепачи се търкулва сълза. Иззад ъгъла се появява млада жена, която го поглежда с предпазливо съчувствие.

МЛАДА ЖЕНА: Господине, добре ли сте?

МАЙК (без да отваря очи): Да. След минутка ще ми мине.

МЛАДА ЖЕНА: Изтървахте покупките си. Сигурно част от тях са оцелели, но ясно чух как нещо се счупи.

Майк най-сетне отваря очи и се насилва да ѝ се усмихне.

МАЙК: Да, нещо се счупи. И аз го чух.

МЛАДА ЖЕНА (усмихва се): Що за акцент имате?

МАЙК: Така говорят от другата страна на света.

МЛАДА ЖЕНА: Какво се случи? Спънахте ли се?

МАЙК: Стори ми се, че видях един човек, когото познавах, и изведнъж... ми прилоша.

Той отново оглежда улицата. Свил е зад ъгъла само две-три секунди след Линож и Ралфи, би трябвало да ги види, но... Всъщност Майк не е кой знае колко изненадан.

МЛАДА ЖЕНА: Ако нямате нищо против, мога да ви помогна да съберете онова, което е оцеляло. Вижте какво си имам.

Тя бърка в джоба на палтото си и изважда оттам смачкана на топка пазарска мрежа. Подава му я с плаха усмивка.

МАЙК: Много мило от ваша страна.

Двамата свиват зад ъгъла.

181 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА МАЙК И МЛАДАТА ЖЕНА ОТ ПТИЧИ ПОГЛЕД —
ДЕН.

Гледаме от високо как се приближават до колата и разпилените покупки... след което се издигаме още по-нагоре, докато не ги изгубим от поглед. Вече виждаме яркосиньото небе, залива на

Сан Франциско и пресичащия го като насън мост, чиито краища са едва докоснати от ръждата.

Из въздуха се реят и пикират чайки... Камерата се стрелва подир една от тях.

ТОЗИ КАДЪР БАВНО ПРЕЛИВА В:

182 ЕКСТ. ПИКИРАЩАТА ЧАЙКА — ДЕН.

Следваме стремглавия полет на птицата и се спускаме надолу с шеметна бързина. Внезапно пред очите ни се появяват остров Литъл Тол и сградата на кметството. До бордюра е паркирана кола. От нея излизат трима души и отиват към купола, където се намират мемориалната камбана и паметните плочи. Една от фигурите — жена — върви на известно разстояние пред другите две.

МАЙК (глас зад кадър): Можех да пиша на Моли и да ѝ кажа... Мислех си за това... Дори се молах, за да реша как да постъпя. Но когато всеки избор ще ти донесе болка, как да решиш кой е правилният? В крайна сметка не ѝ писах. Понякога, най-често късно посред нощ, когато не мога да заспя, си мисля, че съм допуснал грешка. Но денем... денем виждам всичко далеч по-ясно.

183 ЕКСТ. КАМЕРАТА НИ ПОКАЗВА КУПОЛА НА МЕМОРИАЛНАТА КАМБАНА НА МОРАВАТА ПРЕД КМЕТСТВОТО — ДЕН.

Моли бавно се приближава към купола. В ръката си държи букет цветя. Лицето ѝ изглежда спокойно, печално и много красиво. Зад нея, в края на ливадата, стоят Хач и Пипа. Хач е прегърнал дъщеря си през рамо.

Моли коленичи пред мраморната плоча, поставена в памет на загиналите в Бурята на века. Внимателно оставя цветята в подножието ѝ. Виждаме я как заплаква. Целува върховете на пръстите си и ги притиска до името на сина си.

После се изправя и се връща при Хач и Пипа. Хач слага ръка на рамото ѝ и я прегръща.

184 ЕКСТ. ПАНОРАМЕН КАДЪР НА ОСТРОВ ЛИТЪЛ ТОЛ — ДЕН.

МАЙК (*глас зад кадър*): Денем виждам всичко далеч по-ясно.

ЗАТЪМНЕНИЕ. КРАЙ.

[1] Един от видовете обществен транспорт, запазен единствено в Сан Франциско. Задвижва се посредством стоманено въже, минаващо под земята. Земетресението от 1906 г. разрушава моторната му станция и 117 вагона. При възстановяването на града електрическите трамваи изместват кабелните. — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Стивън Кинг

Заглавие: Бурята на века

Преводач: Адриан Лазаровски

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Технически редактор: Симеон Айтов

Художник: Vegadsl

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-069-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3446>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.